ИНГРИД ПАРКЪР
СВИТЪКЪТ НА ДРАКОНА

Част 3 от „Детективът Акитада от времето на шогуните“

Превод от английски: Теодора Давидова, 2008

chitanka.info

На агентката ми Джийн Нагар, с благодарност за неотклонната й подкрепа и за вярата й в мен

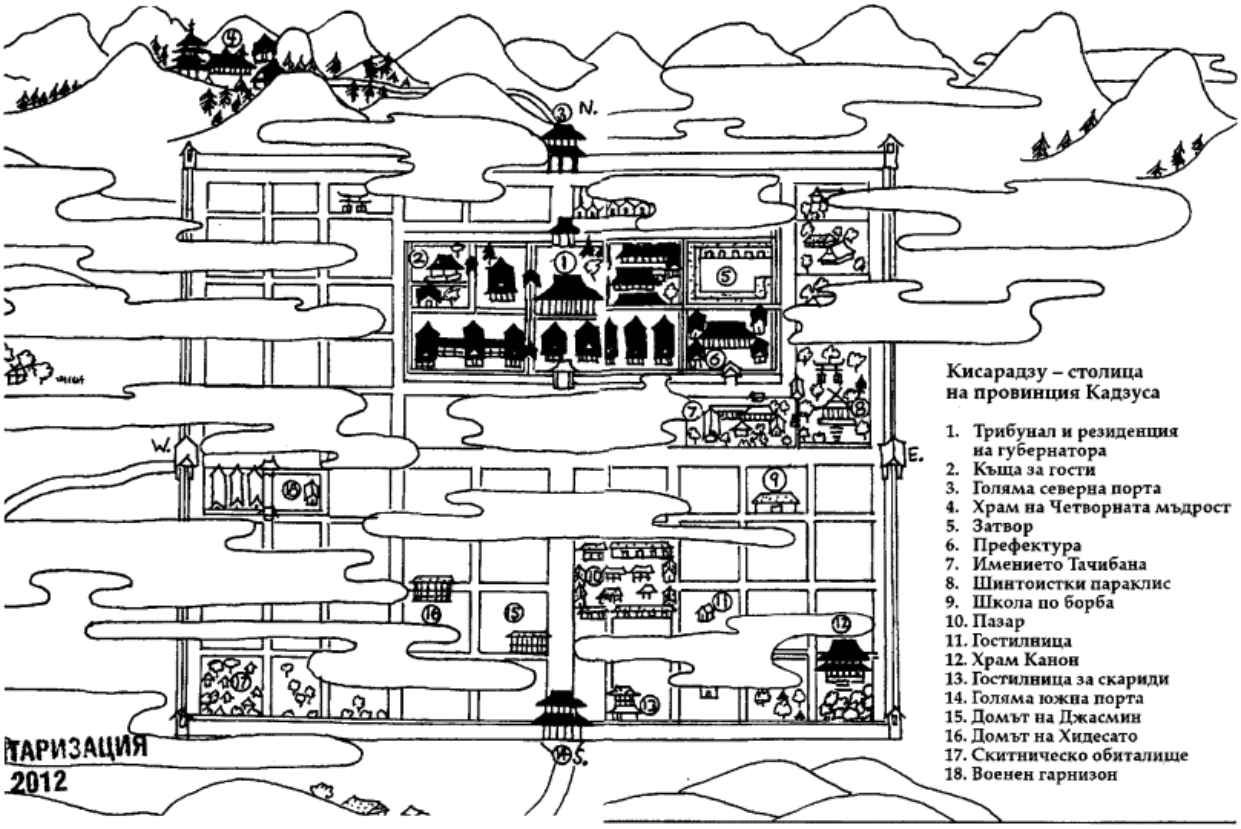

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

(ФАМИЛНИТЕ ИМЕНА ПРЕДХОЖДАТ ЛИЧНИТЕ)

Основни герои

Сугавара Акитада — двайсет и няколко годишен младеж от семейство на благородници на незначителна държавна служба, изпратен със специална задача в провинция Кадзуса

Сеймей — доверен прислужник на семейство Сугавара и спътник на Акитада

Тора — дезертьор, който скоро става слуга на Акитада

Герои, свързани с убийствата

Фудживара Мотосуке — губернатор на провинция Кадзуса, братовчед на Косехира

Секретарят Акинобу — дясната ръка на Мотосуке

Капитан Юкинари — командир на местния гарнизон

Префектът Икеда — подчинен на Мотосуке местен администратор

Господарят Тачибана — оттеглил се предишен губернатор на провинцията

Госпожа Тачибана — младата му жена

Господарят Джото — игумен на храма на Четворната мъдрост

Кукай — дякон в храма

Хигекуро — преподавател по бойни изкуства, останал инвалид

Аяко — по-голямата му дъщеря, също преподавателка в школата

Отоми — по-малката му дъщеря, глухоняма художничка

Мишока — просяк

Хидесато — останал без работа войник

Фудживара Косехира — благородник от столицата, най-добрият приятел на Акитада

Такашина Тасуку — друг приятел от столицата

Госпожа Асагао — почетна дама в императорския дом

Други

Минамото Ютака — председател на Службата за контрол
Сога Йетада — министър на правосъдието
Сато, Пеони, Джунджиро — слуги в дома на Тачибана
Белязания, Юши, Джубей — трима разбойници
Джасмин — проститутка
Джисай — уличен продавач
Сейфу — търговец на коприна
монаси, войници, граждани

ПРОЛОГ
СВИДЕТЕЛИ
ХЕЙАН КИО (КИОТО): В МЕСЕЦА НА ПАДАЩИТЕ ЛИСТА (СЕПТЕМВРИ) 1014 Г.

Двама души следяха какво става в градината тази нощ.

Единият беше старецът на верандата, който се надвеси напред, щом чу леките стъпки по пътеката към малкия павилион в дъното на двора.

Младата жена се връщаше. Сама! Погледът му спря на потрепващата цветна коприна и златистите отблясъци в косите. Лунната светлина играеше по клоните на дърветата. Очевидно зрението му вече не беше същото, защото минаха няколко минути, докато осъзнае, че тя плаче. Пред портата към улицата дребната фигура се препъна. Притиснала към очи широкия ръкав на дрехата си, тя протегна другата си ръка и потърси дръжката на вратата. Преди да отвори, се обърна за миг към павилиона, след което се загуби в нощта.

Лицето на стареца се изкриви в беззъба усмивка. Любовна свада. Наемателят му бе изключително красив младеж. Нищо чудно, че бе успял да създаде връзка с толкова високопоставена жена. Толкова издигната, че имаше право да носи скъпи тъкани и да закрепва косата си със златни игли. Привилегия, на която хора с по-низше потекло не можеха да се радват.

Беше доволен. От много време насам животът му се бе ограничил до онова, което виждаше в градината от мястото си на верандата, и до нездравата наслада да следи тайните удоволствия на хората с благороден произход, като запълва самотните часове с предположения и догадки. С нетърпение очакваше и следващи подобни събития. От гърдите му се отрони щастлива въздишка и той затътри крака към леглото.

Свит в храсталаците, вторият наблюдател също остана доволен от видяното. Беше проследил двойката до тайното любовно гнездо. Не бе пропуснал златните игли в косата на дамата. Беше приятно изненадан от бягството й към улицата. Не вярваше, че ще си тръгне толкова бързо, при това сама. Последва я без никакво колебание.

Младата жена тичаше бързо през опустелия квартал. За първи път се движеше без придружител. Обикновено пътуваше в носилка или паланкин и винаги с охрана, но тази вечер посещението й беше от съвсем друг характер. В подобни случаи лицето й оставаше скрито зад плътен воал и се оставяше той да я води. Сега трескаво търсеше познати ориентири, за да намери пътя към дома си.

Един-два пъти пое в погрешна посока. По едно време й се стори, че чува стъпки зад гърба си, и реши, че любимият й я е последвал, но когато се извърна, видя, че се е излъгала. Повечето стари сгради наоколо бяха необитаеми или порутени. Другите бяха скрити зад избуяла зеленина, а вратите към тях — здраво залостени срещу нежелани посетители.

Постепенно младата жена забави стъпки. Луната освети следите от сълзи по лицето й. Срещата им в отдалечения павилион бе организирана в голяма тайна. Малко неща можеха да спрат изгарящата ги страст, а ето че сега тя бе сама и отчаяна.

Улиците пред нея бяха пусти, притихнали, сенките на дърветата сякаш търсеха плячка. Писък на дребно животно и шум от падащи предмети нарушиха тишината. Самотната жена прибра трескаво полите на дрехата си и отново побягна напред, обзета от панически ужас, че озъбени тигри или кръвожадни демони я следват по петите. От мрака, обвил дърветата и клоните, изпълзяваха уродливи сенки, до слуха й достигаше необичайно шумолене. Прелитаща нощна птица докосна страните й с крилете си и момичето изпищя ужасено, призовавайки на помощ богинята Канон.

За щастие в същия миг погледът й се спря на позлатено украшение върху покрива на пагодата. Беше стигнала порутената ограда на изоставения храм и сега вече знаеше къде се намира. Свещените зидове тънеха в спокойствие, облени от лъчите на луната.

Богинята, закрилница на слабите и хората в нужда, очевидно бе чула вика й за помощ.

От другата страна на храма в пустеещото пространство, където скитници бяха струпали подобия на колиби, се бе скрил вторият свидетел.

Този хищник в човешки образ причакваше младата жена да се върне от срещата с любимия си. Дългият му меч бе готов, въпреки че и приближените му бяха заели позиции.

С доволно ухилено лице, че тъкмо край него ще мине плячката, той изскочи на пътеката. Сепната от неочакваната му поява, жената спря, онемяла от ужас. В този момент облаците се отдръпнаха и луната освети лицето на наблюдателя. Изплашената жена изпищя.

Този път богинята остана глуха за нейния зов.

ПЪРВА ГЛАВА
СЛУЧКА ВЪВ ФУДЖИСАВА ПО ПЪТЯ ТОКАЙДО, В МЕСЕЦА БЕЗ БОГОВЕ (НОЕМВРИ), СЪЩАТА ГОДИНА

Един от големите пътища в империята Токайдо, който водеше към източните провинции, беше не само натоварен с движение, но и много опасен. Правителството бе организирало контролни пунктове и бариери, военна охрана спираше пътниците, проверяваше документите и охраняваше района наоколо. За съжаление тези пунктове бяха малко на брой, а и на голямо разстояние един от друг. Така разбойничеството бе станало средство за препитание на множество отчаяни мъже.

Двамата пътници, тръгнали от столицата, бяха стигнали доста далеч с пощенските си коне. Високият млад мъж в избеляла дреха за лов и прости подплатени панталони носеше меч, което го определяше като човек с благородно потекло. Прислужникът му, сух по-възрастен мъж с обикновена тъмна туника, го следваше на товарен кон.

Младият благородник на име Акитада беше наследник на прочутия клан Сугавара, загубил по нещастно стечение на обстоятелствата своите земи и богатства. Акитада бе едва двайсет и пет годишен и работеше като младши чиновник в Министерството на правосъдието на Негово величество императора. Длъжността получи единствено благодарение на отличните си оценки от изпитите в университета. Сега бе изпратен със задачата да разследва къде изчезват данъците, събрани в провинция Кадзуса. Поръчението го изпълваше с вълнение не само защото за първи път напускаше столицата, но и защото по този начин му се оказваше чест, за която не бе дръзвал дори и да мечтае.

Сеймей, който откакто се помнеше служеше в семейството на Акитада, бе убеден, че господарят му заслужава всякакви почести, но не обичаше да говори за това. Занимаваше се със сметките, познаваше

множество лековити билки и с гордост демонстрираше познанията си, почерпени от книгите на Конфуций, когото често цитираше бащински пред Акитада, в ролята си на негов скромен съветник.

Увереността му в бъдещето на младия Акитада тепърва щеше да бъде подложена на сериозна проверка.

Съзерцавайки далечните склонове на планината, по лицето на Акитада от време на време пробягваше замечтана усмивка. Представяше си почестите, които го очакваха след успешното изпълнение на задачата, с която бе натоварен. Изневиделица тежък камък удари задницата на коня му. Животното изцвили от болка и хвърли ездача си на пътя, след което се понесе подплашено напред. Младежът се стовари на твърдата земя, почти загубил съзнание от силния удар.

В същия миг двама мускулести брадати мъже, въоръжени с дебели сопи, изскочиха от близките храсталаци, уловиха юздите на коня на Сеймей и му заповядаха да слезе. Разтреперан от изненада и безпомощен гняв, човекът се подчини, докато господарят му вече сядаше и стискайки главата си с ръце, премерваше разстоянието до седлото, където беше завързан мечът му. Другият нападател се отправи с вдигната сопа към Акитада. Сеймей изкрещя предупредително и ритна своя бандит между краката. Онзи се прегъна на две и изви от болка.

Все още замаян, Акитада приклекна и се приготви за защита с голи ръце. Едва избегна първия удар на тоягата, ужасен от перспективата да намери безславна смърт в крайпътната канавка, без да е имал възможност да докаже способностите си на пратеник на императора.

В момента, в който другият бандит се посъвзе и посегна към сопата си, за да халоса Сеймей, на сцената се появи още един мъж, облечен в окъсани дрехи. Той се включи без колебание в събитията. Вдигна от земята откършен клон и удари вдигнатата ръка на бандита с такава сила, че я пречупи. Сръчно пое падащата тояга на нападателя на Сеймей и се втурна към човека, който се опитваше да обере Акитада.

Той се бе извърнал да помогне на пострадалия си приятел, но новодошлият вече бе с подходящо оръжие и посрещна летящия прът със сръчност, от която на Акитада му секна дъхът. Не беше виждал досега бой с тояги и макар тези да не бяха нито с подходяща дължина,

нито леки като обичайните бамбукови тояги, и двамата мъже, разменящи си удари пред него, бяха очевидно умели бойци. Новодошлият обаче бе по-добър. Можеше да посрещне и най-бързите удари, скачаше с пъргавината на скакалец, заблуждаваше умело и много скоро откри пролука в отбраната на противника си. В резултат с добре премерен заден удар го просна на земята в безсъзнание. Другият нападател побърза да си плюе на петите, докато мъжът с одърпаните дрехи свали въжето от кръста на повалення и го стегна здраво около ръцете и краката му.

— Чудесна работа свършихте — провикна се Акитада и с бързи стъпки се отправи към неочаквания си защитник. — Дължим ви живота си.

Когато човекът се изправи, младият мъж занемя. По лицето на непознатия се стичаше широка струя кръв.

— Сеймей, донеси бързо кутията с мехлеми — провикна се Акитада.

Човекът, който се оказа доста млад, се усмихна, разкривайки два реда здрави бели зъби, и с рязко движение обърса кръвта от бузата си.

— Не се тревожете. Дреболия. Сега ще доведа коня ви, господине. — Не мина много и младежът се върна с животното на Акитада. — Ще си позволя да ви дам един съвет. Следващия път дръжте меча си подръка. Може другите разбойници, като го видят, да се замислят, преди да ви нападнат.

Лицето на Акитада пламна. Този човек бе твърде дързък за обикновен скитник. Но беше прав и той преглътна яда си.

— Съгласен съм. Отново ви благодаря. Проявих небрежност. Нека Сеймей се погрижи за раната ви. — По лицето на непознатия личаха следи от стари рани, но беше, общо взето, с хубави черти. Императорският служител се питаше дали битките по пътя не бяха нещо обичайно за него.

Странникът поклати глава в категоричен отказ и се отдръпна назад, когато Сеймей се опита да го доближи със своята кутия.

— Не се тревожете, той е внимателен — побърза да обясни Акитада.

Непознатият го стрелна с поглед и накрая прие.

— Вероятно живеете в околността. Как се казвате? — продължи Акитада, докато наблюдаваше действията на своя прислужник.

— Не съм тукашен. Търся си работа в някое стопанство и случайно минавах оттук. Наричайте ме Тора.

— Жътвата приключи — замислено отбеляза Акитада. — Но може и да е за добро. Задължени сме ви, а аз си търся още един прислужник. Силно впечатление ми направи умението ви да боравите с тояга. Не бихте ли дошли с нас до провинция Кадзуса?

Изненадан, Сеймей зяпна и изпусна бурканчето с лековит мехлем. Младежът се замисли миг-два, но накрая кимна в знак на съгласие.

— Защо не. Да пробваме. Вие двамата очевидно имате нужда от закрила, а и Кадзуса е толкова подходящо място за мен, колкото и всяко друго. — Лицето му се озари от усмивка.

— Господарю, да не искате да вземем с нас този човек? — намеси се Сеймей.

— Говориш за този тук, нали, старче? — направи се, че не разбира Тора, и посочи овързания бандит. — Не се тревожи. Няма да мръдне. Ще съобщим за него на стражите, щом стигнем съседното селище. Те с радост ще приберат парите, определени за главата му.

На Акитада сделката му се видя изгодна. Печелеха нещо като охрана срещу малко храна и няколко гроша. Нямаха кон за човека, но можеше да тича покрай техните и едва ли щеше да ги забави кой знае колко.

Прекосиха залива Наруми с ферибот и преди спускането на нощта стигнаха град Футакава, където спряха пред голям будистки храм, с параклис в чест на Инари, божеството лисица, закрилящо производителите на ориз. До самия вход бе поставена дъска за съобщения.

— Вижте — засмя се Акитада и посочи единия от надписите на дъската. — „Издирва се жив или мъртъв Планинският тигър, обвинен в ограбване и убийство. Бандитът е около метър и осемдесет, грозен, обилно окосмен и е със силата на дракон.“ Очевидно в околностите върлува банда разбойници.

— Звучи ласкателно: „със силата на дракон“ — засмя се Тора и разигра мускулите си.

Акитада се извърна изненадан.

— Ти си май този Планински тигър. Името Тора означава тигър, нали?

— Може да се каже — изчерви се едва забележимо младежът. — Но не съм аз.

— Какво? — не се сдържа Сеймей. — На всичкото отгоре и го издирват? Разбойник и убиец, нищо че не е достатъчно окосмен и не е толкова висок. Вадете меча, господарю! Ще го предадем на властите.

— Все едно кой е този човек — възрази Акитада. — Той ни спаси живота. Член ли си на бандата „Планински тигри“?

— Не. — Младежът издържа спокойно погледа на Акитада. — Не сте длъжни да ми вярвате, но една нощ ме заловиха в една пещера с тях. Войникът скъса документите ми, заявявайки, че са откраднати. Преди да разбера какво става, оковаха всички присъстващи и ни поведоха към мястото, където трябваше да ни отсекат главите. Успях да открадна меча на един от офицерите и избягах.

Човекът не сваляше очи от лицето на Акитада, който попита на свой ред:

— Уби ли някого по време на бягството си?

— Не. Като видяха, че държа меч, никой не посмя да ме доближи. Спуснах се да бягам по склона на планината и оставих меча, подпрян на стената на къщата, в която се помещаваха войниците.

— Вярвам ти — въздъхна Акитада. — Но по-добре да ти извадим някакви документи, преди да стигнем следващия пропускателен пункт.

Лицето на Тора се стегна упорито.

— Кракът ми няма да стъпи в съд.

— Глупости — промърмори императорският чиновник. — Прие да ми служиш, а аз не мога да пътувам с човек, издирван от властта.

— Ще съжалявате, господарю — промърмори Сеймей мрачно. — Ами ако всичко това са лъжи? Ястребът не може да се превърне в славей, а служител на императора няма право да наема разбойници.

Акитада се направи, че не чува.

Ваденето на нови документи се оказа изненадващо лесно. Длъжността на Акитада и задачата, с която бе изпратен в източните провинции, направи силно впечатление на местния съдия и той не подложи на никакво съмнение необходимостта чиновникът на императора да наеме допълнителен слуга с изненадващото име Тора и вид на главорез.

Благодарен за безценната услуга, Тора започна своята отплата веднага и с олекнало сърце. За да помогне на изтощения от пътя Сеймей, той се разтича и бързо намери място, където да прекарат нощта, при това на много ниска цена. Последното бе от особено значение, защото, макар и на императорска служба, Акитада разполагаше с твърде ограничени средства и не можеше да си позволи подобаващ въоръжен ескорт, ето защо се налагаше да се задоволи с това да носи малко сребро и няколко торби ориз, за да се прехранва или да го разменя в случай на нужда.

Сред всички резултати от последната му сделка на Акитада му се струваше най-изгоден фактът, че всяка вечер вземаше от Тора няколко урока по бой с тояги. Убеждаваше се в добрия характер на новия си прислужник с всеки изминал ден.

Сеймей беше скандализиран от тези уроци, протестираше, че не подобава на потомък на благороден род да се бие с такова оръжие. Тъй като никой не обръщаше внимание на възраженията му, използваше всяка възможност да мърмори и критикува постъпките на Тора и липсата му на уважение.

Когато за първи път видяха върха на планината Фуджи, Акитада спря коня си и се загледа възхитен. Обвит в мъгла и някак недействителен, покритият със сняг връх постепенно се скри зад облаците. Сърцето на младежа се изпълни със страхопочитание и изпита такава гордост от земята, в която се бе родил, че дори не можеше да я изрази с думи.

Сеймей само отбеляза, че му се сторило, че от върха излиза дим.

— Ха! — възкликна Тора. — Да видиш само какво става, когато вулканът започне да изригва нощем. Все едно е огнедишащ дракон.

— Огън и сняг — въздъхна Акитада с овлажнели от умиление очи. — Сигурно е много висок.

— Стига до самото небе — отбеляза Тора и вдигна ръка, за да бъде по-убедителен. — Който се е качил догоре, никога не е видян повече. Отишъл е направо на небето.

— Не знам да има лекарство против глупостта — процеди Сеймей, вече вбесен от многознайничеството на новия им спътник и от липсата на почит към господаря му. — По-добре си дръж езика зад зъбите, докато не научиш кой е умният тук.

Тора очевидно се засегна.

— Не вярваш ли в боговете, популярни във вашата столица?

Възрастният мъж дори не си направи труда да отговори.

След Мишима те започнаха дългото изкачване към Хаконе. Този преход беше най-продължителният и най-стръмният по целия път Токайдо. Облаци покриха небето над главите им, тежка тишина изпълзя измежду боровете и кипарисите наоколо и изпълни въздуха около тях.

Правителството бе издигнало бариера между стръмните планински склонове и езерото Хаконе — изолиран водоем, в чиято гладка повърхност се отразяваха и небето, и околните върхове. Тук, за първи път откакто напуснаха столицата и цивилизацията, се срещнаха лице в лице с доказателства за суровото погранично правосъдие. До самата бариера на нивото на очите на пътниците бяха наредени една до друга набитите на кол глави на заловените разбойници. Под всяка от тях за назидание на всички висеше дъсчица с описание на извършените престъпления.

На Акитада му се повдигаше от гледката, но направи усилие, приближи се и изчете близо двайсетте надписа. Убийства, изнасилвания, обири, фалшификация и един случай на измяна. Властите в източните провинции се отнасяха сериозно към проверката на пътниците.

Той се върна при своите придружители, сериозно загрижен за съдбата на Тора, в случай че при проверката някой решеше да оспори неговите документи. Нямаше гаранция, че собственото му положение беше достатъчно авторитетно, за да спаси главата на новия му прислужник, ако някой решеше да го арестува в подозрение за убийство.

Преброи двайсетина души, които чакаха пред тях на опашката, за да бъдат проверени. Придвижването напред ставаше бавно. Никой не можеше да премине бариерата Хаконе без щателна проверка.

Един от войниците приближи тяхната група и поиска документите им. Огледа ги, махна с ръка да минат пред всички и да влязат в помещението за проверка.

Мушнаха се под завесата пред входа и се озоваха в просторно помещение, върху чийто утъпкан глинен под бе поставен дървен подиум, а пред него — ниска пейка. Тора и Сеймей се отправиха към нея и коленичиха отгоре. Акитада остана прав.

На подиума седеше униформен капитан с агресивно вирнати мустаци и трима служители с цивилно облекло зад него. До ниска масичка седеше писарят.

Войникът подаде документите на пътниците на своя началник и прошепна нещо в ухото му. Капитанът вдигна строгите си черни очи и огледа първо Акитада, после Сеймей и Тора. Едва тогава насочи вниманието си към документите. Някои от тях прочете по два пъти.

Младият чиновник на императора усети ситни капчици пот да покриват горната му устна и дланите. Посрещането тук нямаше нищо общо с онова, което бе очаквал на пропускателните пунктове. Замисли се и поканата на капитана, която проехтя като кратко излайване, го накара да подскочи.

— Приближете се, господине.

Постът на Акитада предполагаше той да е този, който дава заповеди, а не околните, но тъй като нямаше никакво желание да се набива на очи заради документите на Тора, се подчини без възражения.

— От документите ви разбирам, че идвате от столицата със специална задача за провинция Кадзуса.

Акитада кимна.

— Мъжете с вас са слуги и вие гарантирате за тях, нали? — Тесните очи на капитана се насочиха точно към Тора и останаха там подозрително дълго.

— Така е — отвърна Акитада колкото може по-небрежно, опитвайки се да заглуши силните удари на сърцето си. — По-възрастният се казва Сеймей, а другият — Тора.

— Разбирам. Защо сте вадили документи на Тора във Футакава?

— Ами… — лицето на Акитада пламна. — Пътуването се оказа по-трудно от очакваното и… Тъй като Сеймей не е свикнал с дълги пътешествия, реших, че няма да е зле да наема още един човек.

Капитанът го изгледа продължително.

— Трудно ли казахте? — По лицето му пробяга гримаса, която наподобяваше ирония. — Очевидно не сте пътували много. Доста далеч сте стигнали за човек, който пътува без ескорт. Виждал съм доста млади господа, тръгнали от столицата, които си плюят на петите към дома много преди да стигнат Хаконе.

Акитада пламна отново, но този път от гняв, прехапа устни и предпочете да премълчи.

— По каква работа пътувате към Кадзуса?

— Имам поръчение от императора, както сам можете да се уверите от документите, капитан…

— Сайто. Името ми е Сайто. Да не би случайно да се интересувате от изчезналите конвои с данъци от провинция Кадзуса?

Инструкциите бяха да спазва максимална дискретност, но имаше вероятност този човек да разполага с ценна информация, ето защо Акитада призна:

— Да, така е. Знаете ли нещо по този въпрос?

— Единственото, което знам, е, че от години през този пункт стоки от Кадзуса не са минавали. По посока на провинцията — да. Будистки ръкописи и статуи, пратки за губернатора, но не и конвои с данъците на Кадзуса за императора. — Капитанът се обърна към един от подчинените си. — Донеси дневниците от последните две години и копията от кореспонденцията за данъците от Кадзуса.

Той взе голяма отворена книга и разгърна няколко страници, за да намери онова, което търсеше, след което побутна книгата към Акитада.

— Вижте сам. Когато и тази година не се появиха в определеното време, докладвах в столицата. Отново.

Отново? Императорският чиновник се наведе и зачете.

В това време служителят, изпратен да донесе дневниците, се върна с голяма кутия с документи. Капитанът извади още два дневника.

— Миналата година — нищо. Ето, вижте и тук. — Вадеше един след друг дневници и посочваше чисто изписаните с четчица редове. — Това тук са копия от писмата, с които сигнализирам в столицата.

Акитада местеше поглед от документ на документ и не вярваше на очите си.

— Излиза, че от три и повече години изобщо не е имало конвой с данъци от провинция Кадзуса — заключи той изумен. Не беше за вярване. Но още по-необикновено беше, че до този момент очевидно никой не си бе направил труда да разследва причините.

— Точно три години — поправи го капитанът. — Преди това пратките вървяха по график, както отлитането на гъските на юг.

— Имате ли обяснение?

— Никакво. — Капитанът изгледа преценяващо младия чиновник и продължи: — Просто си върша работата. Наредил съм на моите хора да разпитват всеки, който идва от изток, за някакви инциденти по пътищата. Не сме чули досега и най-лек намек за наличие на банди или пирати. Ще е необходима малка армия да се пребори с въоръжения конвой на данъците. Според мен — уточнявам, че това е само мнение — стоките никога не са тръгвали от Кадзуса. Кхм — прочисти той гърлото си и отново изгледа Акитада с пореден непочтителен поглед, сякаш искаше да намекне, че императорските пратеници както винаги само им губят времето. — До този момент — додаде той с подчертан сарказъм.

Акитада почувства, че се изчервява. Знаеше какво си мисли капитанът. С изпращането на младши чиновник без почти никакъв опит да разследва толкова важен проблем правителството даваше да се разбере, че предпочита тази работа да се забрави. И каква би могла да бъде причината, освен да бъде предпазен губернаторът на провинцията, член на фамилията Фудживара и далечен роднина на министъра на правосъдието? На всичкото отгоре той беше и братовчед на най-добрия приятел на Акитада — Косехира. Бяха състуденти и се сближиха заради това, че и двамата нямаха среда — Акитада беше беден, а Косехира — нисък и дебел.

Подразнен от държането на капитана, Акитада процеди:

— Благодаря ви. Трябва да тръгвам. Ако сте приключили с нас…?

— Разбира се — ухили се капитанът. — Няма да ви задържам повече. Желая ви късмет — и той се поклони подигравателно.

— Сеймей, транспортните жетони!

Един от войниците пое жетоните за размяна на конете с отпочинали и бързо излезе.

Обърнаха се да си вървят и пред самия вход гласът на капитана ги настигна:

— Времето се влошава и няма да е зле да прекарате нощта при нас.

Акитада се извърна.

— Благодаря ви, но предпочитам да побързаме.

Продължиха нататък, но много скоро заваля и не след дълго бариерата край езерото остана зад гърба им. Въпреки обгърналите ги студ и влага, те тръгнаха надолу по склона. Плътните пориви на дъжда скриваха прекрасната гледка, ледените капки се просмукваха през дрехите и кожата им настръхна. Подгизнали, замръзнали и изтощени, спряха в Одавара, в подножието на планината, и прекараха нощта в странноприемница, пренаселена с плъхове, върху мухлясала вонящa слама. Завиха се единствено с мокрите си дрехи.

Когато на следващия ден се събудиха, видяха, че облаците продължават да се трупат и дъждът се е засилил, но това не ги спря. Поеха по пътя с увиснали от водата сламени шапки и наметала. Пътят извиваше между хълмовете, като от време на време приближаваше брега. Студеният вятър довяваше аромат и солен вкус на море много преди да го видят.

Напуснаха и последния предпазващ ги от поривите на дъжда горист пояс и се изправиха пред безбрежния океан. Мигом потънаха във вихрите на пронизващата костите мъгла. Над главите на пътниците бурните въздушни течения гонеха и преобръщаха облаците с цвят на гъст дим, докато пред тях потъмнелите до черно талази на вълните бушуваха и огласяха околностите с мощния си рев, бълвайки мръсна жълтеникава пяна, която, едва докоснала брега, се дръпваше стремително към морските дълбини. Всичко се въртеше и разнасяше ситни капки — морето, неспирният дъжд, подгизналите сламени покривала и шапки. От гърдите на Сеймей час по час се откъртваше неприятна кашлица.

След Оисо пътят напусна брега и навлезе в обширна равнина, която през по-голямата част от годината бе покрита със сочната зеленина на оризови насаждения, източник на ориз за страната. Сега в този късен сезон полето между ниските диги приличаше на почерняло блато и само тук-там се белееха като кръпки схлупените къщи на селяните, обработващи земята. Пътят Токайдо прекосяваше ниската равнина по нещо като дига, от двете страни на която се издигаха високи борове с увиснали до земята клони, огънати от тежестта на дъжда.

Едва привечер на този изтощителен за пътниците ден дъждът отслабна и премина в тихо ръмене. С последни сили те се добраха до залива Сагами и пристанищния град Фуджисава. Акитада вече бе

решил, че оттам ще наемат лодка и ще прекосят залива, за да стигнат след два дни столицата на провинция Кадзуса. Надяваше се да спестят по този начин поне шест дни път по суша.

Фуджисава бе пренаселен голям град със собствена пощенска станция и малък полицейски участък. Имаше и просторно пристанище за плавателни съдове, с които можеше да се прекоси заливът Сагами, а на близкия до брега остров Еношима бе построен прочут параклис.

С влизането им в града Тора се запъти да търси стая в някоя странноприемница, а Акитада и Сеймей тръгнаха към пощенската станция, за да върнат конете. Напредваха бавно по претъпканите с хора тесни улици. Заради дъжда минувачите носеха чадъри от намаслена хартия. Конете се плашеха, хората ругаеха и крещяха.

Откриха пощенската станция до входа на пристанището, където бе закована и голяма дъска за съобщения с покрив над нея. Акитада се зачете в пространна прокламация, която, за разлика от другите съобщения, които вече бяха срещали по пътя, бе пожълтяла и накъсана. Мастилото на думите на места се губеше, но червената следа на губернаторския печат личеше и тъкмо той бе привлякъл вниманието на младия чиновник. От това, което успя да различи, ставаше ясно, че се търси информация, свързана с кражбите на пратките за правителството, и се предлага сериозна награда. До печата се виждаше и подписът на губернатора на Кадзуса. Очевидно никой не бе потърсил обявената награда, а и властите не си бяха направили труда да подменят предложението.

— Стара обява за изчезналите данъци — обърна се Акитада към възрастния прислужник. — Губернаторът дори не си е направил труда да разследва. Което говори доста лошо за него. Как ще приемем гостоприемството му, след като той е нашият главен заподозрян?

— Не зная, господине — промърмори Сеймей след здрава кихавица. Човекът трепереше от главата до краката.

Акитада се вгледа в лицето му. Стори му се неестествено червено, а Сеймей седеше странно свит на седлото.

— Как се чувстваш, приятелю? — разтревожи се той.

— Малко ми е студено — тракаха зъбите на прислужника. — Ще се оправя, щом сляза от коня и опъна краката си.

Смушкаха животните по посока на прислужниците на пощенската станция, оставиха багажа в помещенията, но не и преди да

приберат ценностите си.

Дъждът бе спрял, но притисната от свъсеното небе, вечерта бързо настъпваше, фенери и свещи светваха един след друг от най-различни ъгли, там, където се готвеше храна, лумваха огньове. Апетитни аромати се гонеха по тесните улици. Акитада и Сеймей си пробиваха път в тълпата, като спираха пред всяка странноприемница, за да попитат за Тора.

Ала от него нямаше и следа, сякаш дъждът го бе погълнал.

В един видимо западнал и почти пуст квартал Акитада си даде сметка, че Сеймей стъпва все по-бавно.

— Виж какво — започна той, след като изчака възрастния мъж да приближи. — Вече близо час обикаляме, затова е най-добре да влезем в първата странноприемница, да си наемем стая и да си починем. Имаш нужда от гореща баня, топло вино и суха постеля.

— Моля ви, господине — възрази за негова изненада Сеймей, чиито зъби тракаха все така неудържимо. — Не може ли да продължим още малко? Тревожа се за Тора. Не е характерно за него да изчезва по този начин.

— Глупости. Млад е и е силен. Няма да се изненадам, ако се е отегчил от нашата компания и просто е решил да изчезне.

— Дано не сте прав — закърши ръце Сеймей. — Дано. Мисля, че аз съм виновен.

— Не разбирам защо да си виновен.

— Знае се, че „може да издържиш на студено време и на студен ориз, но не и на студен поглед и хладни слова“. — Главата на стареца клюмна. — Държах се лошо с това момче.

— Глупости! — някак разсеяно повтори Акитада. В този момент погледът му се бе зареял към дъното на тясната уличка, където просветваха факли и долитаха развълнувани гласове. — Нещо става там.

— Ако има хора, може да попитаме още един път.

— Добре, но след това ще отседнем някъде.

Щом стигнаха до мястото, където горяха факлите, завариха група любопитни, събрани пред порутена двуетажна сграда заради някакво престъпление. Над входа висеше килнат на една страна надпис: „Ароматна беседка на красотата“. Облечен в червена униформа страж

пазеше пред вратата и наблюдаваше хладнокръвно неколцина дрипльовци, скупчени пред него.

Акитада разбута зяпачите и попита:

— Какво става тук?

В този момент вратата се отвори и се появиха още двама полицаи, стиснали носилка с тяло върху нея. То беше покрито с окървавена женска дреха.

Първият полицай, като видя високия непознат с началнически маниер пред себе си, реши да си придаде важност и заяви високо:

— Скитник прерязал гърлото на една проститутка. — След това се ухили широко и разкри два реда пожълтели зъби. — Но не успя да избяга далеч. Вътре има предостатъчно жени, господине, така че заповядайте. — Човекът намигна и последва колегите си.

Сеймей се спусна след него.

— Почакайте! — с прегракнал глас се провикна той, но кашлицата го задави. Полицаят не го чу и Сеймей улови ръкава на господаря си. Лицето му се зачерви още повече. — Вървете след него, господине. Това е убийство. Разбирате от убийства, а имам предчувствие, че това тук по някакъв начин е свързано с Тора.

— Глупости. Болен си, изтощен си и не мога да се занимавам с разследване на убийство точно сега. Задачата ми е да стигна Кадзуса.

— Моля ви. Поне ще можете да попитате за него в участъка. Много ще се успокоя.

Акитада се предаде с въздишка. Участъкът бе съвсем наблизо до центъра на Фуджисава. Пред вратата висеше фенер с надпис „Стражи“. Вътре завариха един лейтенант и още двама служители, които разпитваха някакъв дебелак с дълга до земята омазнена синя дреха.

— Признавам, че сбърках цвета на палтото му, офицер — размахваше късите си ръце дебелакът. — Но с този негов белег не можеш да сбъркаш лицето му. Кълна се, че това беше мъжът. Горката Виолета! Тъкмо бе започнала да набира клиентела. Голяма загуба, да ви кажа! Кой ще ми заплати щетите сега? Платих шест рула от най-хубавата коприна преди четири години. Храних я, обучавах я. Тъкмо бях започнал да възвръщам малко по малко вложените пари и… — Той разпери ръце, сякаш искаше да покаже, че усилията му са излетели във въздуха и са безвъзвратно загубени. В този момент очите му се спряха на изтощените от пътя фигури на Акитада и Сеймей. — Много

отрепки започнаха да се движат свободно по пътищата в последно време. Няма сигурност и спокойствие за честния търговец в този град.

— Какво искате? — попита ядосан лейтенантът, който също бе забелязал новодошлите. — Не виждате ли, че съм зает? Ако сте дошли за пътни разрешителни или за да питате нещо, трябва да дойдете утре сутринта.

Акитада бе изморен и достатъчно разтревожен от състоянието на Сеймей, за да иска да губи още време.

— Подай документите ми на човека, Сеймей — нареди той остро и зачака лейтенантът да развие рулата и да прочете императорската заповед, че на приносителя трябва да се окаже необходимото съдействие. Щом видя подписа и печата, служителят докосна почтително документа до челото си и коленичи в знак на извинение.

— Станете! — нареди Акитада. — Изпратихме нашия прислужник Тора да търси място, където да прекараме нощта. Но неясно защо той изчезна. Искам да го намерите незабавно.

Лейтенантът скочи на крака и поиска да знае подробности. Докато Акитада описваше Тора, лицето на полицая започна да се издължава. Дебелакът извика изумено, а останалите чиновници зяпаха с широко отворени очи.

— Преди малко задържахме точно такъв човек — започна лейтенантът, — заподозрян в убийство на проститутка. Беше арестуван недалеч от мястото на престъплението, а имаме и свидетел — и той посочи дебелака, който вече се въртеше неспокойно на мястото си.

— Ами… — взе да мънка онзи. — Стъмваше се, но добре видях белега на лицето му близо до количката, на която се продават нудли. Може тези господа да не са знаели какъв злосторник са наели.

— Защо не доведете задържания? — попита Акитада.

— Веднага, ваше превъзходителство! — Лейтенантът плесна с ръце.

Минути по-късно, окървавен, с насинено лице и окован във вериги, пред тях застана Тора. От двете му страни стоеше по един мускулест стражар.

— Господине — провикна се затворникът и пристъпи към Акитада. Единият стражар го върна на мястото му с рязко дръпване на веригата.

— Станала е грешка — заяви Акитада. — Това е моят прислужник. Веднага свалете веригите.

— Но, ваше превъзходителство… Разпознат е от уважаван наш съгражданин и се боя, че…

Акитада отвори широко очи, изумен от дързостта на този обикновен чиновник.

— Казах да махнете оковите.

Свалиха веригите на Тора и той пристъпи към господаря си, като мълвеше благодарности и разтриваше китки.

— Надявам се да не ти се превръща в навик. От часове те търсим и ако Сеймей не беше настоял да продължим, щеше да си изгниеш в този затвор. — Видя, че очите на Тора плувнаха в сълзи на благодарност, и смекчи малко тона. — Какво се случи?

— Получих си заслуженото. Бях много гладен и умирах от студ — започна мъжът. — Реших, че ще се забавите много в пощенската станция, и спрях да си купя купичка нудли и гореща супа. Тъкмо ги довършвах, когато самият ад се изсипа върху мен. Изведнъж се оказах на земята, а четирима стражи ме ритаха и налагаха.

— Кога е станало престъплението? — обърна се Акитада към полицая.

Дебелакът и запитаният отвърнаха в един глас:

— Преди четири часа.

— Как разбрахте?

Лейтенантът насочи строг поглед към свидетеля, който се сви на стола.

— Беше все още топла, когато влязохме в стаята. А това беше преди два часа. Работодателят й Тояма, когото виждате тук, пристигна при нас веднага след като намерил тялото.

— Преди четири часа съвсем не беше тъмно — отбеляза Акитада и изгледа подозрително дебелия мъж. Въпреки умората и най-добрите си намерения да си вървят интересът му към случая се бе събудил. Изпитваше желание да огледа тялото на убитата и да разпита приятелите й. — По кое време този мъж е видял убиеца?

— Забелязах го до количката за нудли на връщане от полицейския участък. Веднага разбрах, че той е убиецът. Момичетата бяха описали вече посетителя на Виолета. Издаде го тъкмо белегът на лицето му. А пък дрехите… Вече споменах, че човек може да се обърка

за цвета. Така или иначе, щом го видях там при количката да яде, все едно нищо не се е случило, се развиках и го показах на стражите.

— Всичко това е нелепо — отбеляза Акитада. — Ако убийството е станало преди четири часа, слугата ми беше заедно с мен и секретаря ми на няколко мили преди Фуджисава. Предлагам ви да доведете вашите свидетели, но не този тук, и нека те да потвърдят дали Тора е бил посетителят на момичето. След това се надявам да освободите слугата ми и да му се извините. Тора, ще дойдеш при нас в странноприемницата.

— Най-добре да пренощувате във „Феникс“, господарю. Всички, с които говорих, ми казаха, че тя е най-добрата тук — услужливо докладва Тора.

Акитада обаче не се канеше да си тръгва. Тъкмо отвори уста, за да даде следващия си съвет на видимо объркания стражар, когато Тора извика уплашен и се разнесе тупване на нещо тежко. Зад гърба на императорския чиновник Сеймей лежеше в безсъзнание на студения мръсен под.

ВТОРА ГЛАВА
УЛИЧНИ ПРОДАВАЧИ, МОНАСИ И ФУДЖИВАРА

Цели два дни Сеймей лежа, разтърсван от треска и болезнена раздираща кашлица. Акитада седеше край постелята му, обзет от горчиви самообвинения: не си бе дал навреме сметка колко е тежко състоянието на верния му служител, изложил го бе на това дълго пътуване, за което всички приятели го бяха предупреждавали, че ще е тежко. Изтръпваше при мисълта, че може да загуби Сеймей в този непознат град, далеч от семейството, че ще остане без своя предан приятел, служил му вярно откакто се помнеше.

От време на време Тора седеше при болния. Проявяваше грижовност и нежност, които никой не би предположил, че този груб на пръв поглед мъж притежава. Поне в това отношение Акитада не съжаляваше, че се е поддал на импулса си и спести на младия мъж жестокостта на войниците. Като изключим темата за истинската му самоличност, Тора разговаряше без никакво притеснение за премеждията, през които беше минал. Бил син на селяни, но загубил родителите си по време на гранични сблъсъци и се принудил да постъпи в армията. Дезертирал, след като набил лейтенанта си, който изнасилил едно селско момиче.

На третия ден след като припадна, Сеймей отвори очи и помоли да му донесат нещо за пиене. Тора изтича навън и бързо се върна с чаша вино. Болният я отблъсна възмутен.

— Не знаеш ли, че виното сгрява кръвта, глупако? Да ме убиеш ли искаш? Чай. Искам чай от предварително накиснати плодове на хвойна, от листа на синап и корени на бял равнец. Сигурно очакваш да стана и да си ги намеря сам.

— Извинявай, старче — отвърна Тора разнежен. — Ще ти донеса каквито поискаш клечки и зеленчуци, само кажи откъде да ги взема.

— Успокой се, Тора — прекъсна го Акитада, който вече бе сложил ръка на челото на своя верен приятел. Уверил се, че е сухо и хладно, продължи: — Местният билкар ще ти ги даде. Вземи малко пари от чантата и купи каквото е необходимо. Много се радвам, че си по-добре, приятелю — обърна се той към Сеймей. — Здравата ни изплаши. Тора неуморно седеше край теб, следеше да не се развиеш, сменяше студените компреси на челото ти.

По лицето на Сеймей се изписа виновна усмивка.

— Така ли? От колко време съм на легло?

— Цели два дни и три нощи.

— Сериозно? — опита се той да стане. — Забавихме се. Трябва да тръгваме. Щом изпия чая си, много бързо ще се оправя.

Акитада го побутна внимателно назад.

— Не бързай толкова. Когато пристигнем в Кадзуса, ще имам нужда от уменията ти. Ето защо те искам здрав и отпочинал. Оставаме тук в тази удобна странноприемница, докато напълно възвърнеш силите си. Тора ще се грижи за теб, а аз ще се постарая да науча колкото е възможно повече за проблема в Кадзуса, може и да предложа услугите си на местните стражи. Струва ми се, че не са в състояние да се справят със случая с убийството на проститутката.

Останаха във Фуджисава още два дни. Сеймей се подобряваше бързо, а нетърпението си изкарваше, като наставляваше и кореше горкия Тора. Акитада отиде няколко пъти в участъка, но така и не успя да получи повече информация, а и никой не искаше да отговори на въпросите му, свързани с убийството. Лейтенантът се държеше изключително любезно и го увери, че всички обвинения на слугата му са свалени. Съдържателят на вертепа бе побързал да оттегли показанията си, особено след като момичетата до едно се заклеха, че никога не са виждали Тора. Негово превъзходителство бил свободен да продължи.

На петата сутрин времето беше омекнало значително, Сеймей бе почти напълно възстановен и те се качиха на първия кораб, който щеше да прекоси залива Сагами по посока провинция Кисарадзу. Пътуването по море при лошо време бе опасно, но пък им спестяваше цяла седмица изморително яздене.

Наместо да отиде първо в сградата на съда, Акитада предпочете да наеме стаи в малка странноприемница, недалеч от пазара. Щеше му

се да огледа града и хората и едва тогава да обяви официално своето присъствие.

Двамата с Тора оставиха Сеймей да си почива и излязоха навън да проверят обстановката.

В града кипеше оживление. Акитада предположи, че тук живеят не по-малко от десет хиляди души, но очевидно всеки ден прииждаха и хора от околността. Странноприемницата им бе пълна с пътуващи, а на пазара човек едва се разминаваше с десетките търговци, купувачи и хора, излезли да се порадват на рядкото за сезона топло слънце. Портите, зад които се намираше градската администрация, им се сториха внушителни, дори елегантни. Излизаше, че Кадзуса е добро място, дори за губернатор на Фудживара. Длъжността му очевидно се бе оказала доходна, като се имаше предвид, че очевидно три години бе присвоявал данъци, предназначени за столицата.

Наближаваше часът за вечерния ориз и те се върнаха в странноприемницата. Настаниха се на масите отпред и Сеймей се присъедини към тях. Поръчаха на една дебела келнерка на средна възраст с очебийна обратна захапка да им донесе нещо по-обикновено от менюто за деня. Тора мигом извърна очи от нея и насочи поглед към минувачите.

— Мога да се обзаложа, че онзи висок мъж е загубил ухото си в схватка с верига с гюле накрая — кимна той към група будистки монаси, които минаваха покрай тях.

Акитада проследи погледа му. Познаваше това жестоко оръжие — веригата с гюле накрая, използвано от много банди. Този мускулест монах никак не приличаше на онези, които Акитада бе срещал в столицата — с бледи лица и нежна физика, — общото бе единствено оранжевата роба и обръснатата глава. Висок, червендалест и як, този монах пристъпваше с леко полюшване, а лицето му беше на същински главорез. Монахът до него по нищо не му отстъпваше. Минаваха през тълпата с видимо презрение към заобикалящите ги, с никого не разговаряха, а очите им шареха и оглеждаха минувачите. Всички бързаха да се отдръпнат от пътя им.

— Странно — промърмори Акитада под нос, — ако човекът е имал бурно минало, да се надяваме, че е осъзнал грешките си и е избрал да потърси мир за душата си.

Сеймей, като всеки добър последовател на Конфуций, какъвто беше и господарят му, нямаше много доверие на будистите. Изпрати с поглед монасите и само поклати глава.

— Цяла година да миеш една врана, няма да стане бяла птица.

Сервитьорката, която в момента оставяше пред тях поръчаната храна, избухна във весел смях и го посочи с лакът. Сеймей я изгледа изненадано.

— Същото казваше и за мен, старче — обади се Тора.

— Вярно е — усмихна се Акитада. — А виж се сега. — След като купиха облекло за новия му слуга, дрипите бяха заменени с памучна дреха в синьо и черен пояс. Дългата му коса бе прибрана назад в стегнат възел, закрепен с черна връвчица. С изключение на тънките мустаци, лицето му беше избръснато и светеше. Белегът бе избледнял и Тора привличаше възхитените погледи на минаващите млади жени.

— Може да съм допуснал грешка — призна Сеймей, който замислено предъвкваше храната. — Ще видим. Нека не забравяме какво ни учи учителят Кунг Фу — добре е човек да се тревожи за собствените си недостатъци, а не за това, че околните не забелязват добродетелите му.

— Много мъдра приказка — рече Тора и посегна към купата зеленчуци с ориз. — Няма да е лошо да ми разкажеш нещо повече за този учител.

Лицето на Сеймей се разведри от доволство. Акитада искрено се надяваше, че верният му приятел ще продължи да се държи с бащинска грижа към Тора. Голямо облекчение щеше да е, да има подръка още някого, когото да наставлява и критикува.

Хранеха се, отпиваха от питиетата си и наблюдаваха спокойно тълпата на пазара.

— Това място ми се струва здравословно и просперираще — сподели Сеймей с Акитада, през чиято глава също бе минала подобна мисъл. — Оризовите полета и черничевите градини, покрай които минахме, ми се видяха добре гледани, а и на пазара прелива от стока.

— Така е — закима Акитада, който също бе забелязал, че селяните нямат вид на гладуващи. Знаеше, че корумпираната администрация задоволява лакомията си с прекомерни данъци и нехае за поддържането на пътищата и укрепленията.

— Тук нещо не е наред — включи се и Тора в разговора. — Усещам такива неща. Онези копелета управниците няма нужда да вдигат данъците, щом ги прибират за себе си. Домът на губернатора е покрит със зелени керемиди и е украсен с позлатени дракони, все едно е храм. Откъде има пари за всичко това?

— Малко трудно ми е да свържа такова крадене на данъци с иначе добра администрация.

Тора неочаквано подсвирна.

— Какво има? — обади се Сеймей и вдигна очи от празната кана за вино.

— Виж онова момиче — посочи Тора. — Истинска красавица. Каква шия само! Ами ханшът и бедрата?

От другата страна на улицата, точно срещу тяхната странноприемница, продавач на зеленчуци бе отворил кошницата си с репи, билки, сладки картофи, кестени и репички. Красиво момиче, с привързана по маниера на жените от по-низшата класа коса, чиято тъничка фигура бе плътно обгърната от обикновена памучна дреха на райета, се пазареше за цената на голяма връзка репички.

— Не зяпай така, Тора — направи му забележка Сеймей. — Жените не бива да бъдат забелязвани, нито чувани. — Възрастният мъж повика келнерката, която с радост взе допълнителната им поръчка за още вино и туршия. — Да не си посмяла да запишеш в сметката тази туршия — предупреди той. — Тя върви с виното.

Жената вирна глава и му се усмихна широко с беззъбата си уста. Сеймей сбърчи сърдито чело и замърмори:

— Не може да се вярва на жените. Положително взема отделно пари за туршията и после си ги прибира. — Сетне се извърна към Тора: — Един съвет от мен — стой далеч от жените. Младеж в твоето положение най-добре да пази ума си бистър, за да не те съсипе някоя жена с флиртовете си.

Но вече беше късно. С решително изражение на лицето, Тора бе на крак и се отдалечаваше с бързи стъпки. Минути по-късно се загуби в тълпата купувачи.

Настъпи някакво вълнение, хората се извръщаха, любопитни да видят какво става. Едва когато някои от тях си тръгнаха, стана ясно, че нито момичето, нито от Тора има следа.

— Видяхте ли това? — избухна Сеймей. — Възмутително! Спусна се след първата фуста, която му хареса. И какво ще правим сега?

— Нищо. Ето я келнерката. Да изпием виното си и да хапнем от превъзходната им туршия. Ако Тора не се появи, докато свършим, ще отидем да си лягаме. Ще можеш да му кажеш какво мислиш за държанието му утре.

— Всеки път, когато се опитам да говоря с него, имам чувството, че съм като камшик между рогата на млад бик.

Загледаха се разсеяно към отсрещния край на покритата тераса пред гостилницата и не след дълго забелязаха уличен продавач да приближава към една от масите. Това бе първият бедняк, когото виждаха в този град.

Много възрастен и прегърбен, той бе слаб като скелет и едва успяваше да крепи таблата със стоката си, закачена с ремък на мършавия му врат и слабите рамене. Докато, куцукайки, минаваше от маса на маса, той подпираше таблата при първа възможност. През дупките в дрехата му прозираше тънката му кожа. Краката му бяха голи много над коленете.

Повечето посетители бяха търговци, които се хранеха и се опитваха да го прогонят със сърдити жестове и ругатни. Той или не чуваше, или отчаяно искаше да продаде нещо, защото упорито тикаше стоката си в лицата на хората. Най-сетне нервите на един от тях не издържаха и той срита здраво натрапника. Старецът се просна по очи на улицата, предметите от таблата му се разпиляха в калта. Търговците избухнаха в смях, докато няколко улични хлапета се спуснаха да грабнат каквото могат.

Акитада скочи от мястото си и за секунди се озова до човека на земята. Разгони хлапетата и му помогна да се изправи.

— Много съжалявам за отношението, което трябваше да изтърпиш, старче — рече той, когато го настани на пейката до тяхната маса. — Пийни малко вино. Ще те стопли и ще ти даде сили.

Уличният продавач стенеше и хленчеше, но напитката даде резултат и постепенно воплите му преминаха в смислени думи. Съдейки по тях, ставаше ясно, че е много по-загрижен за стоката си, отколкото за раните.

Акитада го изгледа и се изпълни с удивление към тревогата на този човек, за когото страхът от глада беше далеч по-голям от страха от ударите или дори от счупени кости.

— Сеймей, виж дали можеш да намериш нещо от предметите му и донеси каквото е останало.

С опънато от възмущение лице, възрастният мъж събра изкаляните дреболии и ги остави на масата до парцаливия продавач. Измъкна внимателно парче тънка хартия от пояса си, раздели я на две и с едната половина избърса ръцете си. Другата прибра обратно.

Като видя колко малко от „съкровищата“ му са останали, уличният продавач отново заскимтя. Акитада спонтанно предложи да ги купи. Човекът изтърси една абсурдно висока сума и Акитада плати. Без дори да благодари, онзи изсипа съдържанието на таблата, преметна ремъка й около врата си и с бодра стъпка изчезна в тълпата.

— Мошеник, преструвал се е през цялото време — възкликна възмутеният Сеймей. — Какво ще правим с боклуците му? — посочи той с бастунчето си евтините гребенчета и игли. — Не струват и два петака, а вие му дадохте двайсет. На всичкото отгоре са все женски украшения. А и са целите в кал. И двамата ще се разболеем от това, че докоснахме онова създание и парчетиите му.

— Подари ги на нашата келнерка — предложи Акитада. — Тя май те хареса.

Сеймей зяпна. Канеше се да изсипе нещата в празната чиния от туршията, когато Акитада посегна, взе малък предмет от купчината и се залови да го чисти.

— Ако не се лъжа, това е украшение с китайски емайл. Струва ми се твърде необичайно да е сред боклуците на уличен продавач. Представлява цвете, от онези, които цъфват с пукването на зората. Красива изработка. Всяко от сините листенца и зелените листчета наоколо са обточени със златиста нишка. Как толкова изискано украшение се е озовало в нашия познайник? — Акитада напразно оглеждаше тълпата пред тях с надеждата да зърне продавача.

— Съвсем дребно е — взря се и Сеймей в малкото цвете. — Дали струва двайсет петака?

— Не и в това състояние. Някога е било част от дамско украшение за коса и е струвало стотици пъти повече. Малко жени вече, дори и такива с най-благороден произход, украсяват косите си.

Странно. — Акитада сбърчи замислено чело и поклати глава. — Възможно е да е стигнало до него след обир на храм. Древните статуи на богини често имат подобни орнаменти. Ще го запазя за спомен. Остави другите предмети на келнерката и да си лягаме.

Тора не се прибра до сутринта на следващия ден. Акитада се разкъсваше от разочарование, че младият му слуга изчезна в мига, в който вече нямаше нужда от защита, и от страх, че се е забъркал в поредната неприятност. Каквото и да се бе случило, нищо не можеше да направи, докато не се срещне с губернатора.

Когато видя, че господарят му е облякъл всекидневната си дреха за лов и е с обикновени, макар и чисти памучни панталони, прибрани прилежно в ботушите, Сеймей се размърмори. Настоя Акитада да си облече официалното облекло, което случаят изискваше. Младият мъж се въздържа да се развика само защото Сеймей едва се бе възстановил от болестта. Сърдит, седна на леглото и зачака прислужникът да разопакова и проветри копринената му дреха, белите копринени панталони и официалната шапка от колосан черен газ, като придружаваше приготовленията със сърдити реплики по адрес на Тора. Обличането на неудобния костюм с нищо не допринесе за разведряване на настроението на Акитада, който и без това беше притеснен от предстоящата среща.

В съседство с обгърнатото с висок зид жилище на губернатора, сградите на местната администрация изглеждаха като малки колиби. Акитада и Сеймей минаха през порта, заслонена от тесен покрив, стъпил на яки, покрити с червен лак колони. Двамата стройни войници от двете страни на входа с вдигнати нагоре алебарди не ги спряха, но ги изгледаха с любопитство.

Посетителите пристъпиха в просторен павиран с едри камъни двор, а до самия вход на главната сграда водеше дълга близо петдесет метра пътека, покрита с равни плочи. Зад покрива с червени керемиди се виждаха и други, някои покрити със слама, други — с керемиди, но това бяха канцеларииите, затворът, домът на охраната, складове, както и частната резиденция на губернатора и домовете за гости.

Много скоро стана ясно защо двамата войници пред вратата се държаха така спокойно. Множество стражи щъкаха напред-назад, а

чиновник в строга тъмна туника се отдели и приближи новодошлите.

— Бих могъл да ви упътя — поклони се той ниско, давайки си сметка, че копринената туника и колосаната черна шапка са сигурен знак за високия ранг на посетителя.

— Казвам се Сугавара Акитада, инспектор, току-що пристигнах от столицата на императора. — В този момент изпита искрена благодарност към Сеймей, че настоя да се облече официално. — Заведете ме при вашия губернатор.

Човекът отсреща се сепна и силно пребледня, след което падна на колене с наведена глава.

— Недостойният човек пред вас се казва Акинобу, секретар на губернатора. Очакват ваше превъзходителство, но си мислехме, че… Обикновено официален кортеж пристига доста преди някой сановник. Хиляди извинения, че не сме готови да ви посрещнем с подобаващи почести, ваше превъзходителство. Надявам се, не сте имали проблеми по пътя.

Акитада добре виждаше колко нервен е човекът и изпита тайно задоволство от необичайния начин, по който пристигнаха.

— Никакви — небрежно подхвърли той. — Пътувах на кон, придружен от секретаря ми Сеймей и още един слуга, който ще пристигне по-късно. Моля, станете.

Акинобу се изправи, на лицето му едно след друго се изписваха изражения на страх и объркване, но той се поклони безмълвно и поведе гостите към главната зала — просторно помещение с излъскан черен под и красиво изрисувани дървени колони, които стигаха до тавана. Акитада знаеше, че подобна зала е предназначена за официални посещения и големи събирания. Оттам продължиха напред през друг голям двор и влязоха във втора, по-малка зала, разделена от два паравана в отделни канцеларии, в които, свели глави, множество служители пишеха усърдно, попълваха документи и дневници.

— Библиотеката на губернатора — съобщи Акинобу и ги въведе в елегантна стая, по чиито стени се виждаха рафтове, запълнени с направени от кожа кутии за документи, с красиви лакирани писалища и картини. Дървеният под бе постлан с дебели рогозки и няколко копринени възглавници. — Моля седнете. Негово превъзходителство ще дойде всеки момент.

Когато Акинобу се оттегли и те се настаниха на възглавниците, Сеймей прошепна:

— Кой да предположи, че в провинцията може да има толкова елегантна обстановка.

Акитада мълчеше. Беше се загледал в няколко красиви рисунки на четирите годишни сезона върху паната на параван. Губернаторът очевидно бе не само богат човек, но и човек с вкус.

Не чакаха дълго, Фудживара Мотосуке влезе със забързани стъпки, широка усмивка и развълнувано размахани ръце.

— Добре дошли! Добре дошли! — почти викаше той. — Много се радвам да ви видя, скъпи Сугавара. Жив и здрав сте, нали? Какъв късмет! — Мъжът разпери ръце, за да прегърне своя гост.

Акитада се стъписа не само от сърдечното посрещане, но и от поразителната прилика на Мотосуке с братовчед му Косехира. Макар губернаторът да бе около двайсет години по-възрастен от приятеля на Акитада, той имаше същата ниска тантуреста фигура и същото непоклатимо добро разположение на духа. В добре вчесаната му и обилно намаслена черна коса се забелязваха сребристи нишки. Беше си оставил и дълги мустаци, стигащи почти до брадичката, и Акитада бе обзет от странното чувство, че пред себе си вижда един по-възрастен Косехира.

Сеймей коленичи и допря чело до рогозката на пода в знак на пълно преклонение, за разлика от Акитада, който не помръдна от мястото си и само кимна с глава, без дори да се усмихне. Даваше си сметка, че се държи нелюбезно, но не можеше да позволи на човек, заподозрян, че е отклонил три поредни години данъците на провинцията към собствения си джоб, да го прегърне, сякаш са братя, които отдавна не са се виждали.

Губернаторът примигна. При обичайни обстоятелства и рангът му, и възрастта биха го поставили в по-висшестояща позиция, ала Акитада твърдо бе решил да заяви своя статут на *кагеюши*, императорски инспектор, натоварен със задължението да провери щателно документите на един губернатор.

Мотосуке отпусна протегнатите си ръце и се настани срещу госта, а неспокойният поток от поздравления и загриженост за това как е минало пътуването им и дали не са твърде изморени не спираше.

— И така, губернаторе — прекъсна го Акитада, — задължен съм ви за приветствията, но не съм тук по личен проблем или за размяна на любезности. Да бъдем делови. Тук с мен е довереният ми секретар Сеймей, който ще ви предаде акредитивните ми писма.

Мотосуке изглеждаше изненадан, но прие свитъците с подобаващо уважение, опря печатите на императора до челото си и се поклони дълбоко, преди да развърже копринените шнурове.

Въздъхна тежко, след като прочете документите и като ги нави внимателно, ги върна на Акитада.

— Голям срам е за мен, че тези позорни събития се случват по време на моя мандат. — Замълча и отправи плах поглед към Акитада. — Братовчед ми ми писа, че сте много опитен в разгадаването на заплетени случаи. Искрено се надявам, че безценните ви умения ще бъдат от полза, за да открием престъпниците и името ми да бъде изчистено, преди да напусна своя пост.

Акитада сбърчи чело. Колкото и да не му харесваше ролята, която бе принуден да играе, нямаше намерение да се превърне от официален разследващ в личен съветник на Мотосуке.

— Необходимо е да получа незабавен достъп до всичките ви документи — започна той. — Разчитам да уведомите чиновниците си за това. Секретарят ми ще ви държи в течение и дали е необходимо да изслушаме и вас.

Мотосуке пребледня и също се надигна от мястото си.

— Разбира се. Ще дам необходимите нареждания — с готовност прие губернаторът и додаде плахо: — Вие… сигурно ще искате да си починете. В моята резиденция има помещения, отделени за вас. Може да ви заведа там още сега. Само кажете на прислугата от какво имате нужда. Каквото и да е.

— Благодаря — сухо отговори Акитада. — Предпочитам да остана в квартирата в сградата на съда. Не се съмнявам, че имате място за официални гости.

Капчици пот покриваха челото на Мотосуке, който кършеше пръсти.

— Да, разбира се — запелтечи той. — Колко глупаво от моя страна. Но там не е достатъчно удобно, а и времето застудява. Зимата е неприятна при нас. Да бяхте пристигнали по-рано, можехме да ви заведем на лов или на риба. Надявам се, ще ми разрешите да ви

представя на някои от уважаваните ни граждани. Храната в съда няма да ви хареса. Предназначена е само за войниците от охраната и затворниците. Личната ми кухня, слугите и конюшнята ми са изцяло на ваше разположение.

Човекът бе очевидно много разстроен, което му пречеше да говори гладко. На Акитада му дожаля.

— Благодаря ви — рече той и се поклони учтиво. — Много сте любезен. С радост ще се запозная с изтъкнатите граждани. А сега, ако обичате, покажете ни архивите си. Двамата със секретаря ми бихме искали да се запознаем с чиновниците.

Останалата част от деня двамата прекараха в разговори с чиновниците и внимателна проверка на документи. На Акитада му направи впечатление колко старателни и изпълнителни са хората на служба при губернатора и бе очевидно, че бяха водили добре документацията. Избягваше да ги пита за липсващите конвои с данъци. След като реши, че е проверил достатъчно документи, един прислужник ги отведе до тяхната квартира. Вечерта настъпваше и студен вятър духаше в двора на съда. Павилионът за гости с покрита веранда отпред се оказа просторен дом с ограден със зид свой двор. Сеймей огледа бързо жилището и попита слугата кой е най-прекият път до банята.

— Рано е още — възпротиви се Акитада. — Искам да огледам първо съда.

— Забравихте ли колко прашни бяха документите? — напомни Сеймей. — Освен това може губернаторът да се отбие, за да се увери, че сме се настанили добре. Направи ми впечатление на много любезен мъж.

Акитада не можеше да не се съгласи, но му се искаше домакинът им да не беше толкова симпатичен.

Банята на съда бе просторна и като се изключи едрият полугол слуга, чието задължение бе да поддържа огъня и да помага на посетителите, вътре нямаше никой. Акитада позволи да го изтъркат здраво от главата до краката и завърши с продължително накисване в кедровата вана с гореща вода. Естествено не можеха да коментират губернатора пред слугата и той се отпусна спокойно, за да прочисти мислите си от всички съмнения и тревоги.

Когато се върнаха в стаята си, там ги чакаха писма от столицата и съд с ароматен чай, както и бележка от Мотосуке. Написана с красив почерк на плътна черничева хартия, в нея се казваше, че чаят не само освежава душата и успокоява гърлото, но предпазва от болести и повдига духа.

Сеймей беше във възторг. Виното беше тяхна обичайна напитка, но той бе опитвал няколко пъти китайски чай и вярваше в неговите лечебни свойства. Наля в две чашки от фин порцелан и подаде едната на Акитада.

— Не биваше да говорите така грубо на губернатора — отбеляза той. — Очевидно си имаме работа с изискан мъж, не само по ранг, но и по възпитание. Бях доста изненадан.

Акитада беше смутен от държанието си и предпочете да замълчи.

— Охо! — възкликна Сеймей. — Горчив е. Много е горчив. Пийнете. Спомняте ли си уличния продавач? Такива мръсни хора разнасят какви ли не зарази.

— Губернаторът се държи доста мъдро — отбеляза Акитада и остави чашката с въздишка. — Можех да не съм толкова рязък. Човекът ни посрещна любезно и ни предложи гостоприемството си, а аз се държах студено и прекалено официално, все едно е доказан престъпник. Какво да правя, като от мен се очаква или да изчистя името му, или да го арестувам. Как си представяш, че аз, младши чиновник на най-ниското стъпало в йерархическата стълбица, ще арестувам един Фудживара, който е не само по-възрастен, но и с далеч по-висок ранг от мен?

— Пратеник сте на императора и това ви дава правото да действате от негово име. Губернаторът ми се видя достатъчно смирен, а пък и много ви бива в решаването на загадки. Не се съмнявам, че ще намерите виновника и ще помогнете на негово превъзходителство да изчисти името си.

— В столицата се говори, че изпращат младши инспектори на това място, за да не се разкрие престъплението. Капитанът в Хаконе си мислеше същото. Положително ще бъда обвинен за несправяне, ако се проваля, но не знам дали това няма да е по-благоприятното решение — въздъхна Акитада и насочи вниманието си към писмата.

Едното беше от майка му и той го остави настрани, за да го чете по-късно, а другото бе от негов бивш преподавател.

— Божичко, Тасуку е приел монашеството.

— Тасуку ли? Това не беше ли един мил младеж, който все рецитираше?

— Именно. И то любовни стихотворения. Много популярен беше сред дамите. Тъкмо затова съм толкова изненадан. Професорът няма представа каква е причината. Очевидно всичко е станало внезапно и в голяма тайна.

Акитада за последен път бе видял Тасуку на прощалното събиране, където красивият му приятел наистина пи много, после вдигна скандал, счупи елегантното си ветрило и изчезна. Поведението му изненада всички, но тогава никой не подозираше, че ще стигне толкова далеч.

Натъжен, Акитада посегна към писмото на майка си и едва тогава забеляза кожената кутия, оставена до приборите за чай.

— Предполагам, чаят е трябвало да ни ободри, за да четем на свежа глава сметките, които ни е изпратил — промърмори той.

— Не и тази вечер — категорично отряза Сеймей. — И най-якият вол има нужда от почивка след дълъг път.

Акитада вече беше вдигнал капака на кутията и в първия миг остана като втрещен. В следващия лицето му помръкна от гняв.

— Какво има? — не се сдържа Сеймей.

— Десет слитъка злато — промълви господарят му едва чуто.

ТРЕТА ГЛАВА
ЧЕРНАТА БРАДА

Тора въздъхна с облекчение и радост, когато момичето с изпълващите го с копнеж бедра плати за репичките и се обърна. Лицето й бе много красиво, но… изплашено.

Пред погледа на Тора неочаквано изникнаха оранжевите гърбове на двама високи мъже. Монасите.

Замислен единствено за страха на момичето, Тора забрави напълно, че монасите дават обет за целомъдрие и кротост. Ако тя се страхуваше от тях, това за него бе напълно достатъчно да й се притече на помощ.

Ето защо се спусна по улицата след тях, налетя на волска кола, направи път на две възрастни жени, едва не настъпи случайно изпречило се бездомно куче и се стовари върху бамбукова клетка, пълна с пойни птици, привързана за гърба на уличен продавач. Птиците се разцвърчаха разгневени и около тях тутакси се събра тълпа. Хората не го пуснаха да си тръгне, докато не се увериха, че на птиците и на клетката им няма нищо.

Междувременно момичето и монасите вече бяха изчезнали от погледа му. Само продавачът на зеленчуци стоеше безмълвен, с поглед към най-близкия ъгъл.

— Накъде тръгнаха? — раздруса Тора раменете на човека, за да го чуе.

— От семейството ли сте? — попита онзи. — Много съжалявам за момичето. Братята й обясниха и я отведоха със себе си.

— Какво обясниха?

Оказа се, че е задал неподходящ въпрос. Търговецът мигом сбърчи чело и се дръпна.

— Кой сте вие? Какво ви засяга?

Тора изруга и се спусна към ъгъла на улицата. Оттам пред него се разкри съвсем тясна уличка, така претъпкана с кошници, щайги и купища смет от сергиите на пазара, че на практика бе непроходима. В

ниските сгради от двете страни се гушеха магазинчета, виждаха се огради на дворове и рояци деца, които играеха сред боклуците, оттук минаваха и натоварени с пакети помощници в магазините, продавачки, помъкнали стоката си. Монасите и момичето не се виждаха никъде.

Тора реши да рискува и се спусна напред, избутвайки встрани всяка одушевена и неодушевена твар, която се изпречваше на пътя му. Спираше на пресечките само колкото да се огледа.

Едва на третата уличка щастието му се усмихна и той забеляза парче оранжев плат да се мярка сред минувачите. Спусна се натам и щом стигна ъгъла, ги видя. Крехкото момиче се опитваше да се отскубне от ръцете на гигантите. Единият от тях я зашлеви през лицето.

Тора извика гневно и се спусна напред. Сграбчи яките на двамата и дръпна рязко назад. Изненадани, те се стовариха на земята въпреки едрия си ръст. Единият крак на Тора се стрелна към ребрата на падналия вдясно, докато вдигаше другия от земята само за да забие юмрука си в лицето му. В резултат онзи се сгромоляса безмълвно. Тора се извърна, за да повтори процедурата и с другия, но видя, че той вече се е надигнал, запретва полите на оранжевата си туника и сандалите му шляпат на босите дълги крака.

Момичето се бе свило до стената наблизо и попиваше с края на широкия си ръкав разкървавената си устна.

— Как сте? — пристъпи към нея Тора.

Тя кимна бавно и вдигна широко отворени, налети със сълзи очи.

Наистина беше красива.

— Не се бой, мило мое момиче — с най-бащинския тон, на който бе способен, промълви Тора. — Ще се грижа за теб. Защо не се развика за помощ? Какво искаха от теб тия мръсници?

Тя само поклати глава, но очите й се отклониха за миг от лицето му и отново се разшириха изплашено. Тора се извърна рязко. Жестокият удар, който трябваше да се стовари в главата му, попадна върху рамото, но въпреки това го парализира за минута. Единият от монасите се бе съвзел и очевидно бе решил да използва като оръжие една от нахвърляните наблизо маси. Тора отскочи встрани, за да не са така близо до момичето. Там приклекна и изчака нападателя с дебелата летва да приближи. Оголи зъби и изрева предупредително, след това

скочи напред. Монахът пусна сопата и си плю на петите, следвайки своя спътник.

Възмутен от подобна проява на малодушие, Тора тръсна глава и се озърна за момичето. То обаче бе изчезнало. Разочарованието му беше огромно. Изпитваше толкова силно желание да я обсипе с грижи и внимание! Разходи се напред-назад с надеждата да я зърне.

— Хей, момиче! — провикна се той за всеки случай. — Върни се. Всичко се размина.

Намираше се в очевидно беден работнически квартал с едноетажни къщи. Ниски бамбукови огради, отрупани с мокро пране, отделяха скромните складове за храни от улицата. Имаше десетки места, където тя би могла да се скрие, но пък не се виждаше и жива душа, която би го насочила в каква посока бе поела.

Разгневен от безсилието си, Тора изсипа поток от шумни ругатни и реши да се върне на пазара, когато зад него се разнесе слабо трополене и той видя как мършава ръка с дървена купичка се стрелва към него от пролука в порутена ограда.

Сепнат, Тора отстъпи, но после протегна врат, за да разгледа по-добре какво още има в тъмната дупка. Превит и мръсен, облечен в дрипи старец бе ококорил срещу него блеснали очи и му се хилеше с беззъбата си уста.

— Силни думи, страннико! — думите излизаха със същото свистене, с което излизаше и смехът му. — Ще ти струва пет гроша.

— Не бъди алчен — скастри го Тора и продължи по улицата.

— Искаш да откриеш фустата, нали? — догониха го думите на просяка.

Тора се върна.

— Първо ми кажи каквото знаеш. Не съм вчерашен.

— Така, така. Аз също.

Младежът отново го огледа. Просякът седеше върху кошница, единият му крак, който беше превързан, бе протегнат напред. Другият бе голо пънче с неприятен белег на мястото на коляното.

Тора замърмори сърдито, но бръкна в торбата си и измъкна пет гроша, които пусна в дървената купичка.

Просякът сръчно пъхна съда заедно с монетите в предната част на дрехата си и кратко нареди:

— Последвай ме. — Едва тогава се изправи.

Застаналият пред него Тора се стъписа. Оказа се, че просякът е с два съвършено здрави, макар тънки и криви като дъги крака. Човекът се наведе и вдигна дървеното трупче, което представляваше кракът с белега, и пое по улицата с леко олюляване.

— Хей! — викна след него Тора, който бързо се съвзе от изненадата и се спусна да догони стария мошеник. Мразеше да го баламосват.

Просякът се движеше с изумителна скорост, очевидно знаеше къде отиват. Прекосиха един безлюден двор, отминаха няколко склада и през ниска скърцаща врата излязоха на друга тясна уличка, от която вече се виждаше неголяма горичка, където се беше сгушил шинтоистки параклис. Покрай дърветата, параклиса и лакираните червени *тори* — врати, достигнаха безлюдна улица, осеяна със складове и скрити зад зидове дворове. Просякът най-сетне спря и изчака Тора.

— Закъде си се забързал? — Младият мъж едва си поемаше дъх.

Просякът посочи с пръст дълга едноетажна постройка, която отвън приличаше на склад.

— Върви там и кажи, че те праща Мишока.

Тора обаче издаде гърлен заплашителен звук и като го сграбчи за дрехата около врата, почти го вдигна от земята.

— Няма да стане. Ще вляза вътре и те ще ми прережат гърлото, а после ще разделиш с тях печалбата. Не съм толкова невеж, за да не знам игрите, които се играят с чужденците. — Той приближи лицето си до това на стареца. — Излъга ме веднъж с изкуствения си крак и получи петте гроша. Така че сега или ще доведеш тук момичето, или ще ми върнеш парите. Не го ли направиш, ще те превърна в честен просяк. — И така разтърси дрехите му, че дървеният крак, парите и купичката се разлетяха наоколо.

— Не! Не! — захленчи Мишока. — Нищо не си разбрал. Пусни ме, глупако! Тук е опасно да правим сцени. Онези монаси преследват момичето отдавна, и теб няма да те забравят лесно. Влез и им кажи какво е станало.

Тора го пусна на земята и освободи дрехата му.

— Видя ли какво се случи?

Мишока кимна.

— Държа я под око. А сега върви и не забравяй, че Мишока те изпрати там. — Наведе се и събра нападалите съкровища, след което бързо се изгуби от поглед.

Тора огледа сградата. Покривът беше сламен и доста стръмен, но никъде не се виждаха прозорци. В центъра на една от стените бе монтирана двойна врата, над нея беше закачена табела, на която имаше надпис с червени букви, който известяваше, че това е зала за тренировки по бойни изкуства.

Тора приближи и бутна вратата. Озова се в просторно задимено помещение. Няколко дебели рогозки лежаха на пода, покрай една от дългите стени се виждаха дъбови шкафове, а в ъгъла бяха изправени бамбукови тояги, от онези, които се използват при бой. На една от стените бяха окачени различни по големина мишени. На прости закачалки висяха лъкове и колчани със стрели. Не се виждаше жива душа.

В дъното на залата Тора забеляза друга, по-малка врата и когато мина през нея, се озова в мръсен вътрешен двор. И там нямаше никой, но ниска бамбукова ограда го отделяше от пространство, което можеше да мине за кухненския двор на съседната висока сграда. Той надникна отвъд оградата и видя момичето. С гръб към Тора, то разглеждаше кошница със зеле. Нашият човек не можеше да сбърка тези прелестни извивки. Докато се провикваше, за да я поздрави, той прескочи оградата и приближи.

Тя не му обърна никакво внимание и едва когато Тора неволно ритна изпречило се на пътя му ведро и водата потече към нея и докосна крака й, девойката се извърна и отправи към него широко отворени очи. Той поздрави отново. Очите й останаха все така разширени и красиви, но отговор не дойде. Едва тогава на Тора му хрумна, че вероятно момичето е умствено изостанало.

— Не се бой, малка сестрице — промълви отчетливо той, а лицето му се разтегна в сърдечна усмивка. — Казвам се Тора. Мишока ми каза къде живееш.

Момичето поклати глава и заотстъпва назад.

— Престани да бягаш — взе да губи търпение Тора. — Защо поне не ми отговориш? Или да кажеш едно благодаря например.

Тя очевидно се изплаши и понечи да влезе в къщата. Тора посегна към рамото й, за да я спре, но преди да я докосне, усети как

дръпват рязко другата му ръка и загуби равновесие. Получи силен ритник в гърба, след което някой го вдигна рязко, завъртя го във въздуха и го запрати встрани. Приземи се залепен за ствола на някакво дърво. Инстинктивно се претърколи и се приготви да скочи върху нападателя си, чийто силует се бе отправил към него. Последва нов ритник, този път в гърдите. Петата на нападателя перна брадичката му и отскачайки, главата му се удари в дървото. Пред очите на Тора се спусна мрак.

Когато дойде на себе си, през мъглата и болката усети докосването на нечии нежни пръсти до лицето си. Някой попиваше устните му с мокра кърпа. Прокара език по тях и долови соления вкус на собствената си кръв.

Седеше опрял гръб в дървото, а над него се бе навело съвсем непознато момиче. Погледна встрани, за да намери нападателя си, но не видя никой.

— Много съжалявам — отчетливо и спокойно говореше момичето. — Мислех, че досаждате на сестра ми. Не я изпускам от поглед, защото тя не може да извика за помощ.

Тора си спомни колко неблагодарна се бе оказала неговата красавица.

— Как така не може да извика за помощ? Нямаше нужда да го прави. Няколко пъти й казах, че съм наблизо. Представих се. Тя ме позна. Да не говорим, че преди минути спасих тази глупачка от изнасилване. Защо да вика за помощ? Какво ви става на вас тук? — Тора избута момичето встрани и се изправи. — И кой ме срита така? В името на всички демони, не разбирам какво става тук!

Нямаше и следа от нападателя му, но за всеки случай той стисна първата попаднала му сопа.

— Вече ви се извиних — прехапа устни девойката. — Сестра ми Отоми е глухоняма. Не чува и не може да говори. Казвам се Аяко, а баща ни — Хигекуро. Той е преподавател по бойни изкуства и тук заради работата му се мотаят много съмнителни типове.

На Тора му направи впечатление, че тя е хубавка, но и сравнение не можеше да става със сестра й. В момента обаче беше толкова ядосан, че изобщо не му бе до това.

— Сега пък излиза, че съм съмнителен тип — кипеше Тора. — Много ви благодаря. Може да предадете на баща си, че обичаят

изисква, когато нанасяш удари, да съобщаваш на противника си причината. Дори когато атакуваш в гръб! Нищо чудно, че тук се навъртат престъпници. Честният човек не се бие така. — Изведнъж се удари по челото. — С кой акъл последвах указанията на човек, когото наричат Мишока! — Пламнало от смущение, момичето се изправи. Отвори уста да каже нещо, но очевидно нищо вече не можеше да спре Тора. — Искам да ви кажа, че вие двамата ще защитите по-добре хляба си, ако сте по-внимателни с горкото момиче, наместо да го пускате само на пазара, откъдето някой грубиян може да я отвлече за удоволствие. Двама нахалници, облечени като монаси, я грабнаха от сергия за зеленчуци и я завлякоха в една странична уличка. Догоних ги тъкмо навреме. А можеше да са цяла банда изнасилвачи.

— Това не ви дава право да обиждате баща ми — изстреля момичето.

— В името на Буда, какво си въобразявате? — промърмори с отвращение Тора и захвърли бамбуковата пръчка. Завъртя се на пета и се отправи към вратата, през която бе дошъл.

— Чакайте! — провикна се сестрата на Отоми.

Той обаче не спря.

Вече в залата за тренировки, чу зад гърба си забързани тихи стъпки и миг след това някой дръпна ръкава му. Обърна се и видя обляното в сълзи лице на глухонямото момиче.

— Виж, Отоми — меко подхвана Тора, — не се тревожи. Но следващия път внимавай. — И той направи кратък поклон.

След минута до нея застана и сестра й, която коленичи с наведена глава.

— Едно невежо създание се опитва да ви се извини за думите и делата си. Те покриват със срам нашето семейство. Моля ви, заради сестра ми, да не си отивате, преди баща ни да е изразил своята благодарност и да е изпил с вас чаша вино.

Тора се колебаеше. Не гореше от желание да се запознава с това странно семейство, но пък беше любопитен да види мъжа, който го бе проснал с такава сръчност. Със сърдито кимване даде знак, че приема, и им позволи да го отведат в жилището на преподавателя по бойни изкуства Хигекуро.

Въведоха го в една стая, която очевидно служеше и за кухня, и за дневна, но вътре бе изключително чисто — виждаха се вградени места

за сядане, кухненски съоръжения и няколко съвсем прости мебели. В далечния ъгъл на помещението подходящо подредени дървени сандъци оформяха стръмна стълба, водеща към отвор в тавана към подпокривното пространство.

На дървената пейка в поза, наподобяваща тази на Буда, се бе настанил мъж — истински гигант, с черна брада. Пръстите му бяха заети с плетене на слама за подметки на сандали. Разкошната черна брада оправдаваше името му: Хигекуро означаваше „черна брада“.

— Нов ученик ли водиш, дъще? — разнесе се боботещият глас на мъжа при вида на Тора.

— Не, татко — отвърна Аяко. — Приятел. Спасил Отоми днес от двама монаси. И Мишока го изпратил у нас.

Хигекуро пусна работата в скута си и се загледа с интерес в госта.

— Наистина ли? Много сме ви задължени, господине.

Без да го изпуска от очи, Тора пристъпи напред, поклони се и се представи. Очевидно този мъжага го беше тръшнал на земята, но не разбираше каква игра играе.

— Моля да ми направите компания за чаша вино — продължаваше Хигекуро и посочи мястото до себе си. — Двама монаси ли казахте? Небеса! Като си помисля, че можеха и да са повече. Лицето ви е пострадало. — Той даде знак на Отоми и посочи лицето на Тора. — Донеси мехлем, момичето ми, докато сестра ти налее вино.

Глухото момиче следеше всяко движение на устните му, кимна в знак, че е разбрало, и се завтече към таванското помещение.

Тора местеше очи от великолепната гъста брада към Аяко и все повече се объркваше. Нещо не беше наред в тази къща. Дали пък не бе попаднал сред лисичи духове?

Аяко забеляза, че лицето му се сгърчва в почуда, и цялата пламна.

— Грешката е моя, татко — промърмори тя и сведе надолу чело. — Много се срамувам. Мислех, че се опитва да сграбчи Отоми… и се страхувам, че… — тя не завърши.

— Искате да кажете, че бяхте вие? — зяпна Тора. — Как едно толкова дребно момиче ще успее да ме метне във въздуха? Не е възможно. Шегувате се, нали? Вие ме тръшнахте, нали, учителю Хигекуро?

Аяко се извърна.

— Много съжалявам — тъжно поклати глава баща й. — Представям си как се чувствате и това много ме натъжава. Момиче. Моля ви да й простите. Много е добра наистина. Сам съм я обучавал, преди да загубя краката си. Сега, когато те не ме държат, ми помага да тренирам учениците си. Тя води обучението с бамбукови тояги и демонстрира хватките при борбата. Сакат съм от кръста надолу и мога да се занимавам единствено с обучението по стрелба с лък и да давам само устни указания за останалите дисциплини.

Тора беше потресен от дън душа. Избягваше да поглежда към долните крайници на учителя до себе си и се стараеше да гледа към Аяко. Жена боец! Чувал бе за такива жени, но беше много против подобно поведение. Очакваше жените да са слаби и нежни създания, чиято единствена задача е да доставят удоволствие на мъжете си. В този случай вероятно имаше извинение. Човекът беше инвалид, а нямаше син, който да поеме занаята на баща си, но въпреки това за него тя не бе желаната жена.

Когато Отоми се върна с мехлема и се зае с разцепената устна на госта, нежните й очи го накараха да се чувства напълно оправдан в мнението за сестра й.

Аяко му подаде чаша с вино и тихо отбеляза:

— Баща ми е най-добрият стрелец с лък в тази провинция. Никой не може да го победи. Сигурно би могъл да ви покаже някоя от техниките си. Безплатно, естествено.

— Дъщеря ми преувеличава — скромно я прекъсна Хигекуро. — Позволете ми да ви засвидетелстваме нашата благодарност. Когато мускулите на краката спряха да ме слушат, насочих усилията си към заякване на горната част на тялото. Опъването на лъка и стрелянето в мишена са добро упражнение. Щом укрепнах достатъчно, започнах да приемам ученици. — Мъжът посочи надпис на стената. — Тези думи там ни ръководят.

Тора примигна и само поклати глава. Той не знаеше да чете.

— „Без работа няма храна“ — прочете Хигекуро. — Всеки от нас работи според силите и възможностите си. Дори и малката ми дъщеря. Рисува и е доста добра. Когато работата за деня приключи, момичетата си разделят домакинските задължения, а аз в това време плета сандали.

Стига за нас. Кой знае какво ще си помислите за мен като домакин. Ще предложим ли нещо за ядене на госта ни, момичета?

Тора отказа любезно, но те настояха да остане. Докато дъщерите на дома се суетяха около масата, Хигекуро поиска да знае нещо повече за случката с монасите. Тора разказа накратко събитията.

— Не разбирам — клатеше глава Хигекуро. — Доскоро Отоми често ходеше до храмовете в околността, за да скицира елементи за своите рисунки. Вярно, че напоследък няма желание да ходи там. Мишока обикновено не я изпуска от очи. Ако не се бяхте появили вие, той едва ли щеше да успее да й помогне. Какво може да е накарало тези монаси да я нападнат?

— Много е красива — отбеляза Тора.

— Имаше оплаквания от монасите, които живеят в храма на Четворната мъдрост. Смятах, че това са младежки истории, но очевидно ще трябва да внимаваме повече за Отоми.

— Това да не е големият храм на хълма?

— Да. Дъщерите ми казват, че е много красив. Новият игумен е прочут учител. Много хора ходят там да слушат проповедите му. И губернаторът със семейството си, и повечето така наречени добри граждани.

Тора слушаше с половин ухо, тъй като очите му не слизаха от тялото на Отоми, която в този момент се навеждаше над огнището.

— Трябваше да пречукам онези копелета — промърмори той.

Хигекуро, който беше проследил погледа му, попита:

— Женен ли си, Тора?

— Не. Досега не можех да си позволя да имам жена. — Реши, че няма лошо да се поизфука малко. — На служба съм при господаря Сугавара от столицата. Току-що пристигнахме.

— Ъхъ — кимна само Хигекуро. — Господарят ти е изпратен тук, за да разследва липсващите данъци. Не се чуди, че знам. Всички тук недоумяваме какво става. Трети път изчезва цял един конвой — войници, носачи, товарни коне, чували и стоки. Без следа, ако вярваш на официалните съобщения.

Тора успя да откъсне най-сетне очи от Отоми и се извърна към Хигекуро.

— Възможно ли е наистина? Звучи ми като яка лъжа. Вие вярвате ли им?

— Какво да ти кажа — замислено отговори Хигекуро. — Администрацията, която управлява в момента, е добра в много отношения. Хората ще съжаляват искрено, ако господарят Фудживара си отиде. Предполагам, че някой, който пътува с конвоя, инструктиран от някой заинтересован, откарва стоките далеч на север. С носачите и войниците обикновено се разплащат предварително и сега те очевидно се страхуват да се върнат, за да не им търсят отговорност.

— Такива войници трябва да са истински страхливци или мошеници, за което носят отговорност и офицерите от гарнизона им. Няма да се изненадам, ако началникът на гарнизона стои зад това. Нищо чудно, че монаси грубияни правят каквото им хрумне на пазара.

— Имаме нов началник на гарнизона — поклати глава Хигекуро. — Млад е, но доколкото разбирам, е доста енергичен. Освен това очаква се полицията на префектурата да пази спокойствието в града. — Той тупна приятелски Тора по рамото. — Дано ти и твоят господар решите този проблем. Ето и храната.

Момичетата им поднесоха обикновени, но вкусно приготвени блюда, а и компанията беше приятна. Особено Отоми, чието мълчание се компенсираше от изразителните очи и нежните усмивки.

Когато най-после дойде време да се разделят, Тора енергично обеща не само да дойде още веднъж, но да ги посещава често. Отоми се изчерви, а Хигекуро се усмихна широко.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
ГОСТИТЕ НА ГУБЕРНАТОРА

— Как си позволява този човек да ми предлага подкуп в мига, в който пристигам? — възмущаваше се Акитада, докато крачеше гневно напред-назад из стаята.

Коленичил върху рогозката, Сеймей вдигна глава.

— Трябва да е станало недоразумение — мрачно отбеляза той, но гласът му не звучеше много убедително.

В този миг вратата се отвори широко и на прага застана широко ухиленият Тора.

— Ето ме и мен. — Младежът бързо схвана настроението на двамата си спътници и додаде: — Случило ли се е нещо?

— Къде се загуби? — стъписан от нахалството му попита Сеймей. — И имаш наглостта да се явяваш тук, сякаш нищо не се е случило. Да ти има на теб човек доверие е все едно да разчита на светлината на звездите в дъждовна нощ.

Тора сбърчи чело в усилие да проумее посланието.

Акитада спря насред стаята.

— Сеймей се тревожеше за теб, и с пълно право. Защо побягна, без да дадеш никакво обяснение?

— За това ли? Всичко ще ви разкажа — отвърна младежът и докато се настаняваше, огледа стаята.

— Слугите не сядат в присъствие на господаря си — изсъска Сеймей. — Застани веднага на колене.

Тора го послуша и отново се усмихна.

— И двамата ще се гордеете с мен, като ви разкажа какво ми се случи. Спасих едно момиче от двама насилници — монаси, и събрах много важна информация. Има ли нещо за ядене? — попита той. — Или малко вино? Трудно ми е да говоря на празен стомах.

— Няма — отсече Сеймей.

— Кажи какво стана — приближи Акитада и седна до него.

Тора подробно разказа какво му се беше случило и завърши:

— Прекарах нощта при войниците от охраната и ето ме при вас преди сутрешния си ориз, за да ви докладвам. Сега, ако не възразявате, ще отида в столовата на трибунала, за да хапна нещо.

— Наричаш това доклад? — възмути се Сеймей. — Всичко е измислица. Просто си тичал след жени според мен.

— Няма значение — намеси се Акитада. — Важното е, че ни донесе много ценна информация. А най-важното е, че се е сприятелил със семейство от местните жители. — Той подръпна крайчеца на ухото си и си помисли: „Странно е масираното присъствие на будисти тук. Какво ли трябва да значи това? А и монасите се държат доста необичайно.“

— Дали да не се върна в дома на Хигекуро — ухили се Тора към Сеймей — и да му задам още няколко въпроса? Ако имам достатъчно време, може и да разбера кой е бил натоварен със задачата да транспортира налозите.

— По-скоро друго те интересува в онази къща. Не забравяй, че в дома на бореца има само две момичета. Няма друга по-възрастна жена. Известно е, че край училищата за бойни изкуства се навъртат всякакви престъпници, а и проститутки. По-добре си отваряй очите. Грешките на един мъж се измерват с хората, с които се събира.

— Какво разбираш ти, стар глупако? — не издържаха нервите на Тора. — Дори не си видял онези хора. Те са много по-добри от теб. Всеки ден се трудят за своята порция ориз, не живеят като теб от парите на благородниците. Не струваш повече от кърлеж, впит в куче.

Сеймей зяпна. Акитада едва успя да сдържи смеха си от това, че го сравниха с куче, но знаеше, че за Сеймей изказването е скандално, и побърза да каже:

— Тора, това, което каза, беше доста грубо. Извини се. Сеймей е припрян, защото много се тревожи за теб. Щом искаш, върни се при Хигекуро, но внимавай какво говориш, докато не разберем какво се случва в този град — усмихна се той. — Нека, преди да тръгнеш, да направим една партия с тояги. Тъкмо ще се поупражниш, за да направиш впечатление на дъщерята на инструктора.

През останалите няколко дни Тора прекарваше в града далеч повече време, отколкото в съда, но тъй като всяка сутрин се явяваше, за

да разкаже какво е научил и да проведе кратка тренировка със своя господар, Акитада не се сърдеше.

Императорският пратеник напредваше твърде бавно в разкриването на тайнственото изчезване на данъците и, честно казано, разследването не бе помръднало кой знае колко от момента на пристигането му. Кутията със златните слитъци доказваше виновността на губернатора, но Акитада бе решил да не се конфронтира открито и без никакъв коментар върна кутията. Последва период на неудобство, в който никой не говореше за опита за подкуп, всички се ограничаваха в разговорите си единствено около документите.

Сеймей и Акитада прекарваха по цял ден в архивите на администрацията и проверяваха сметките, водени по време на мандата на Мотосуке. Акитада бе с твърде кратка практика, но университетската му подготовка и времето, прекарано в архивите на Министерството на правосъдието, го правеха напълно способен да проверява, разбира и оценява всяка финансова операция, като се започне от най-ниската глоба и се стигне до конфискация на земя и собственост. Сеймей пишеше старателно и водеше бележки за всичко, в което му помагаше секретарят на губернатора — симпатичен и много интелигентен мъж.

Настъпи денят, в който затвориха и последната кутия с документи, а Сеймей направи последните сборове. Така и не срещнаха нищо съмнително, всички сметки бяха точни и подробни.

— Какво ще правим сега? — попита Сеймей.

— Официално, задачата ми е изпълнена — прехапа устни Акитада. — Подготви окончателния доклад, ще го подпиша и подпечатам и името на Мотосуке ще бъде вече чисто.

— Все пак нещо се е случило с данъците.

— Ще трябва да призная, че не съм се справил със задачата. Освен ако… — Акитада смръщи чело. — Освен ако не сме получили личните сметки на Мотосуке.

— Охо!

— Известно ми е, че самото поставяне на този въпрос е достатъчна обида.

Двамата потънаха в мълчание. Раменете на Сеймей увиснаха отчаяно, от гърдите му се откърти тежка въздишка.

— Няма как — промълви след малко Акитада. — Повикай Акинобу.

Когато секретарят на губернатора се появи и направи лек поклон, Акитада доста рязко съобщи:

— Приключихме с проверката на документите на провинцията и сме готови да започнем със сметките от личния архив на губернатора. Моля ви, донесете ги тук.

Акинобу пребледня. Известно време не можеше да откъсне поглед от пратеника на императора, след това го премести въпросително към Сеймей. Най-сетне преглътна мъчително и едва чуто промълви:

— Ще предам желанието на ваше превъзходителство на губернатора.

— Не си спомням да съм изпадал в по-неудобно положение — сподели Акитада с помощника си, когато вратата се затвори след секретаря. — Видя ли лицето му? Личеше колко е потресен.

— Акинобу е много лоялен служител и високо образован при това. Не ми се вярва да продължава да служи на господар, който е отявлен мошеник.

Акитада предпочете да замълчи. Много скоро секретарят се върна, остави две обемисти кутии пред Акитада и се поклони.

— Господарят ми помоли да ви предам неговата благодарност за това, че си давате толкова труд. — Замълча за миг и продължи, като се стараеше да не гледа към Акитада. — Трябва да заявя и личната си благодарност, че се трудите така усърдно да освободите господаря ми, а и мен като негов служител, от подозрения. Моля, кажете, ако мога по някакъв начин да бъда от полза.

— Благодаря — отвърна Акитада. — Ще ви повикам, щом възникнат въпроси.

Когато Акинобу напусна помещението, двамата се спогледаха.

— Сериозен жест от страна на губернатора — отбеляза пръв Сеймей.

— И означава, че нищо няма да намерим в документите — въздъхна Акитада.

Така се и оказа. Въпреки щателната проверка на приходите, разходите и собствеността на Мотосуке и най-близките му роднини, те не откриха абсолютно нищо. Сметките бяха безупречни и в чудесен

ред. Оказваше се, че губернаторът не само не беше харчил от парите на провинцията, но и бе вложил сериозни суми от своите средства, за да подобри и ремонтира административните сгради и резиденцията на губернатора.

— Поне ще можете да се приберете в столицата, без да сте арестували братовчеда на своя приятел за измама и предателство към императора.

— Имам усещането, че Мотосуке ни се присмива. Знае, че нищо не можем да открием. Всеки друг на негово място би побеснял от това, че искаме да проверим личните му сметки. Мисля, че стоките и златото са скрити някъде и непременно има и съучастник. Убеден съм в това. Мотосуке е твърде чист, за да е вярно.

— Няма смисъл да продължавате, господарю — помоли Сеймей. — Може само да навредите на себе си, а и на невинен човек.

— Нали не си забравил за подкупа?

— Ако човек е наистина виновен, действията му ще се стоварят след време на собствения му гръб.

Акитада поклати глава и лицето му се изкриви в неуверена усмивка.

— Имаш поговорка за всяка ситуация, но все пак трябва да разберем как и къде са изчезнали данъците.

— Какво ще кажете за местните благородници? Всеки от големите земевладелци поддържа по една малка армия, за да брани собствеността си. Случва се тези войници да се превърнат след време в разбойници, които грабят по пътищата.

Акитада кимна в знак на съгласие и изпрати слугата да повика Акинобу.

— Приключихме и с тези две кутии — съобщи той на секретаря. — Вероятно можете да ни кажете имената на едри земевладелци, които поддържат въоръжени отряди.

— Тук има пет такива фамилии — без да се замисли започна Акинобу. — Те всички са напълно лоялни. Губернаторът ги посети лично след изчезването на първия конвой, за да се увери в тяхната невинност. Четирима от господарите бяха изпратили наемниците си на север в провинция Хитачи, за да помогнат при потушаването на бунт, а в къщата на петото семейство всички бяха болни от дребна шарка. Много хора починаха тогава там, включително самият господар и

синът му. Вдовицата му се оттегли в манастир, а цялото имение премина в ръцете на негов братовчед.

Излизаше, че всички в провинция Кадзуса бяха с безупречна репутация.

— Как мислите — попита Акитада, — има ли тук някой, който крие по-значителни количества злато и ценности? Или и вие смятате, че виновникът е някой анонимен разбойник от друга провинция?

— Не, ваше превъзходителство — изчерви се Акинобу. — Според мен нещо пропускаме. Губернаторът е много разстроен и искрено се надява, че ще успеете там, където ние не успяваме. — Забелязал, че Акитада не вярва на думите му, той се хвърли на колене на земята. — За мен е изключителен срам, че някой не вярва на моя господар и аз нося вината за това недоверие. Давам си сметка, че съм недостоен и виновен и ще уведомя властите за това. Разбира се, нищожната ми собственост не може да покрие толкова голяма сума, но започвам да продавам земите си и докато дойде време да си тръгнете, сделката ще е приключила. Ще ви предоставя всичко, което притежавам.

Преди Акитада да се възстанови от изненадата, човекът се поклони, изправи се и напусна стаята.

— След него, Сеймей — провикна се императорският пратеник. — Кажи му да спре продажбата. Ще се мъчим да намерим виновника. И още… Знаеш какво още да му кажеш.

Седмицата след приключване на проверката Акитада прекара в посещения при по-нискостоящи чиновници. Първо отиде при капитан Юкинари, новия началник на гарнизона. Той му направи добро впечатление. Младият мъж незабавно извади дневниците на своята служба, в който бе отразено черно на бяло, че конвоите са напуснали провинцията в определеното време от годината, придружени от съответната охрана. Предшественикът на Юкинари се бе самоубил след втория инцидент и чак през лятото на негово място бил назначен Юкинари. Късното му назначение и усилията, които бе положил, за да разкрие мистериозното изчезване, го освобождаваха от подозрение.

Следващият в списъка му беше Икеда, префект на областта. Длъжността му бе важна в администрацията и той докладваше направо

на губернатора, но пък се разпореждаше със следователите в столицата на провинцията. Икеда беше на средна възраст, доста неспокоен тип, имащ навика да цитира непрестанно закони и правилници, за да оправдава с тях действията си. От първия миг отрече яростно да знае каквото и да е за изчезналите данъци. Не било в неговата сфера на контрол. Протестира и срещу въпросите дали няма криминални елементи в града или околността, които биха могли да бъдат замесени. След като беше притиснат да изкаже някакви, каквито и да било предположения, най-сетне измънка, че по пътищата на съседната провинция Шимоса се срещали разбойници. За Акитада той бе истински образец на бюрократ, на когото липсваше не само смелост, но и въображение, за да планира и осъществи престъпление от такъв мащаб.

Към края на седмицата Акитада и Сеймей направиха тъжно обобщение на фактите.

— Възможно е конвоят да е бил нападнат на територията на Шимоса, господарю — предположи Сеймей. — Така вероятно може да се обясни това, че от тях няма никаква следа от столицата до провинция Сагами. Така нашите проблеми ще бъдат решени, а и губернаторът ще бъде оневинен.

— Нещо, на което всички се надяват — процеди Акитада сърдито. — Командирът на гарнизона изобщо не е глупак и лично е присъствал на проверката на пътя до Шимоса, като не открил абсолютно никакви следи от стоките или разбойниците. Юкинари е млад, но съвестен служител и от всички местни администратори, той няма как да е замесен. Няма как да има мотив да прикрива и е напълно освободен от подозрения. Стоки, коне, коняри, носачи и военна охрана изчезват от лицето на земята без никаква следа, не може да бъде открита нито обувка, нито дори подкова. — Акитада поклати замислено глава. — И тъй като е напълно неразбираемо, трябва да приемем, че съществува конспирация, и то тук, в града. Който и да стои зад всичко това, е много умен човек, добре информиран за дати и детайли, разполагащ с огромна организация.

— Губернаторът — промърмори Сеймей.

В този момент някой почука леко на вратата и с подходящ поклон в стаята при тях влезе Акинобу. Той подаде няколко писма на

Акитада, донесени от куриер на губернатора от Хейан Кио. Сетне секретарят се поклони отново и напусна.

Акитада хвърли бърз поглед на първите две, пристигнали от дома, но в третото се загледа по-дълго и възкликна удивен.

— Какво има? — вдигна очи Сеймей.

— Покана за вечеря от губернатора. Игуменът на голям будистки манастир е на посещение в града и Мотосуке иска да ме представи. Поканил е и бившия губернатор. — Акитада погледна в листа пред себе си и уточни: — Господарят Тачибана. Досега никой не ни е споменавал за него, въпреки че очевидно е останал в града след оттеглянето си от поста. Странното е, че Юкинари и префектът Икеда също ще присъстват. — Младият мъж се изправи енергично и размаха писмото. — Изумително съвпадение наистина. Помисли си само, всеки един от тези мъже заема пост, изключително важен за контролирането на местното управление. Може би един от тях е нашият човек. Тази вечер ще имам възможност да се видя с всички накуп. Струва ми се, че имам добра преценка за хората.

— Дано само не се разочаровате — отбеляза скептично Сеймей. — Известно е, че който гони два заека едновременно, обикновено остава с празни ръце.

— Благодаря ти за доверието — процеди Акитада. — Сега ми приготви дворцовия костюм. Каквото и да е мнението ти, ще открия виновника. Набележим ли го, остава само да открием и свидетели.

Очевидно обзет от съмнения, Сеймей се изправи и се зае с подготовката на своя господар. Докато му подаваше шапката, си позволи да попита:

— Какви са новините от дома ви, господарю?

— Нищо особено. Косехира пише, че се надява разследването да върви добре. Другото писмо е от малката ми сестра. Всички били здрави. Момичетата се вълнуват от новината, че една от любимите съпруги на императора избягала с любовника си. Спомням си, че се носеше слух за изчезването на госпожа Асагао още преди да тръгнем. Изглежда, господарят Накамура е решил да се прибере в собствената си провинция по същото време и така подозренията паднали върху него.

— Виждате ли — въздъхна Сеймей, — дори Негово величество не е застрахован от подобни неприятни случки. Истината е, че идва

момент, в който и най-пълната луна започва постепенно да намалява. Имате ли вести от уважаваната ви майка?

— Нищо ново. Все така ми напомня да не забравям дълга си към семейството.

Вечерята се проведе в частната резиденция на губернатора в малка зала, украсена с елегантни пейзажи. Под резбованите и след това боядисани дървени греди на тавана бе поставен невисок подиум, застлан с дебели рогозки, обточени с черна и бяла коприна, и отделен от останалата част на залата с бродирани с брокат паравани върху стойки от лакирано червено дърво. Петимата мъже седяха в светлината на висок свещник и разговаряха оживено, докато отпиваха от виното си.

При появата на Акитада всички млъкнаха.

Мотосуке, в бледочервена лъскава официална туника върху подаваща се отдолу допълнителна роба с цвят от златна мед до прасковено розово, се надигна широко усмихнат от мястото си и представи гостите.

— Това е негово превъзходителство предишният губернатор на провинцията Тачибана Масане — каза губернаторът и посочи мършав възрастен мъж. Той бе с уморени очи и рядка бяла брада.

— Много съжалявам, че не съм разбрал, че сте в града, ваше превъзходителство — поклони се ниско Акитада, — защото с радост бих ви посетил, за да ви поднеса почитанията си.

Старецът отговори на поклона с разсеяна усмивка, но не каза нищо.

— Негово превъзходителство ни удостои с честта да остане в нашата провинция след оттеглянето си от поста — неспокойно продължи Мотосуке. — Той е голям учен и се занимава с писането на история на областта.

— С нетърпение очаквам да ми предадете част от своя опит — промърмори Акитада, като си мислеше, че подобно съществуване би било чудесно прикритие за ръководителя на една престъпна организация.

Тачибана отново се усмихна, без да отговори. Изкривените от артрит пръсти поглаждаха само шевовете на орнаментите върху

тъмносинята му туника.

— Това тук е преподобният господар Джото, игумен на храма на Четворната мъдрост — продължаваше Мотосуке, притеснен от очевидното безразличие на бившия губернатор към присъствието на императорски пратеник.

На игумена бе предоставено второто почетно място на масата — от лявата страна на домакина. Джото бе относително млад за високата си длъжност — видимо нямаше още четирийсет. Вероятно по-младият син на високопоставено семейство, помисли си Акитада. Или поредният член на семейство Фудживара. Поредна възможност за конспирация. Животът, отдаден на религията, налагаше да се скъсат семейните връзки и да се приеме друго име, трудно щеше да открие кое семейство стои зад този духовник. Акитада не изпитваше кой знае какво уважение към повечето служители на Буда, които познаваше, и с известна циничност отбеляза, че както своите монаси, които можеха да бъдат срещнати в града, и игуменът имаше вид на здрав и добре хранен мъж. Очевидно не беше привърженик на аскетичния живот. Кожата на гладко избръснатите глава и лице беше зачервена от всекидневните усилия да бъде почистена от гъстата растителност. Пълните, почти женски устни бяха червени и влажни. На врата му върху одеждите от скъпа бяла коприна, обточена с черна ивица, висеше отрупан с бродерии дълъг шал. На китката на едната му ръка висеше броеница от розов кристал.

Когато откъсна очи от луксозното облекло на игумена и ги насочи към лицето му, Акитада срещна зоркия строг поглед на големи тъмни очи, който го следеше внимателно. За да прикрие смущението си, младият мъж побърза да отбележи:

— Високата образованост на ваше преподобие е привлякла внушителна група последователи тук в Кадзуса. Имам невероятния късмет да се запозная с толкова вдъхновен проповедник на будизма.

— Светската суета е като мъглата, която обгръща планинските склонове сутрин преди зазоряване — огласи помещението красивият глас на Джото. Вибриращите тонове придадоха религиозна страст на думите му.

Погледите им се срещнаха и известно време никой не отместваше очи. Акитада разбра, че му се подиграват. В следващия миг Джото сведе поглед.

— Познавате се с капитана и с Икеда. — Мотосуке посочи с ръка останалите двама гости и спести на Акитада усилието да отговори. Пратеникът на императора кимна на хубавия офицер, облечен тази вечер в цивилни дрехи, и на префекта, който бе избрал скромна туника от тъмносиня коприна. Икеда, за когото се твърдеше, че е прехвърлил четирийсетте, му се стори някак напрегнат и остарял.

Храната, която прислужничките сервираха на масичките от лакирано червено дърво, беше невероятна. Дори в столицата на Акитада много рядко бе поднасяна толкова изискана храна. Риба, скариди и морски охлюви във вид на супа, задушени или пържени и сурови се появяваха пред гостите. Редувани с пресни, осолени или мариновани зеленчуци и всякакви разновидности на ориз: горещ, студен, сух, мокър, във вид на каша, на сладкиши или кифлички, или сварен под формата на галушки. Поливаха храната с превъзходно топло оризово вино.

На Джото, заради религиозния му обет сервираха плодов сок и вегетарианска храна.

Акитада гледаше да не прекалява нито с яденето, нито с виното. Наблюдаваше гостите и когато реши, че кръвта им се е стоплила, подхвана най-общ разговор с Юкинари за скорошното му преместване в Кадзуса.

— Мисля, че провинцията е добра, а и имам много какво да науча — отговори капитанът. — Сигурен съм, че всички бихме искали да разберем какво става в столицата.

Акитада задоволи любопитството им за нови назначения в администрацията, за издигане в кариерата на някои известни личности, за сключени наскоро бракове и накрая добави за последния слух за изчезването на една от дамите в императорския двор.

Мотосуке неясно защо се смути.

— Естествено, в сравнение с великолепието на столицата Кисарадзу е твърде скромен град, но може би нашият гост ще оцени провинцията ни, като посети храма на Четворната мъдрост. Той може да се мери с великия храм на Чистата вода в столицата.

— Така чух и аз — отговори Акитада и се обърна към Джото. — А е и съвсем нов. Без съмнение благодарение на блестящите ви способности като негов игумен.

— Не, няма такова нещо — скромно вдигна ръка Джото. — Храмът ни е започнат още по времето на великия ни император Шому, за да пази провинцията, но междувременно настъпили и тежки времена. Малко от последвалите го императори са били толкова свети хора като него. Едва по-късно с любезната подкрепа на губернатора Фудживара имах привилегията да вдъхна нов живот на този забележителен храм.

— Скъпи мой Джото — намеси се Мотосуке, на когото очевидно му стана много приятно, — не бъди толкова скромен. Тълпите богомолци, които прииждат да чуят думите ти и твоите мъдри проповеди, са причина този храм да се превърне в толкова известно място. А ако не привличаш толкова млади послушници, които искат да бъдат твои ученици, храмът ще се изпразни. Благодарение на теб стана привлекателно място за богомолци от близо и далеч.

Джото само се усмихна.

Акитада забеляза връзката между Джото и Мотосуке и реши, че непременно трябва да провери произхода на средствата за разширение на храма.

— Колко монаси живеят сега в храма? — попита той игумена.

Странните зорки очи се впиха в лицето му.

— Около двеста души. Ваше превъзходителство интересува ли се от нашата вяра?

— Изумен съм от успехите ви, толкова далеч от столицата — искрено отвърна Акитада. — Разбрах, че много от учениците ви са млади хора, сигурна гаранция за вашите способности на преподавател. Кажете ми, вие последовател на философията на *Тен-дай* ли сте или на *Шингон*[1]?

За части от секундата красивите черти на Джото се изкривиха от раздразнение.

— Светът е изтъкан от твърде много разногласия — процеди той. — Пътят към Буда не е един, но всички пътеки водят към него. Не следвам един-единствен път, а всички възможни.

В стаята се възцари почтително мълчание, което съзнанието на Акитада регистрира веднага. Хитър отговор, реши той. Ако мъжът отхвърлеше Шингон заради принципите на аскетизъм, имаше опасност да обиди императорския двор. В същото време практиките на Тен-дай бяха твърде много насочени към духа.

— В най-скоро време ще посетя храма — обяви на глас той. — Истината е, че Кисарадзу съвсем не ми се вижда скучен град. Според мен е пълен с живот. Пазарът пращи от хора и стока. Несъмнено многото посетители създават проблеми за сигурността и положително престъпността е по-висока.

След бърз поглед към Икеда Юкинари някак припряно отбеляза:

— Гарнизонът е готов да брани спокойствието на гражданите и местното управление, независимо от…

— Какво се случи всъщност с човека, който оглавяваше доскоро гарнизона? — неочаквано за всички се обади господарят Тачибана.

Настъпи неловко мълчание.

— Струва ми се, от вас научих — обади се Акитада, обръщайки се към Юкинари, — че човекът се самоубил след изчезването на поредния конвой с данъците.

Юкинари пламна и хвърляйки смутен поглед към Мотосуке, промърмори:

— Така е, ваше превъзходителство.

Префектът Икеда се наведе към дясната ръка на Акитада.

— Паметта му изневерява напоследък — с достатъчно висок глас сподели той с госта. — Не се тревожете, не ме чува. Знаете как става с годините. — Забелязал обаче изумлението на Акитада, той добави: — Случва се мъжете да загубят жизнените си сили.

Акитада се отдръпна отвратен, но очевидно под влияние на изпитото вино Икеда не се смути ни най-малко. Стисна свойски ръката на своя съсед по маса и продължи:

— Тачибана има млада жена. Много млада и много красива. — Облиза устни, намигна и докосна носа си с пръст. — Дойде му в повече. На практика е вече оглупял. Жалко наистина.

Акитада рязко дръпна ръката си. Искрено бе възмутен от думите и начина, по който бяха произнесени, но пък беше благодарен за информацията. Ако Тачибана наистина страдаше от старческо оглупяване, отпадаше от списъка със заподозрени. Потисна чувството на отвращение и се опита да открие за себе си поне извинение на държането му, за да може да продължи да работи с него и занапред.

Юкинари, който седеше от другата страна на префекта, му спести усилието.

— Икеда — процеди той, — несъмнено негово превъзходителство си дава сметка, че зад обидната ти забележка се крие нисък произход.

Префектът пребледня от ярост. Джото се изкашля предупредително и ги изгледа укорително.

В този момент Мотосуке се изправи и плесна с длани, за да привлече вниманието на присъстващите.

— Позволете ми да направя съобщение — започна той и всички вдигнаха изненадани погледи. — Знаете, че краят на моя мандат наближава и преди да настъпи новата година, ще се върна в столицата. — Разнесоха се любезни забележки на съжаление. — Тъкмо затова имаме и удоволствието сред нас да е господарят Сугавара, чиято проверка ще потвърди, че не оставям дългове след себе си. — Мъжът се засмя малко пресилено и обърна очи към Акитада. — Но има и една друга, по-приятна причина за моето завръщане в двора на императора. — Очите на присъстващите отново се насочиха към него. — Бях удостоен наскоро с висока чест от нашия августейши император. Дъщеря ми, която прекара последните четири години в това селско обкръжение, ще бъде приета в императорския двор. Веднага щом пристигнем в столицата, ще имам безкрайната радост да я представя на Негово величество.

Помещението се огласи от силен трясък. Юкинари бе станал рязко от мястото си и гледаше втренчено масата, която бе обърнал неволно, и разпилените по пода блюда. Вино и сосове се стичаха надолу върху дебелите рогозки.

Тутакси в залата дотичаха прислужници, които започнаха да почистват, докато гостите се опитваха да замажат положението, все едно нищо не се беше случило. Капитанът се отпусна на мястото си, но бе като вцепенен, в това време Мотосуке приемаше поздравленията на останалите гости.

Докато любезно поднасяше пожеланията си, Акитада беше искрено отчаян. Бе пропуснал златния си шанс… Всъщност такъв май нямаше. Не можеше да открие виновника и така да се прослави. Дъщерята на Мотосуке се готвеше да влезе в императорския двор като нова съпруга на владетеля и може би един ден щеше да стане императрица. Никакъв закон не можеше вече да достигне нейния баща, независимо от престъплението, което бе извършил. Докладът на

Акитада би трябвало да освободи от каквото и да било подозрение бъдещия тъст на императора. Стоя неподвижно по време на дългата молитва на Джото за щастие и късмет на младото момиче.

Скоро след това гостите се надигнаха да си вървят. По време на сбогуванията пред вратата, господарят Тачибана се препъна и се подпря на ръката на Акитада. Докато му помагаше да запази равновесие, младият мъж се засрами от глупавото си подозрение, което бе изпитал преди малко към възрастния мъж. За негова изненада до слуха му достигна енергичният шепот на Тачибана. Старецът се дръпна бързо и куцукайки се отдалечи.

Акитада стоеше изненадан, изпълнен със съмнения дали правилно беше чул:

— Трябва да говоря с вас. Елате утре, но не казвайте на никого.

---

[1] Две от главните направления на будизма в Япония. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА
ЗИМНА ПЕПЕРУДА

Когато на другата сутрин Акитада отвори очи, стаята му бе изпълнена с неземна белезникава светлина. Той примигна, за да проясни поглед, и видя, че това не бяха слънчевите лъчи. Спомни си събитията от предишната нощ и бремето на неуспеха се стовари отново върху душата му. Мотосуке, неговият главен и единствен заподозрян, не можеше да бъде обвинен заради предстоящата сватба на дъщеря му с императора. Акитада дълго се въртя в леглото след банкета, но очевидно най-накрая се бе унесъл и неслучайно се бе успал.

С тежка въздишка се измъкна изпод топлите завивки и стъпи на ледения под. Наметна халат върху нощната си риза и отвори капаците на прозореца.

Пред очите му се разкри напълно нова гледка. Под посивялото от облаци небе чист, непокътнат сняг покриваше облите камъчета на пътеките в двора, оградата и нагънатите покриви на околните административни сгради, които образуваха голямо бяло каре. От голите клони на сливовото дърво пред верандата се посипа облак ситен бял прашец — двойка кафяви врабчета бяха разтърсили настръхнали от студа пера и вирнали главици, обърнаха към него черните си като мъниста очи. Едното от тях изчурулика и настроението на Акитада мигом се оправи.

Той отиде до масата и взе оставения там от слугата на губернатора оризов сладкиш. Отчупи едно парче и нарони трохи в снега пред прозореца. Двамата му посетители се спуснаха с развълнувано чирикане и техният зов бързо събра цял орляк шумни пърхащи врабци. Те се биеха за всяка троха, изтикваха встрани по-слабите, кълвяха по-малките. Един дребосък обикаляше отстрани и неколкократните му опити да се промуши между останалите завършваше с яростно накълваване от яките човки на по-възрастните. Акитада хвърли трохи към него, но резултатът бе още по-драматичен.

В крайна сметка дребното врабче отлетя настрани до стената на сградата почти в краката на Акитада, където по-страхливите му събратя не смееха да приближат.

Акитада проследи с усмивка как малкото врабче изкълва остатъците. Оцеляването в природата не се отличаваше кой знае колко от оцеляването в неговия свят. Искаше се решителност, смелост и търсене на алтернативни решения. Нямаше да се изненада, ако враговете му очакваха с нетърпение да се провали с тази задача. Щом младостта му и липсата на влиятелни покровители не го бяха съкрушили, вероятно очакваха да се провали в разследването на нерешимо престъпление. Мотосуке можеше да бъде обвинен в кражба на данъците, ако Акитада избереше да се изправи срещу недоволството на императора. Откъдето и да го погледнеше, все той, Акитада, бе губещата страна.

Врабчето обаче му даваше чудесен пример, че стига да иска, човек може да се измъкне от враговете си. Акитада също щеше да се опита да намери свое решение: и то беше в поканата на господаря Тачибана. Изтупа ориза и трохите от дланите си, затвори прозореца и започна да се облича.

Часът бе твърде ранен за посещение в дома на уважаван възрастен човек, даде си сметка Акитада, докато крачеше по заснежените улици на града, но пък и визитата му не можеше да се смята като посещение на любезност. Колкото повече си мислеше за необичайните обстоятелства, при които Тачибана му прошепна своята покана, толкова повече се убеждаваше, че човекът очевидно се страхуваше и се бе обърнал към него за помощ.

Ето защо той ускори крачки. Когато стигна квартала с по-големи сгради, очевидно строени за богатите граждани, отделени от улицата с високи стени, той попита един просяк къде е домът на бившия губернатор. За услугата хвърли в паничката му няколко дребни монети.

Къщата на господаря Тачибана не беше далеч и когато най-сетне потропа на стабилната дървена порта, се наложи да почака доста, докато вратата се отвори с леко скърцане. Вътре го пусна възрастен слуга, толкова прегърбен и слаб, че Акитада всеки момент очакваше да го чуе как скърца като вратата. В дъното на малкия вътрешен двор се

издигаше къщата, чийто стръмен покрив бе покрит със сняг и контрастираше на потъмнелите от времето дървени стени и капаци на прозорците.

— Казвам се Сугавара — рече Акитада на стареца, който доближи пръсти до ухото си, за да чува по-добре, и замига неуверено. — Господарят Тачибана поръча да дойда да го посетя днес — вече почти викаше младият мъж.

Слугата се завърти безмълвно на пета, пое по заснежената пътека, която минаваше покрай къщата, и влезе в градината. Акитада се поколеба миг-два и го последва.

Градината, в която влезе, беше проектирана от истински майстор. Елегантно наредените камъни, храстите и подрязаните борови дръвчета, красиви и в този сезон, бяха целите посипани със сняг. Пътеката извиваше покрай висок каменен фенер и малко езеро, където проблясваха златисто сребърните люспи на скритите на дъното шарани.

Тясната пътека се вливаше в друга, също толкова чисто и спретнато пометена, и в крайна сметка стигаше до ниска постройка — закътан павилион, обиколен с дървена веранда.

Старият слуга бавно изкачи стъпалата и педантично събу дървените си налъми. Акитада, който го следваше по петите, се наведе, за да свали ботушите си. Чу как вратата се отваря и последва вик. Бързо измъкна краката си от ботушите и надникна в просторното студио. Стените вътре бяха покрити с рафтове с книги и кутии за документи, подът бе застлан с рогозки.

Слугата стоеше с гръб към него.

— Господарю? — с треперещ глас повика той. — Горкият ми господар! Господине, не бихте ли проверили дали е жив? Трябва да изтичам за лекар. Боже, боже! Какъв ужас!

Тъй като очевидно слугата бе неспособен да се движи, камо ли да тича, Акитада приближи, за да види какво става.

— Успокойте се — рече той и пристъпи напред.

Гологлав, с роба от семпла сива коприна, господарят Тачибана лежеше възнак до своето бюро край библиотеката. До него се виждаше ниска стълбичка, използвана обикновено за да стигнеш до по-високите рафтове, нападали листове и отворена кутия за документи с още документи лежаха навсякъде около безжизненото му тяло.

Акитада коленичи и допря пръсти до сънната артерия на мъжа. Нямаше пулс и тялото беше леденостудено. На рогозката до главата му бе изтекла малко кръв. Акитада се опита да си спомни какво пишеше в медицинските учебници за това как да се определи времето на смъртта. Вдигна ръката на стареца, улови пръстите и се помъчи да раздвижи китката. Усети слаба съпротива. Тялото вече се сковаваше. Заключи, че смъртта е настъпила преди много — не можеше да определи колко — часове.

Имаше ли значение? В единия край на писалището се виждаше друго петно кръв и няколко сиви косъма. Акитада вдигна очи нагоре към рафтовете. Единият от най-високите бе почти празен. Огледа отново разпилените документи и преобърнатата стълбичка. Очевидно бившият губернатор бе загубил равновесие, докато се е опитвал да свали нещо от горния рафт.

— Боя се, че господарят ти е мъртъв — въздъхна Акитада и се изправи.

Старецът го гледаше втренчено. Очите му постепенно се напълниха със сълзи, но той остана безмълвен.

— Излишно е да викаш лекар — извиси глас Акитада. — Починал е снощи. Вероятно е паднал, докато покатерен на стълбичката се е опитвал да свали кутиите от онези рафтове.

— Боже, боже! — старецът стана бял като платно и ръката му се стрелна към гърдите.

Акитада обгърна раменете на човека и го поведе към изхода.

— Излез да подишаш чист въздух. — Изведнъж се сети и за лежащия на пода Тачибана и попита: — Господарят ти оплаквал ли се е от световъртеж?

— Никога. Беше много здрав. — Слугата преглътна няколко пъти и неочаквано се разбъбри. — Жив и енергичен. Често пъти съм му завиждал. А ето че сега е мъртъв. — Лицето му се изкриви и той заклати глава, сякаш се чудеше над непредсказуемостта на съдбата.

Акитада си спомни, че Тачибана се бе олюлял предишната вечер, и попита:

— Въпреки това е имал лекар, нали? Щеше да го викаш.

— Не, той нямаше лекар. Дори и миналото лято, когато се оплака от болки в стомаха. Не харесваше лекарите. Смяташе, че от тях хората само се разболяват още повече, защото ги тровят с лекарствата си.

Вярваше в правилния живот и многото работа и все повтаряше, че затова е в такава добра форма. Казваше ми да ям повече лук и да престана да спя толкова много и болките в гърба щели да спрат.

— И какво стана? Мина ли ти? — полюбопитства Акитада.

— Много ми е трудно да съм буден, а и не обичам лук. Но господарят се излекува. Болките в стомаха му отминаха. Приготвяше ориза си със специални билки и се чувстваше добре.

— Ясно — рече Акитада. — Ако си се посъвзел, няма да е лошо да отидеш да съобщиш на госпожа Тачибана какво се е случило. Трябва да се съобщи и на властите. Иди при префекта. Там знаят какво трябва да се направи. Ще остана тук, докато дойдат.

Възрастният слуга хвърли тъжен поглед през рамо.

— Ужас! — въздъхна той. — Ще тичам с всичка сила, господине.

Акитада го проследи с поглед как с мъка се наведе, за да сложи налъмите си, и забеляза, че до вратата има още един чифт. Вероятно на господаря Тачибана. Младият мъж приклекна и ги докосна с пръст. Бяха съвършено сухи.

Най-сетне старият слуга пое с олюляване към къщата. Щеше да мине много време, преди да се появи някой.

Акитада се върна в помещението и коленичи до тялото. Този път се зае да изследва внимателно позицията му и опипа черепа. През оредялата сива коса, точно над кока на възрастния мъж, усети вдлъбнатина с размерите на черупка на стрида. Костта поддаде и по пръстите на Акитада полепна кръв и мозъчно вещество. Канеше се да отрие пръсти в рогозката, когато забеляза сред корените на косата на починалия някаква зеленикава частица. Внимателно я отдели от космите и видя, че това е окървавено късче керамика, голямо колкото нокътя на малкия му пръст. Остави го върху близкия лист хартия, за да го разгледа по-добре. Оказа се леко извито — лъскаво зелено отвън и сиво-бяло отвътре. Назъбените ръбове бяха от печена глина. Парчето му напомни за керемидите, с които покриват покривите, с тази разлика, че обикновено такива керемиди са в по-сини нюанси. Огледа се и отново излезе на верандата пред входа. Никъде не забеляза керемиди. Покривите в имота на Тачибана бяха покрити с дебел слой слама.

Върна се пак в студиото, уви парченцето в къс хартия и го прибра в пояса си. Едва тогава седна и се замисли.

В първия момент, в който видя тялото, разочарованието го бе ударило почти физически и той дълбоко се бе засрамил от своя егоизъм. После си спомни колко настойчиво старецът го бе помолил да се видят и едва тогава в съзнанието му се оформи мисълта, че тази смърт беше всъщност твърде удобна, за да е случайна.

Дали някой не бе чул думите на бившия губернатор и не го бе проследил до дома му?

Акитада се питаше дали би намерил отговор сред документите на починалия. На етикета на отворената кутия пишеше „Селскостопански стоки“. Погледът му се плъзна и по останалите: „Рибарство и корабоплаване“, „Производство на коприна“, „Местни обичаи и любопитни факти“, „Храмове и параклиси“ (сигурно там имаше информация за Джото и неговия храм), „Търговци и майстори“, „Растения и животни“, „Артисти и куртизанки“ и „Престъпления и местната администрация“ (друго интересно заглавие). Акитада продължи да търси етикет на кутия, от която можеше да научи нещо повече за събирането на данъци, но не откри нищо. Имаше само още една, на която пишеше „Живот сред жаби и цикади“. Заинтригуван, той се покачи на стълбичката и свали въпросната кутия.

Вътре откри странни документи. Най-отгоре имаше няколко стихотворения, възхваляващи природата. Акитада не беше ценител на поезията и им хвърли само бегъл поглед, следваха рисунки на скали, растения и цветя в композиции и различни съчетания, бележки за някои културни събития, преписи на китайски текстове, описания на градини, а на дъното лежеше труд със заглавието „Живот сред жаби и цикади“. В него се описваше какво е удоволствието от създаването на градина и носеше печата на Тачибана.

Акитада бе очарован от интересите на образования мъж и внезапно изпита чувство на загуба за това, че не го е познавал. Тъкмо затваряше с тъга кутията, когато до слуха му достигна тих шум от леки стъпки.

Побърза да върне документите на място и се обърна към вратата. Съвсем близо до рамката забеляза две двойки вдлъбнатини в рогозката. Между тях имаше разстояние от около метър и нещо. На фона на заснежения двор някой бе коленичил на верандата и очевидно събуваше обувките си. Излезе да види кой е посетителят. Слабичко

момче на около дванайсет или тринайсет години бе коленичило и вдигна тревожни очи към Акитада.

— Господарят? Вярно ли е? — с пресеклив глас попита хлапето.

— Господарят Тачибана се е олюлял и паднал — кимна Акитада. — Починал е.

Момчето преглътна мъчително и продължи:

— Искам с нещо да помогна.

— Много си млад — усмихна се Акитада. — Къде са другите слуги?

— С изключение на стария Сато, всички останали са жени — пренебрежително съобщи то.

— Как се казваш?

— Джунджиро, ваше благородие.

Гласът му отново му измени. Акитада се вгледа по-внимателно в лицето му.

— Ти май обичаш господаря си?

Момчето кимна и прокара загрубяла ръка по лицето си.

— Какво ще наредите да направя? — попита то начумерено.

— Може да отидеш до покоите на господарката си. Тя знае ли какво се е случило?

— Никой от нас не ходи там. — На лицето на хлапето се изписа упорито изражение. — Може да влиза само дойката й. Ето къде живее — и посочи стръмното било на покрив, скрит между дърветата.

Акитада присви очи. Не можеше да не забележи враждебността в гласа на момчето и сърдития блясък в очите му, съпътствал думите и жеста.

— Да разбирам ли, че дойката й е нещо като дракон? — попита той. — Много съм ти задължен, че ме предупреди.

— Няма да пробутва номерата си на един благородник — изсумтя момчето. — Мрази само нас, слугите. Сипе всякакви лъжи пред господаря — чупели сме, крадели сме, не сме си вършели работата. А доближим ли до покоите на госпожата, заявява, че шпионираме. Ужасно е проклета. Заради нея уволниха много от слугите, а вчера пък заяви на господаря, че Сато бил твърде стар за задълженията си и спял по цял ден. — Момчето прехапа устни. — Не ми се мисли какво ще стане с нас сега.

— С течение на времето нещата ще се уредят — опита се да го успокои Акитада. — Господарят ви сигурно е оставил завещание, в което се е разпоредил за вас. Чакам сега властите, които трябва да дойдат всеки момент. Защо не отидеш при входната врата? Ще им покажеш откъде да минат.

Момчето се поклони и се спусна да изпълни задачата.

Акитада се върна в студиото на господаря Тачибана и се наведе над вдлъбнатините в рогозката. Те бяха съвсем ясно очертани. Младият мъж се огледа, за да види кой от мебелите би могъл да отговаря на тези разстояния. Единствено ниското писалище му вършеше работа. В момента то бе поставено доста необичайно. Човекът, който би работил на него, ще бъде с лице към стената. Едва ли бившият губернатор ще обърне гръб на прекрасния пейзаж навън. Защо му е било необходимо да мести бюрото? И ако не го е направил той, кой би го преместил и защо?

Разгледа отново мястото на фаталната рана, кръвта в ъгъла на бюрото и изобщо сцената на предполагаемото нещастие и сбърчи чело.

На бюрото бяха подредени обичайните принадлежности за писане. Спретната купчинка листове оризова хартия с нова четчица до тях. Мастилница в подходящо по размер гнездо от нефрит. Акитада пъхна пръст в мастилницата и за негова изненада тя се оказа съвсем суха. Направи му впечатление и че никъде не видя нито лампа, нито свещи.

Тъкмо се канеше да събере изпопадалите документи, долови съвсем леко шумолене зад гърба си. Обърна се рязко и замръзна.

На прага на студиото стоеше най-красивото момиче, което някога беше виждал.

Прелестни очи с много дълги мигли, косо разположени на лице със съвършен овал, следяха внимателно всяко негово движение. По детски пухкавите устни бяха леко отворени. Тя прокара език по тях и преглътна.

— Къде е съпругът ми? — думите й прозвучаха като полъх на вятъра. От широкия ръкав на копринения й жакет, покрит с цветни бродерии, се подаде крехка ръка, която отстрани кичур лъскава черна коса. — А вие сте?

Акитада с усилие се върна към действителността. Поклони се по-дълбоко, отколкото изискваше случаят.

— Сугавара Акитада, госпожо. Идвах да посетя съпруга ви, когато… Може би ще ми разрешите да ви отведа до покоите ви. Тук не е подходящо за вас.

Тя тревожно местеше очи от него към пода. Акитада се надяваше, че фигурата му закрива гледката, но очевидно не твърде успешно.

— Значи е вярно, така ли? — въздъхна тя. — Моят господар е… мъртъв?

Мекият й глас звучеше отчаяно. Кожата й бе необикновено бледа и прозрачна.

— Много, много съжалявам… — заекна Акитада и разпери безпомощно ръце. — Страхувам се, че… Станало е нещастие. Но вие не бива да сте тук. Слугите ще се погрижат за вас. — Той пристъпи напред, но тя се промъкна покрай него.

Също като стария слуга, остана за части от секундата вцепенена край трупа на съпруга си. Сетне започна да се олюлява. Акитада успя да я подхване, преди да се строполи на земята.

Вдигна я и понесе крехкото, напълно отпуснато тяло. До обонянието му достигна аромат на цветя — не можеше да каже от косата или от дрехата на непознатата. За първи път държеше тялото на жена от собствената си класа, което според строгите правила на тяхното общество бе немислимо. Усети как лицето му пламва от неудобство. Какво да прави сега? Не можеше да я пренесе така през градината. Не му се мислеше какви слухове ще тръгнат, ако някой от слугите ги видеше. Не стига това, но и онзи досаден, уж подчиняващ се на правилата и с мръсно съзнание префект Икеда щеше да пристигне всеки момент със следователите си.

— Госпожо Тачибана — прошепна той тревожно в розовото ухо, което бе до самото му лице.

Долови лек трепет в тялото. От своя страна и той я поразтърси и усети как две нежни ръце обгръщат врата му, а копринената кожа на бузата й докосва неговата. От устните й се отрони лек стон и тя заплака безмълвно на рамото му.

Акитада се чувстваше като някакъв жесток грубиян, но продължи да я държи в ръцете си, за да я остави да поплаче. Все пак след около минута-две се обади:

— Госпожо Тачибана, опитайте се да бъдете силна. Всеки момент може да влезе някой.

Жената неохотно отпусна ръце и стъпи на пода. Акитада продължи да я придържа, докато не се увери, че стои стабилно на краката си.

— Много сте любезен — промълви тя. — Моля да ми простите. Трябваше да дойда и да се уверя лично. — Гласът й пресекна. Девойката леко се отдръпна и пристъпи към вратата.

— Нека ви придружа — предложи Акитада.

— Не. — На прага тя спря, обърна се и го погледна. Очите й плуваха в сълзи. Акитада си помисли, че едва ли на света има толкова красиви и толкова тъжни очи. В следващия миг жената се усмихна — с едва забележима и много смела усмивка, която направо разбива сърцето. Поклони се леко и продължи: — За мен беше чест да се запозная с вас, господин Сугавара. Няма да забравя вашата доброта.

Акитада пристъпи напред и отвори уста да отговори, но тя вече бе напуснала павилиона, оставяйки след себе си само звук от леко шушнене на коприна и едва доловим аромат на цветя.

Той постоя на прага, изненадан от обзелото го усещане за ограбеност, и изпрати с поглед грациозно пристъпващата жена с живописен жакет, която удивително много приличаше на великолепна пеперуда, неочаквано появила се в света на зимния сняг.

ШЕСТА ГЛАВА
ДА РАЗСЕЕШ МЪГЛАТА

Акитада обърна гръб на опустялата зимна градина и пристъпи за пореден път към тялото на починалия господар на дома. Наведе се над разпилените по пода документи и се зачете в тях. Не откри нито дума за откраднатите данъци.

С тежка въздишка ги върна на приблизително същите места, на които ги бе заварил при влизането си, и се изправи, за да се протегне. Отвън вече се чуваха гласове — сред тях долови този на Джунджиро. Очевидно хората на властта вече бяха пристигнали.

Оказа се, че е сгрешил. Капитан Юкинари разговаряше с момчето. Забелязал Акитада, направи церемониален поклон, полагащ се за неговия офицерски чин.

— Веднага щом разбрах новината, пристигнах, ваше превъзходителство — рече той, докато тичешком взе няколкото стъпала на дървената веранда. — Голямо нещастие, наистина.

Акитада си помисли колко блед е днес капитанът под слънчевия загар и че очите му са изморени и малко разсеяни. Дали беше от мъка за господаря Тачибана? Едва ли. Нямаше как да са близки. Разликата в годините им бе значителна, а и Юкинари беше в Кадзуса едва от миналото лято. Въпреки всичко видът му бе на човек, който не е спал много през изтеклата нощ.

— Така е, капитане — опита се да звучи спокойно Акитада. — Но какво ви води тук?

— Бях по работа в префектурата, когато Сато дойде и съобщи новината. Простете за нетактичността, но вие как се забъркахте в тази история, ваше превъзходителство?

— Исках да изразя уважението си към бившия губернатор и така открих тялото.

Юкинари пристъпи напред, но Акитада не се отдръпна от рамката на вратата, с което даде да се разбере, че няма да го пусне вътре.

— Казаха ми, че е паднал — опита се да надникне капитанът през рамото на Акитада. — Толкова пъти го молих да внимава. Беше станал съвсем крехък. Вероятно така е, като минеш шейсетте. Доста сериозна възраст, нали?

Последните думи върнаха мислите на Акитада към красивата жена, която бе държал в ръцете си, и усети, че е склонен да се съгласи.

— Познавали сте го значи. На мен не ми се стори толкова немощен. Понякога такива аскетични на вид хора далеч надживяват своите много по-охранени връстници.

Капитанът сякаш търсеше думите си. Той погледна към пътеката и почеса брадичката си.

— Икеда идва насам. Лично. Ако имате някакъв по-важен ангажимент другаде, ваше превъзходителство, мога да остана тук и да го изчакам. Ще ми се да ви освободя от задължението. — Погледът му се спря на Джунджиро, който се въртеше наоколо, гледайки да не изпусне някоя дума, и сбърчи чело към него.

— Благодаря ви за загрижеността, но няма да се възползвам — отговори Акитада. — Чувствам за свой дълг да остана. От друга страна, вие не би трябвало да сте ангажиран по някакъв начин, нали? Или бихте искали да изкажете подкрепата си на госпожа Тачибана?

Юкинари отметна рязко глава. Погледът му бе впит в лицето на Акитада, а от изненада устата му стоя известно време отворена. По едно време се усети, затвори я и се отдалечи с бързи крачки. Акитада го изпрати с поглед, докато се скри зад градинската врата. Не можеше да се освободи от объркването, което все повече го обземаше. За втори път Юкинари демонстрираше толкова силни емоции.

Мисълта за младия капитан и причините за поведението му занимаваше съзнанието на пратеника на императора, когато в двора, воден от Сато, се появи Икеда с хората си. Префектът носеше същата лишена от украси дреха от тъмносиня коприна и когато го видя, Акитада се запита дали изобщо някой си беше лягал в този град предишната нощ. Префектът бе придружен от двама по-низши служители и двама следователи, които отдалеч се разпознаваха по униформените си червени палта с характерните отличителни знаци — лък с колчан.

Когато Икеда забеляза Акитада, се поклони дълбоко с подобаващо уважение. Останалите се смутиха и последваха примера

на своя началник.

— Каква неочаквана чест — промърмори Икеда, докато изкачваше стъпалата. — Слугата ми каза, че ваше превъзходителство най-неочаквано сте се озовали тук и сте намерили тялото. Твърде необикновено съвпадение. — Успя да придаде на последното изречение въпросителна интонация, сякаш присъствието на Акитада бе подозрително.

— Също толкова неочаквано, колкото и вашето присъствие — контрира Акитада. — Винаги ли разследвате лично смъртните случаи? Това обикновено е задължение на местните съдии по убийствата.

Сивкавата кожа на Икеда пламна.

— Нашият съдия по убийствата е по работа в съседен район — сковано отвърна той. — А и господарят Тачибана е личност, за която бих дошъл, независимо от всичко. В знак на уважение. — Той замълча и после добави: — Не защото бяхме много близки. Той беше човек, който не окуражаваше подчинените си към близки отношения.

— Значи сте били префект и по негово време?

Странно изражение пробяга по лицето на Икеда — горчивина, негодувание и нещо подобно на нездраво задоволство.

— Така е — призна Икеда, след което даде знак на подчинените си да приближат. — Позволете да ви представя моя секретар Ога и следователя, уважавания Ацушиге.

Последва размяна на поклони.

— Може би ваше превъзходителство ще сподели с нас, ако със своя опит е стигнал до някои заключения по този случай, докато моите хора направят оглед.

Акитада кимна и отстъпи встрани. Икеда и придружаващите оставиха обувките си пред входа и пристъпиха вътре.

Пратеникът на императора разказа подробно кога е пристигнал, как е намерил тялото и описа най-общо състоянието на помещението. Префектът го изслуша любезно, след което се извини и отиде при следователите, които разглеждаха тялото. Секретарят също приклекна до тях и започна да води бележки. Огледът приключи много бързо, но мъжете дълго се съвещаваха за нещо шепнешком, докато най-сетне Икеда кимна и се върна при Акитада.

— Сигурен съм, че и вие сте на мнение, че случаят е съвсем ясен — потри ръце Икеда, жест, който доста раздразни Акитада. — Горкият

старец е работил до късно, качил се е на стълбичката, загубил е равновесие, олюлял се е, ударил е главата си в ръба на писалището и е починал. Стълбичката, разпилените документи, позицията на тялото и следите от кръв и коса върху плота потвърждават тезата ни. Най-вероятно е станало късно през нощта. Все пак моите скромни възможности на провинциален следовател не могат да се мерят с вашия опит, ваше превъзходителство. Ето защо ви моля за мнение.

Акитада се поколеба, но въпреки това заяви:

— Зима е и в ранните часове на деня е много студено. Смъртта може да е настъпила и доста по-късно през нощта или дори в ранните часове на сутринта. А раната в черепа според мен подсказва за силен удар в задната част на главата.

— Напълно съм съгласен — кимна Икеда. — Слугата сподели с нас, че господарят му често работел до късно. Което се потвърждава и от доказателствата. Човекът се прибира снощи от вечерята, на която бяхме и ние, вероятно леко замаян от храната и изпитото вино. Решава да поработи. След това сънен или със слаб световъртеж се качва на стълбичката, за да вземе документи от горните рафтове. Те се изсипват отгоре му и той се подхлъзва. Съвсем ясно е. Много съм ви благодарен за наблюдението. Ще приключим с документирането всеки момент, така че не мога да задържам повече ваше превъзходителство.

Акитада погледна още веднъж тялото, кимна на Икеда и хората му и напусна кабинета. Отвън обу ботушите си и се отправи към Сато и Джунджиро, които още стояха на пътеката.

— Време е да вървя — обърна се той към стария слуга, — но се надявам да следите за това никой от документите да не бъде взет. Префектът е убеден, че смъртта на господаря ви е резултат на нещастен случай. Следователите вече приключват с огледа и не би трябвало да се интересуват от документите. Предпочитам да не споменавате пред никого, че съм се интересувал от тях.

Старецът кимна мълчаливо, а Джунджиро предложи ентусиазирано:

— Ще остана на верандата и ще пазя денем и нощем.

— Не се налага — усмихна се Акитада. — Предполагам, ще имате много работа през следващите няколко дни.

— Вярно — въздъхна Сато. — Не си довършил метенето на пътеките, Джунджиро. Тичай да си вземеш метлите. Съвсем забравих

за това. Ама че ден! — Той заклати тревожно глава.

— Чакайте малко — огледа се Акитада. — Ти мете ли тук, след като снегът спря? — обърна се той към момчето.

— Не, ваше благородие. Днес изобщо не съм чистил снега. Тъкмо щях да изляза, когато Сато дойде, за да ни съобщи за смъртта на господаря.

— Значи е време да се залавяш за работа, момче — изръмжа Сато и Джунджиро изчезна от погледа му.

Старият слуга изпрати Акитада до вратата към улицата.

— Приемаше ли много приятели господарят Тачибана? — попита Акитада, преди да се разделят.

— Не и напоследък, господине. Едно време беше друго. Много хора идваха тук. Тогава първата съпруга на господаря беше жива. Но всичко се промени.

— Доколкото разбирам, отдавна работиш за господаря си — съчувствено отбеляза Акитада. — В днешно време вече трудно ще намериш по-стар слуга, който да е толкова загрижен. Обикновено хората се оттеглят от служба и оставят младите да се грижат за господарите.

Сато въздъхна пресекливо.

— Нищо ми няма на мен. Здрав съм като бивол. Погрешно е да се смята, че възрастните хора не могат да вършат работа както младите. Четирийсет и пет години съм при моя господар — много преди да се появи втората му съпруга, и винаги съм се грижил добре за него. — Човекът потрепваше от вълнение, а очите му бяха пълни със сълзи.

Акитада си спомни нещо, което Джунджиро му беше споменал, и реши да научи малко повече.

— Настоящата госпожа Тачибана е отскоро тук, така ли?

Сато обърса очите си.

— Да, господине. Дъщеря е на стар приятел на господаря. Обещал да се ожени за нея на смъртния одър на баща й. Когато първата госпожа почина, младата пое грижата за домакинството. — Слугата стисна устни и хвърли сърдит поглед към главната къща. Очевидно не харесваше много новата си господарка.

— Винаги е трудно да свикнеш с новите обстоятелства — хладно отбеляза Акитада. — Не е толкова просто да обърнеш лоялността си

към друг човек. Освен това толкова млада жена вероятно няма достатъчно опит. — Спомни си крехкото създание, почти дете, което му се беше усмихвало така плахо.

— Може и да е така — с равен глас констатира Сато. — Когато първата господарка почина, тръгнаха едни слухове и повечето слуги напуснаха. Останахме само петима и си гледаме работата. Двамата с Джунджиро сме единствените мъже. Той е глупаво хлапе. Но не мога да съм навсякъде.

— Няма да те задържам сега, но ще се върна, за да прегледам документите на господаря Тачибана. Ако има някъде странична врата, може да използвам нея, за да не преча на семейството по време на траура.

— Зад имота има една такава врата, но я държим заключена. Ако предупредите навреме, ще се погрижа Джунджиро да е там, за да ви пусне.

— Чудесно.

Сато се опита да отвори вратата и докато му помагаше, Акитада попита небрежно:

— Не си местил мебелите в студиото скоро, нали?

— Не, господине. Господарят никак не обичаше промените. Много държеше на това.

Когато влезе в малкия двор към техния павилион в рамките на трибунала, Акитада завари Тора да седи на огрените от слънцето стъпала на верандата. До него, опрени на една от подпорните греди, се виждаха две дълги тояги.

— Чакам ви вече няколко часа. Закъснявате.

И сред равни подобна забележка се смяташе за признак на лошо възпитание. А произнесена от слуга беше направо скандална. Всеки друг на мястото на Акитада би заповядал Тора да бъде безмилостно нашибан с пръчки. Той обаче само примигна. Решил бе да приеме Тора такъв, какъвто е, защото не можеше да се лиши от приятелството му, което засега и харесваше, и му беше необходимо. Пълната липса на уважение към високостоящите, кристалната му непосредственост и грубите понякога, но напълно откровени забележки му бяха много по-

ценни от голото подчинение и послушание. Боеше се, че всеки опит да го промени щеше да го прогони.

— Излязох много рано тази сутрин, за да посетя господаря Тачибана — простичко каза той. — Когато стигнах там обаче, го заварих мъртъв и се наложи да изчакам съответните органи.

Тора ококори очи.

— Я гледай! Значи някой се е добрал до него преди вас.

Точно това си бе помислил и Акитада.

— Какво те накара да кажеш подобно нещо?

— Изчезнали сте рано сутринта, без да се обадите дори на стария Сеймей — ухили се Тора. — Стана ми ясно, че сте тръгнали по някаква следа.

— Така е. Може и да си прав, макар префектът да го нарече нещастен случай. Да оставим подробностите за по-късно. Ако искаш да се разкършиш, нека го направим сега и после ще се изкъпем. Тази сутрин пропуснах.

Съблякоха се до кръста и оставиха сваленитe дрехи върху перилата на верандата. Тора взе бамбуковите тояги, хвърли едната на Акитада и започнаха. Въздухът беше още студен, но слънчевите лъчи вече бяха успели да разтопят повърхностния слой сняг в това заветно място, техния двор. След само няколко маха голите им тела лъснаха от пот. В продължение на известно време и двамата не мислиха за нищо друго, освен за съревнованието и за това кой е по-сръчен и умел. Въздухът ехтеше от виковете им и почукването на тоягите, от хрущенето на мокрия чакъл под краката им. Неколцина от служителите на трибунала надникваха плахо през прозорците и вратите, но бързо се скриваха. Увлечени в играта, те нападаха, отстъпваха, замахваха, завъртаха се, сблъскваха се и разменяха удари, докато не им остана дъх и лицата им пламнаха от напрежение. Тора беше в малко по-добра физическа форма и успяваше да притисне Акитада в ъгъла, но пък Акитада бе по-пъргав, а и вече се бе научил да планира движенията и стъпките си. Партията завърши в момента, в който Акитада успя да избие тоягата на Тора, а той се подхлъзна и се стовари на земята, избухвайки във весел смях.

— Да вървим към банята — извика Акитада, хвърли своята тояга и се отправи с бързи стъпки към банята. Чувстваше се разкършен и щастлив. В този момент нито една от тревогите му нямаше значение.

Най-сетне бе победил Тора. Очевидно бе станал достатъчно добър. Кръвта му ликуваше и той буквално подскачаше от щастие.

Ухилен до уши, Тора вървеше след него.

Само след няколко минути двамата лежаха един до друг, потопени в топлата вода. Двама слуги от банята с препаски топяха торбички с оризови трици във ведра със студена вода и разтриваха лъсналите тела на къпещите се.

— Много скоро не ще има на какво да ви науча. Вероятно няма да имате повече нужда от мен.

Акитада, който току-що бе излял отгоре си ведро леденостудена вода, се топна бързо в горещата вана. От рязката промяна на температурата тялото му се отпусна блажено. Той се потопи до брадичката, опря тил в дървения ръб и затвори очи.

— Не ставай глупав — промълви той на Тора. — Не мога да се лиша от останалата част от задълженията ти.

— Така си и помислих — самодоволно се обади Тора и също се потопи във ваната. — Започна да ми харесва да решавам загадките ви и да стигам до дъното на проблемите.

— Ъхъ — унесено отвърна Акитада. Чувстваше как един по един мускулите му омекват и кожата се отпуска. Челото му се покри със ситни капчици влага, които полека-лека се спускаха надолу към брадичката.

Господарят Тачибана го беше поканил да го посети — думите му бяха не само тревожни, но и наситени с тайнственост. А някой го бе убил още същата нощ. Защо ли? Да предотврати срещата между двамата може би? Дали старецът не знаеше нещо, което можеше да сподели с инспектора? Нещо, свързано с данъците? Сигурно не беше случайно. Само някой, който бе чул думите на бившия губернатор, може да го е убил. Акитада се опита да си спомни кой стоеше най-близо до тях в този момент. Мотосуке положително е бил наблизо — като домакин беше длъжен да придружи до изхода най-високопоставените. Кой още? Юкинари? Икеда? Или Джото? За нищо на света не можеше да си спомни.

Реши да не се напряга в момента и насочи мислите си към дома на Тачибана. Това бе дом на заможен и образован човек. Макар и семпла наглед, къщата беше просторна, красиво проектирана и подредена. Мебелите и предметите в студиото бяха от

висококачествени материали и с чудесна изработка. Акитада се замисли за собственика им. Фактът, че бившият губернатор се бе заел да пише история на своята провинция, доказваше, че човекът е със сериозно отношение към задълженията си към потомството. А и по всичко личеше, че обича градинарството. Беше сериозен и с висок морал, като в същото време търсеше мир и духовно щастие в създаването на красота. С други думи, мъж с достойнства. Такъв човек не би приел да извърши престъпление против своя император. Очевидно бе очаквал пристигането на Акитада, за да проговори. Дали обаче можеше да се разчита на здравия му разум? Едва ли. Иначе как да си обясниш, че човек на неговата възраст ще се ожени за онова младо момиче, почти дете, което той видя да стои плахо на прага на студиото с изпълнени със сълзи очи и влага по…

Нечия ръка го стисна за рамото и го разтърси.

— Ако заспите, ще се удавите — изръмжа до него Тора. — Хайде да излизаме. Искам да чуя повече подробности за онова убийство.

Сеймей се присъедини към тях около изкорубения мангал в стаята на Акитада. Един прислужник донесе обяда им — ориз и мариновани зеленчуци. Тора наля вино в чашите.

Щом слугата напусна стаята, Акитада им разказа подробно за събитията в дома на Тачибана и показа зеленото късче, което бе прибрал от косата на бившия губернатор.

— Убеден съм, че е убит — спокойно заключи Акитада. — Тялото беше прекалено внимателно поставено. Убиецът е направил грешка с местенето на писалището. Освен това раната на главата е на темето, а не встрани, където е логично да се удари човек, когато пада върху ръба на една маса. Икеда се опита да ни го внуши, посочвайки кутиите с документи по рафтовете. Държеше на версията си, че някоя от тези кутии е ударила стареца и го е зашеметила. Ако беше така, по кутията щеше да има следи от кръв, а не върху писалището. А и тези кутии не са толкова тежки, че да нанесат смъртоносен удар. Черепът на Тачибана беше счупен. Икеда неясно защо, много държеше да се знае, че смъртта е в резултат на нещастен случай.

— Какво очаквате от един чиновник? Нищо чудно и той да е замесен. Което обяснява и пристигането му там. Сигурно е седял в канцеларията си и само е чакал да го повикат. Само така може да

поправи най-бързо и грешките. Положително не е очаквал да ви завари там.

— Великият мъдрец твърди — настръхна Сеймей, — че служенето на императора е най-висша чест за всеки поданик. Хората, които заемат дадена длъжност, получават образование за това. Докато хората от по-низша класа, които си изкарват ориза с тежък труд, нямат нито време, нито възможност да учат. А ти си от тази класа, затова по-добре си затваряй устата, когато по-издигнатите говорят.

Лицето на Тора пламна, но за изненада на Акитада той само отбеляза:

— Да чуем тогава ти какво мислиш. Така ще мога да се поуча малко и може би ще стана по-издигнат.

— Много добре — благородно се съгласи Сеймей. — Мисля си, господарю, че префектът просто е некомпетентен. Чиновниците в провинцията — обърна се той към Тора — обикновено нямат голям опит с разследването на престъпления, а и в случая той просто е замествал местния магистрат. Според вас по кое време е настъпила смъртта, господарю?

— Прав си, това може да е от значение — кимна Акитада — и бих искал да бях по-сигурен. Предполагам, че Тачибана едва ли е починал повече от два или три часа преди пристигането ми там. Което означава, че не е отишъл в кабинета си веднага след като се е върнал от вечерята. Беше сменил дрехите си. Освен това никъде не видях свещ или мангал. Не може да е работил върху документите в момента на убийството.

— Нали казахте, че тялото се е вкочанясвало? — възрази Сеймей. — Трябва да е било там цялата нощ.

— Времето е студено. Особено нощем. Това е ускорило процеса. По което и време да е настъпила смъртта, Тачибана не е починал в тази стая. Убили са го някъде другаде, а после са пренесли тялото и са го положили така, че да се създаде впечатлението за случайно падане. Забелязах обаче, че налъмите са съвършено сухи. Освен това, разбрах го едва на тръгване, някой се бе погрижил да помете снега от пътеката между главната къща и студиото. Не слугите бяха свършили тази работа, ето защо е ясно, че убиецът се е постарал да премахне следите от стъпки, които неизбежно е оставил по покритата със сняг пътека.

Щеше ми се да знам по кое време през нощта е започнало да вали. — Акитада обърна очи към Тора.

Почувствал се поканен, младият мъж отговори:

— Според мен, за да успее, след като е нанесъл смъртоносния удар, да пренесе стареца през градината, убиецът е бил здрав и силен. Неприятно ми е да го кажа, но от това, което чувам, този префект не е много симпатичен. А няма да се изненадам и ако убиецът е бил капитанът — млад е и е войник.

— Това ми напомня, че и Юкинари се появи и се опита да влезе в студиото. Държеше се малко странно, когато му предложих да отиде и да се погрижи за младата вдовица. Така или иначе, присъствието ни тук притеснява някои хора и чувствам, че скоро ще се приближим към целта. Смущава ме само фактът, че се движа някак в мъгла. Знам, че посоката е вярна, но не виждам напред.

— Сетих се! — възкликна Тора. — Като казахте вдовица… Тя е млада, нали?

— Много млада — сбърчи чело Акитада.

— А хубава ли е?

Акитада смутено започна да търси думите си.

— Може да се каже, че е много хубава.

— Ето ви и мотива — плесна с ръце Тора. — Красивият капитан успява да съблазни младата жена. Щом старецът разбира, че капитанът се опитва да подрони щастието му, тъй като разполага и с по-добри сечива, ако мога така да се изразя, се скарват и капитанът го цапардосва по главата.

— Глупости! — скочи сърдит Акитада. — Сеймей ще се окаже прав. Мръсният ти език се движи по-бързо дори от мръсния ти мозък.

Най-неочаквано Сеймей се застъпи за младежа.

— Може и да е прав, господарю. Само дето го изрази по-грубо. Не всички женени жени са съпруги, нали разбирате? Толкова голяма разлика във възрастта в повечето случаи води до разногласия в семейството. Нещо, което лесно може да се разбере от слугите. Известна е приказката, че обикновено съпругът последен разбира какво става. Жените са създания без особен морал.

— Достатъчно! — отряза го Акитада. — Доникъде не сме стигнали с разследването на изчезналите конвои. Ти, Тора, прекара миналата седмица в доста свободни занимания, докато ние със Сеймей

се ровихме от сутрин до вечер в сметките на губернатора. Какво можеш да докладваш?

— Прекарах много време в дома на Хигекуро, господарю — леко смутен отвърна младежът. — Опитвах се да схвана обстоятелствата в провинцията.

Сеймей само изсумтя презрително.

— И какви са обстоятелствата в провинцията? — хладно поиска да знае Акитада.

— Богат район. Много ориз, добър климат, плодородна почва. Освен това са започнали да произвеждат коприна.

— Това не е новина — прекъсна го нетърпеливо Акитада. — Видяхме черничевите гори по пътя край пристанището. А и коприната е част от стоките на техните данъци.

— Все едно, съседът на Хигекуро е натрупал цяло състояние от нея. Отоми ми разказа, че човекът започнал от малко магазинче, в което продавал евтини памучни и конопени тъкани. Постепенно минал и към коприна и преди да се усетят съгражданите му, станал един от търговците на едро, с мрежа от складове на пристанището и тук в града. Вдигнал високи огради пред съседите си и вече не разговарял с никого.

— Доста подозрително — закима Сеймей с глава. — Мъдрецът казва: добродетелта никога не е отшелник. Винаги има и съседи. Търговецът на коприна е човек без добродетелност, иначе щеше да сподели радостта от богатството си със своите съседи.

— Може пък да се страхува да не го оберат — сухо отбеляза Акитада. — Има ли голяма престъпност в града, Тора?

— Не повече отколкото на всяко друго място, където има струпване на по-заможни хора. Според Хигекуро щяло да има много повече престъпления, ако не били войниците в гарнизона.

— Капитан Юкинари спомена, че гарнизонът бил подсилен след изчезването на първия конвой — Акитада подръпна замислено меката част на ухото си. — Предполагам, че новите попълнения войници, заедно с послушниците, които Джото привлича към храма, може да създадат проблеми.

Тора поклати глава.

— Имам усещането, че на хората им харесва присъствието на войниците, а свикват с монасите, стига заради тях да приждат повече

поклонници. Това се отразява добре дори на школата на Хигекуро. Някои от войниците ходят на уроци или тренировки, а търговията на Отоми с рисунки върви добре пред поклонниците.

— Какви рисунки?

— Не ви ли казах? Това момиче рисува чудесно. Образи на светци и будистки *мандали*[1], за които поклонниците плащат добри пари, дори по една сребърна пръчка. Трябва да видите нейните работи. Толкова са живи, сякаш си там.

— Къде? — попита Сеймей, който както винаги държеше да е съвсем конкретен. — Светците и мандалите не са истински. Как може да ги нарисува като реални места и хора?

— Е, може би не точно тях — опита се да се защити Тора, — но тя е направила наистина хубави картини на планините и морето.

— Бих искал някой ден да се срещна с твоите приятели — усмихна се Акитада. — Отоми трябва да е много добра художничка, щом толкова харесваш работите й.

Тора се усмихна доволно. След това, поглеждайки крадешком към Сеймей, попита:

— Господарю, мислите ли, че човек като мен може да се научи да пише? — Забелязал изненадата по лицата на другите двама, той добави изчервен: — Искам да знам само няколко знака. Няколко приятни думи, които ще се харесат на едно момиче.

— Мога да ти покажа как се държи четчицата и как да правиш чертите — за кой ли път изръмжа Сеймей. — Но това умение си заслужава да бъде овладяно, и то не за да пишеш любовни бележки на жените. А жените и без това не могат да четат. Главите им не могат да възприемат такива неща.

— Обещавам да се старая много, Сеймей — рече пламенно Тора. — Но не си прав за Отоми. Тя умее да пише и чете.

— А другата дъщеря? — поинтересува се Акитада.

— Аяко ли? — сбърчи чело младежът. — Тя е мъжкарана. Помага на баща си да тренира учениците по бойни изкуства. Няма да ви хареса.

— Сигурно. Поне по начина, който ти имаш предвид — въздъхна Акитада, но в съзнанието му бе образът на крехкото създание в дома на Тачибана. Изправи се, изтупа копринената си дреха и добави: — Редно е да посетя госпожа Тачибана, за да изкажа съболезнованията си.

Много е млада и очевидно без опит, така че вероятно ще има нужда от съвети за уреждането на делата на починалия й съпруг. Сеймей, заеми се с окончателния доклад за губернатора, а ти, Тора, най-добре се залавяй с нещо полезно, като например да поговориш с местните хора.

Сеймей изгледа господаря си и заяви с наставнически тон:

— По-опасни от тигър са алените поли на женската долна риза.

---

[1] В будизма и хиндуизма мандалата се използва от монасите за медитация. Често пъти представлява пейзаж на земята на Буда или картина на негови видения. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА
ЖИВОТЪТ НА ОБИКНОВЕНИТЕ ХОРА

Тора реши да се увери, че Хигекуро и момичетата са в безопасност. Над града отново надвиснаха облаци, стана студено, но нов сняг не заваля. Мислите му бяха заети с Отоми, докато крачеше забързано, и не усещаше пронизващия вятър.

Минаваше покрай параклиса в края на улицата, където се намираше домът на Хигекуро, когато забеляза две фигури в яркожълти роби, и побърза да хлътне във входа на параклиса, откъдето можеше да ги следи, без да бъде забелязан.

Двамата монаси очевидно се готвеха да помолят за храна, защото бяха спрели пред една врата и чакаха да им отворят. Най-сетне някой отговори на чукането им и те подадоха купичките си. Стопанинът ги напълни и монасите продължиха нататък. Тора усети, че и той огладнява. Преваляше пладне, а храната на господаря му беше лека по стандартите на Тора. Той си мислеше със завист за двете пълни купички на монасите, когато с изненада забеляза, че те изсипаха полученото в сухите треви край пътя и продължиха да чукат на следващата врата. Възможно ли бе да са толкова разглезени, че да търсят някакви деликатеси?

Едва когато достигнаха къщата срещу входа на школата на Хигекуро, Тора си даде сметка каква е истинската им цел. Някаква възрастна прислужничка излезе пред прага и посочи насреща. Монасите й задаваха въпроси, а тя сочеше устните и ушите си и обясняваше нещо. Жената се прибра, монасите се повъртяха още известно време, оглеждайки школата, след това се обърнаха и си тръгнаха.

Значи тия копелета продължаваха да се интересуват от Отоми!

Хигекуро беше сам в тренировъчната зала, когато Тора връхлетя вътре. Старият воин се упражняваше в стрелба с лък така съсредоточено, че дори не обърна глава. Седнал на стола си, той изпращаше с огромна лекота една след друга стрели към редица от

малки мишени, отстоящи на около двайсетина метра от него. Засега не бе пропуснал нито веднъж. Едва когато в колчана не останаха стрели, учителят вдигна глава и погледна през рамо, за да види кой е посетителят.

— Мислех си, че мога да държа лък — изръкопляска Тора, — но съм се лъгал. Защо стрелите са толкова дълги и каква е таксата ти за един урок?

— Това са състезателни стрели — засмя се Хигекуро. — В армията се използват къси. За приятели уроците са безплатни.

— Сега, когато имам постоянна работа, мога да плащам. Може ли да започнем още днес?

— Никога не отказвай подарък от благодарен човек. Това го унижава. За теб уроците ще са безплатни, но днес очаквам ученици. Имаш ли нещо против да започнем някой друг път?

— Не, разбира се. Трябва да се видя с Отоми. Забелязах монаси, които отново душеха наоколо.

— Така ли? — вдигна вежди Хигекуро. — Ще се върне всеки момент.

Тора сбърчи чело.

— Ще я изчакам.

— Както искаш — засмя се Хигекуро тихо и отново се върна към заниманията си.

Младият мъж крачеше неспокойно и в съзнанието му се нижеха най-ужасни картини. Най-сетне вратата се отвори и Отоми и Аяко влязоха, натоварени с кошници за пазар.

— Къде бяхте, по дяволите? — изстреля той. — Не знаете ли колко е опасно сами жени да се размотават по улиците?

Отоми се стъписа от гнева на лицето му, но сестра й сбърчи сърдито чело.

— Това не е твоя работа.

Хигекуро се изкашля и се намеси:

— Защо сега, когато момичетата вече са тук, не останеш да хапнеш с нас?

— Благодаря, но нямам време — не откъсваше Тора поглед от Аяко. — Проклетите монаси са открили къде живеете. Разтревожих се за сестра ти.

— Защо? — отвърна тя на гневния му поглед.

Баща й отново се изкашля.

— Много мило от твоя страна, приятелю, но мисля, че Аяко би могла да се справи с лекота с няколко монаси.

— Как може да си сигурен? Не си ги виждал в действие. Никога не може да си в безопасност, когато тия мъжаги се развихрят. Две момичета и… — той се усети и млъкна.

— Инвалид щеше да кажеш, нали? — разсмя се Хигекуро. — Не мога да се обидя от такова нещо, приятелю. Наистина ли имаш толкова малко доверие в моите умения и в тези на Аяко? Самоотбраната е нашият бизнес. Освен това ключалките на вратите ни са здрави. Не се безпокой! Ще се погрижим Отоми да не остава сама в бъдеще. Не мисля, че ще се върнат. Трябва да са много тъпи, за да рискуват да ядат бой само заради едно хубаво личице. — Характерният гърлен смях на учителя проехтя отново.

Аяко също се засмя и секунди след нея се усмихна и Отоми.

Тора усещаше, че Аяко му се подиграва, и се обиди. Отправи към Отоми поглед, пълен с укор.

— Предупреждавам ви — рече той на по-голямата сестра, — че тези монаси са опасни копелета. — Репликата му предизвика нов смях. — Както искате — изсъска младежът, завъртя се на пета и се обърна да си върви.

На входа се сблъска с двама от учениците на Хигекуро — набити низши офицери от гарнизона, които изгледаха с презрение простата му тъмносиня дреха и минаха покрай него, без да го удостоят с повече внимание. Тора изпита огромно желание да се сбие с тях, но бързо се овладя и излезе.

Навън пред очите му се мярна оранжевата роба на монах, но този път дори не се правеше, че проси, а направо спря пред тежката висока врата на съседа на Хигекуро и почука. Отвориха му и той изчезна вътре. Честолюбието не позволи на Тора да се върне, за да предупреди приятелите си и да изслуша поредния присмех. По-скоро реши да се вслуша в призивите на празния си стомах и се насочи към пазара. Там, докато търсеше нещо за хапване, щеше да се опита да събере малко информация.

Застана насред тълпата и се заоглежда. Най-сетне спря минаващ продавач на топли кестени и срещу един грош си купи цяла шепа. Продавачът изсипа в ръката му от горещата си стока.

— Дано демони изгълтат тестисите ти — извика от болка Тора и заподскача, прехвърляйки топлите топчета от едната ръка в другата.

— Защо не ги сложите в ръкава си, за да не парят пръстите ви? — попита продавачът с широко отворени от изумление очи.

— Благодаря за съвета — процеди Тора и отмина.

— Поредният тъп чиновник — сподели продавачът със следващия си купувач.

Началото определено не беше добро, но пък кестените бяха вкусни и стоплиха малко стомаха на младежа, който продължаваше да се оглежда за някое по-дружелюбно лице, за някой, който не би имал нищо против да разговаря с непознат. Обиколи целия пазар и заключи, че търговците в Кадзуса са особено несимпатично племе. Не беше утолил глада си и спря пред продавач на нудли от елда.

— Имате ли проблеми тук с монасите? — попита той, докато броеше медните грошове.

Продавачът го изгледа начумерено.

— Никакви. Свети хора, които си харчат свободно парите. — След това изгледа синята дреха на Тора и додаде: — Не са като някои, които ограбват бедняците и плащат по няколко гроша.

— Надявам се жена ти да те бие тайно вкъщи — изсъска Тора и отмина. Думите на продавача все пак го смутиха и той се скри зад един стълб. Измъкна плата на робата си над пояса, за да изглежда по-небрежно, и натъпка полите в ботушите. Прибра черната шапка в пояса и поотпусна възела, в който бе стегната косата му. Решил, че е нарушил малко вида си на държавен чиновник, той се върна към задачата си.

По едно време долови разговор за бившия губернатор между някаква дебела жена и нейна клиентка и се насочи натам. Беше убеден, че ако помогне на своя господар в решаването на загадката с изчезналите данъци, ще му бъде благодарен.

— Какво се е случило, бабо? — попита той жената.

— Снощи е починал губернаторът — отвърна тя, като не пропусна да огледа стройната фигура на младия мъж. — Велик човек беше. Но това стига всички ни. Все едно от висша или низша класа си, дали си губернатор или просяк. Свършваме по един и същ начин. Самият Буда, който е роден принц, станал просяк, когато научил за смъртта.

Нечий познат глас се обади:

— А може ли да стане обратното? Ще ми се да стана губернатор.

— По-вероятно е да се преродиш в шугаво псе — презрително го сряза дебеланата.

— Тъкмо ще имам възможност да вдигна крак над тъпата ти костенурчена глава — провикна се Мишока и от гърдите му се откърти типичният му виещ смях.

Жената зяпна от възмущение и посегна да го удари с една от дългите репи пред нея.

Мишока се отдръпна на благоразумно разстояние и повлече Тора след себе си.

— Проклет да бъда, ако това не е смелият герой, дето живее в трибунала. Как се оправи с фустата?

— Шшт! — огледа се тревожно Тора да види дали някой не ги е чул. — Ела с мен, разбойнико. Ще те черпя чаша вино, за да ми разкажеш някои клюки.

— Не мога да откажа такова нещо — светнаха очите на Мишока. — Тук наблизо има подходящо място.

Въпреки патерицата Мишока се понесе пъргаво напред, последван от Тора. Ама че мошеник, помисли си младежът, докато се опитваше да догони подскачащата фигура пред него, от която се надяваше да научи интересни неща.

Щом наближиха притиснатата от други два дюкяна малка кръчма, към която очевидно се бяха запътили, Мишока се върна към куцукането си. Вътре имаше само няколко посетители. На ниска дървена платформа бяха наредени глинени делви с вино, край които се въртеше кръглолика жена, на чийто гръб беше привързано заспало бебе.

— Хей, сестро — провикна се Мишока. — Налей ни по чаша от най-доброто. Приятелят ми плаща. — Сетне развърза фалшивия си крак и го остави до патерицата, за да опъне малко сгънатия до този момент крак.

— Виждам, че продължаваш с мошеничествата — ухили се Тора.

Жената остави пред тях шише с вино и две чаши.

— Какво прави хубавец като теб с този вълшльо? — попита тя Тора, след като го огледа от главата до краката и тупна приятелски по гърба Мишока.

Тора напълни чашите и вдигна очи към нея.

— Правя го за душата си, миличка. За да се покая, всеки месец изхарчвам спечелените с труд пари за някой мързеливец. Това ме кара да не забравя какъв бих бил, ако не си счупвам гърба от работа.

Жената се разсмя весело и се върна на мястото си при делвите.

— Пия за тежкия ти труд — вдигна чаша Мишока и я изпи на един дъх.

Тора проследи как течността се излива в дръгливото гърло и отпи едва-едва от своята. Виното наистина беше много добро. Събеседникът му премлясна доволно и остави празната чаша на масата, за да може домакинът му да я напълни отново.

— И за покаянието ти — продължи Мишока и пресуши отново чашата.

— Като те гледам, май месеци наред няма да има нужда да търся някой просяк за месечното си покаяние.

— Винаги съм насреща — обеща Мишока, след което изпадна в такъв пристъп на виещ смях, че се наложи Тора да го тупне по гърба, за да не се задави. — Е, какво искаш да знаеш? — изграчи просякът, когато най-сетне успя да проговори.

— Тревожа се за момичето.

— Браво на теб! — възкликна Мишока. — Мислиш ли някога за нещо друго, освен за жени?

— Няма значение сега. Преди малко се отбих в дома на Хигекуро и заварих наоколо да се въртят бръснати глави, а други двама разпитваха съседите, като сочеха към школата.

Мишока подаде за пореден път чашата си и Тора наля вино. Просякът я гаврътна и отново я подаде.

— Не се тревожи — рече той. — Ще се справят.

Тора започваше да се дразни.

— Слушай! — сграбчи той окъсаната дреха на стареца и го дръпна рязко към себе си. Платът шумно се разпра и младият мъж пусна бързо реверите, когато видя, че мършавите ребра отдолу са покрити със синини. Някой здравата беше бил човека.

— Виж какво направи! — ядоса се Мишока. — Остави ме гол в този студ. И то с тези мои слаби гърди — закашля се той.

— Моля те да ме извиниш. — Тора бръкна в пояса си и извади останалото от заплатата за месеца. — Ето вземи. Купи си една

прилична дреха. С тази дрипа, дето е на гърба ти, бълхите ще измръзнат.

Мишока бързо събра медните монети, но отново се закашля. Този път дълго не можа да спре и в един момент дори посиня от липса на въздух, сълзи се стекоха по сбръчканото му лице.

— Вода! Донесете вода — развика се разтревожено по-младият му спътник към жената. — Ще се задуши!

— Вино! — прошепна със сетни сили Мишока. Той продължаваше да кашля и да се гърчи. — Само топлината… на виното ми помага. — Въпреки очевидното страдание очите му внимателно следяха движенията на жената. — Бъдете благословени! — задъхваше се той. — И двамата.

— Известни са ми неговите пристъпи — спокойно заяви жената. Тя се извърна, извади детето от препаската и започна да го кърми.

Мишока изпи поредната си чаша и Тора, без да се бави, му наля отново. Постепенно кашлицата утихна. Просякът го погледна над ръба на чашата.

— Ти си добро момче — рече той. — Не се тревожи. Момичетата ще се справят. Аяко е истинска напаст. По-добре стой тук да си пием. — Оригна се и запя със старчески продран фалцет. — По дяволите войниците! — неочаквано промълви той.

— Войници ли? — недоумяваше Тора. — За какви войници говориш?

— Мисля, че те са го пребили — вдигна очи от бебето си жената.

Мишока промърмори още нещо под нос, сви се на мястото си и захърка. Тора хвърли няколко монети на масата за виното и си тръгна.

Вън вече бе настъпила нощта и той се замисли за загубата на толкова много време и почти всичките си пари по две неблагодарни жени и един безполезен скитник без почти никакъв резултат.

На пазара все още кипеше живот, фенери и газени лампи осветяваха сергиите и малките магазинчета. Много от купувачите също носеха фенери. Всички тези светлини хвърляха вълшебни отблясъци върху стоките и хората. Продавачите на продукти имаха много работа в този час на деня. Във въздуха се носеха миризми на риба, на супа с подправки, на печени закуски и кестени. Гладът на Тора отново се събуди. Беше се наливал с вино, когато всъщност бе време за

сериозно ядене. Разследването се оказваше голямо изпитание за стомаха.

По едно време долови аромата на любимите си сладкиши от пържен ориз и устата му се наля.

Момчето, което ги разнасяше в две кутии от бамбукова дървесина, закачени на дълга пръчка, бе слабо и дрипаво.

Тора го настигна и скочи пъргаво пред него.

— Спри — разпери той ръце. — Тъкмо навреме.

Момчето се стресна и замръзна изплашено.

— Не бързай толкова, приятелю! — Тора надникна в кутиите и с радост установи, че са пълни. — Гледай колко са много! Как е, добре ли върви бизнесът?

— Не! Почти нищо не съм продал. Моля ви, пуснете ме.

Изгладнелият Тора го стисна още по-здраво.

— Къде си се разбързал? Не съм свършил още с теб. Защо не се държиш по-прилично? Очевидно не знаеш как да се държиш с хората, от които зависиш.

Продавачът се сви.

— Извинете, господарю — запелтечи той. — Не ви познах веднага. Тъмно е все пак. Ще платя каквото трябва. Знам си задълженията. Смятах да мина през „Небесния дом“ на път за вкъщи. — Той бръкна в ризата си. — Ето, тук са! Вземете ги! Но моля ви да кажете там, че Матахиро си плаща навреме.

Тора се слиса от чутото и неволно отпусна пръсти. Усети, че в ръката му пъхат тежък пакет, и докато се съвземе, продавачът изчезна в тълпата с такава скорост, все едно го беше засмукал водовъртеж.

Нямаше съмнение, че в пакета имаше монети. Продавачът очевидно го беше взел за някой друг. Тора разви хартията. Десет сребърни монети! Твърде много пари за беден продавач на сладкиши. Това трябва да беше дълг от хазарт.

Известно време се мъчи да открие момчето и да му върне сумата, но напразно. Настроението му съвсем се развали. От една страна, стомахът не му даваше мира, а от друга — се чувстваше отвратително от поредния неуспех да установи приятелски контакт с местен жител.

Името „Небесен дом“ му звучеше като име на гостилница. Реши да отиде в нея да хапне и да остави среброто. Много се надяваше храната там да е евтина, защото след случката с Мишока бе останал

без никакви пари. Попита една жена как да стигне до гостилницата. Тя го изгледа доста странно и му посочи тясна улица, без почти никакво осветление.

По-скоро прилича на адски кладенец, отколкото на небесен дом, помисли си Тора, докато пристъпваше през мръсния праг и отметна прокъсаната рогозка, която отделяше входа от улицата, и тъй като се спъна в тъмнината, се претърколи надолу по няколкото стъпала. Някой от посетителите се изсмя. Вътре се носеше тежка миризма на неизмити тела и гранясала мазнина. Няколкото запалени газеничета добавяха към общата неприятна миризма и своята, да не говорим, че наситеният им със сажди пламък по-скоро скриваше светлината, отколкото да я създава.

Когато насълзените от лютивата миризма очи на Тора свикнаха със сумрака, той различи грубо скован тезгях и мръсен под, където мъже от най-бедната класа — босоноги работници само по препаски през кръста и подплатени памучни къси палта — се хранеха и се наливаха с евтин алкохол. Приветстваха появата му с буен смях, все едно бе дошъл, за да ги забавлява.

Тора се изправи. Вероятно храната е евтина и добра, иначе нямаше да има нито един посетител. Освен това по-вероятно бе да събере нужната информация на такова място, посещавано от хора от низшата класа, отколкото в някоя скъпа гостилница.

Собственикът, дебел плешив мъж, беше опрял лакти на тезгяха и наблюдаваше новодошлия изпод рунтавите си вежди.

— Осолени зеленчуци и кана от най-доброто ви вино, едри приятелю — поръча Тора и се настани до един от мъжете.

— Какво ядеш, брате? Добро ли е? Умирам от глад.

— Най-добрата супа в града — ухили се човекът. — Стига да можеш да я задържиш в стомаха си. А ако не можеш, бягай навън. От стария Дензо се разнася достатъчно силна воня. — Останалите избухнаха в бурен смях, а старият Дензо се изправи, за да покаже уменията си.

Тора изръкопляска възторжено. Но в следващия миг усети едрата фигура на собственика да се надвесва над него.

— Може би господинът ще предпочете да отиде да се храни в „Златния дракон“ — изръмжа шкембелията. — Големият ресторант на ъгъла на пазара.

— Но защо? — вдигна очи Тора. — Ако исках, щях да отида там. Вероятно дебелият корем ти пречи да мислиш, за да казваш на един посетител, който си плаща, да отиде да се храни другаде. Искам бобена супа и вино за приятелите ми.

Изведнъж всички му станаха приятели. Дебелият собственик замърмори нещо под нос и затътри крака. Тора се надяваше, че виното ще развърже малко езиците им.

— Я ми кажете… — тъкмо започна той, когато рогозката пред вратата се отметна и в задименото помещение влязоха нови трима посетители. Изчакаха мъжете вътре да се сместят и седнаха до Тора. Всички обаче мълчаха.

Тора ги огледа добре — един грозник с белези по лицето, дебел гигант и нисък мъж с дълъг нос.

— Какво си мислите вие тримата? — сърдито ги погледна той. — Не виждате ли, че говоря с приятелите си.

— На нас тук ни харесва — отвърна Белязания. Ризата му се разтвори и разкри още много белези по тялото. Все от нож. Тора неочаквано усети, че е застрашително невъоръжен. Докато говореше, Белязания разкри изпочупените си зъби. Главата на плешивия бе удивително малка и смешно кацнала на широките му рамене. Очите му бяха празни и наивни като на бебе. Бавно мисли, реши Тора, и точно затова още по-опасен. Третият бе на средна възраст, с остри черти и тесни коварни очи като на невестулка. И тримата следяха внимателно движенията на Тора.

Колкото и да беше смел, Тора си даваше сметка, че ако ще се бие с тия, по-добре е това да стане извън гостилницата, защото всеки от останалите присъстващи с лекота можеше да забие ножа си в гърба му. Реши да опита със заплахи.

— Ако сте решили да се разкършите — подигравателно продължи той, — да излезем навън и за нула време ще съжалите, че сте се разделили с гърдите на майките си.

Най-едрият бръкна в ръкава си и извади дълъг нож.

— Да го резна ли малко, господарю? — попита с комичния си тъничък гласец.

Космите по главата на Тора щръкнаха. Белязания цапардоса едрия, за да отдели очи от Тора. Гигантът изскимтя и прибра обратно ножа си.

— Видяхме те да прибираш собствените ни пари от продавача на оризови сладки — промълви Белязания с равен глас. — Не позволяваме на чужди хора да навлизат в наша територия.

Такава била работата. Пари за защита. Тия разбойници прибираха пари от дребните търговци под предлог, че ги пазят, но откажеха ли, не ги чакаше нищо добро. Продавачът на улицата бе сбъркал Тора с един от тях и го изпрати на доста гадно място. Дори да им върнеше парите, едва ли щяха да го пуснат да си върви цял. Единственият му шанс бе да действа бързо и решително.

Добре запознат с маниера на побойниците по улиците, Тора стрелна ръката си като камшик и с опакото на дланта си шибна с кокалчетата на пръстите си дребния право в лицето. Същевременно се изправи рязко и заби стъпалото на единия си крак в стомаха на Белязания. Той пък беше толкова тъп, че се опита да се изправи и тъй като бе загубил равновесие, от силната болка се олюля и се стовари върху приятеля си. Преди да разбере какво става и да извади отново ножа си, Тора го ритна в главата. Лицето на идиота се нацупи от болка като на малко дете.

Дребният не мърдаше, но Белязания вече беше на крака и се насочи към Тора с нож във всяка ръка.

Тора знаеше, че няма по-опасно нещо от побойник с два ножа. Отстъпи, хвана първия попаднал му дървен стол и започна да отбива с него ударите на своя нападател, докато се оглеждаше за някакво оръжие. Нищо не виждаше. Дори и дръжка на метла.

Белязания режеше въздуха с удивителна скорост, Тора отбиваше, но това нямаше да трае дълго. Вече обмисляше как да се насочи към вратата, за да побегне от полесражението, когато някой му подхвърли бамбукова тояга.

Тора я улови във въздуха със свободната си ръка и тутакси се впусна в нападение. Първият нож отхвърча много скоро настрани. Белязания изруга от болка, изкриви зловещо лице, а белегът, който тръгваше от косата и стигаше до носа, стана огненочервен. Заприлича на освирепяло животно.

Тора пусна стола и се концентрира върху боя с пръчката. Белязания получи силен удар по главата и друг в стомаха, след което загуби и втория си нож. Накрая се озова прикован до стената, а върхът на пръчката притискаше гръкляна му.

Бурни аплодисменти изпълниха задушното помещение. Задъхан от усилието, Тора намести върха на пръчката върху трахеята на врага си и се огледа. Онова, което видя, едва не го накара да изпусне оръжието си.

Гигантът лежеше проснат на пода. На гърба му седеше едър мъж с посивяла коса и гъста брада, която почти скриваше лицето. Очите на мъжагата святкаха весело към Тора, а усмивката показваше, че двата горни предни зъба липсват.

— Хито! — възкликна Тора. — Какво правиш тук?

— Радвам се, че те открих навреме, брате — ухили се още по-широко човекът. — Минавах случайно и чух гласа ти.

Белязания бе започнал да се задушава, лицето му бе станало кървавочервено. Тора отслаби леко натиска си и нареди на собственика да му донесе някакво въже.

— Какво ще правим с тия тук? — попита Хидесато.

— Мисля да ги предам на властите — заяви след кратък размисъл Тора.

Всички в гостилницата ахнаха. Неколцина от посетителите дори се заизмъкваха към вратата. Собственикът, който влизаше с исканото въже, чу думите му и мигом извика:

— Никакви власти! Ще се оправим сами.

Оставиха решението какво да правят за по-късно и се заеха да държат тримата побойници. В това време Тора и Хидесато седнаха, за да полеят срещата си.

— Как си? — попита Тора и огледа посивелите коса и брада на Хидесато.

— Напуснах армията месец след теб — сбърчи лице мъжът. — И оттогава работя при различни хора, които имат повече пари, а по-малко бойни умения.

Към тях с угодническа физиономия пристъпи собственикът. Носеше голяма кана вино, две купи с бобена супа и поднос с ориз и зеленчуци.

— От заведението — съобщи той с подкупваща усмивка.

— Задължени сме ти — усмихна се Тора и вдигна чаша към своя приятел. — Добре дошъл, братко! Искрено стопли сърцето ми с появата си. Чакай да чуеш какво ми се случи на мен.

Хидесато опита супата си и кимна към дрехите на Тора.

— Изглеждаш като уважаван гражданин.

— Нещо повече. Специален помощник съм на… — и той зашепна на ухото на Хидесато.

— Поздравления — ококори очи приятелят му, но по тона му личеше, че не е много впечатлен. — Поправи ме, ако греша — обърна се той към собственика, — но според мен ония тримата не са ти много симпатични.

— Тия копелета ли? — изплю се дебелакът по посока на пленниците. — Плащам на оная невестулка и на неговия идиот от години, а откакто се появи и третият, съм им изсипал цяло състояние. Всеки път, когато дойдат, някой от клиентите ми пострадва, но не искаме тук никой от официалните власти.

— Изнудват за пари и уличните продавачи — обади се Тора.

— Не думай — повдигна вежди Хидесато. — Значи са организирана банда.

— Данъчни служители — изсмя се смешникът на заведението. — Грабят бедните хора също като хората на онова проклето куче губернатора.

Очите на всички се спряха на Тора и настъпи неловко мълчание.

Хидесато се ухили широко.

Тора за стотен път прокле мислено синята си дреха.

— Най-обикновен клиент съм тук — започна той. — Също като вас съм на заплата. Но ако пуснете тези тримата, те ще се върнат след време и ще си го изкарат на всички ви.

Собственикът пребледня.

— Прав е. Трябва да ги убием.

— Е, тогава властите със сигурност ще дойдат — увери го Тора.

Домакинът се върна до тезгяха и измъкна голям глинен съд. Бръкна и отвътре се чу дрънчене. Извади десет сребърни монети.

— Ето на теб пет — остави той пред Тора половината, — и на теб още пет — сложи пред Хидесато останалите, — за да ме отървете от тия там.

— Не — бутна назад парите Тора.

— Стига бе! С един замах на ножа и готово. Ще ви помогнем да отнесете телата, където живеят скитниците. — Непрестанно намират там трупове на убити. Никой няма да разбере, а вие ще сте изчезнали много преди да са ги открили.

— Не сме наемни убийци — отсече Тора.

Собственикът се изплю отново по посока на овързаните мъже.

— Отрепки! Онзи едрият е Юши. Един мой познат го беше видял да изкормва малко кученце. Юши работи за по-слабия — Джубей. Джубей известно време беше сутеньор и водеше момичета на войниците, докато не разкриха, че кара момичетата си да им обират парите, докато спят. Набили го и му забранили да се занимава повече с този бизнес. Оттогава мина към изнудването на хората на пазара. Някъде преди две седмици се появи и онзи грозник. Наричаме го Белязания. Никой не знае истинското му име.

— И тримата трябва да са в затвора — упорито настояваше Тора.

— Да предположим — обади се Хидесато, — че моят с вид на държавен чиновник приятел съобщи на властите, че са го нападнали, което е самата истина. Всички вие тук ще заявите, че не си спомняте какво точно се е случило. Отвеждат ги и ги заключват до следващото заседание на съда. Не се ли появи свидетел, който да потвърди случката, ще ги пуснат на свобода. Но пък ще ви оставят на мира от страх, че ще свидетелствате срещу тях. Може да се премесят дори в друга провинция.

Предложението му беше посрещнато с одобрение. Пазителите на реда пристигнаха, изслушаха показанията на Тора и отведоха затворниците.

Тора въздъхна с облекчение. Искаше да покани Хидесато в квартирата си за нощта, за да поговорят за старите времена, но когато го потърси с поглед, оказа се, че приятелят му е изчезнал. Без дори да се сбогуват.

ОСМА ГЛАВА
ВДОВИЦАТА

Акитада, спретнато облечен и с официална шапка на главата, почука за втори път този ден на вратата на дома на Тачибана. Новината вече се бе разнесла и в момента край него имаше ято любопитни шумни безделници. Този път му отвориха веднага и Джунджиро, облечен с обичайната за слугите по време на траур конопена туника, но с иначе доволно изражение от това с каква важна задача е натоварен, го пусна вътре. Разпозна Акитада, направи дълбок поклон и с висок ясен глас пропя:

— Добре дошли. Голяма чест е за този скромен дом да приеме благоволението на ваше височество.

Думите му предизвикаха бурния смях на хората на улицата.

— Шшт! — предупреди го Акитада и бързо прекрачи прага. — Затвори вратата!

— Не казах ли каквото трябва? — попита Джунджиро.

— Не. Само господарят и господарката на една къща могат да говорят за дома си така. А ако трябва да използваш някакво почтително обръщение за мен, можеш да ме наричаш само превъзходителство.

— Благодарен съм ви, превъзходителство — промълви момчето, след което развали впечатлението, като се ухили широко и добави: — Изпуснахте голямо представление. Гологлавите подскачаха боси и пяха, слугите виха и скубаха косите си и приличаха на чували с фасул в конопените одежди. Беше като на карнавал.

— Не ти ли е мъчно за господаря? — изненада се Акитада от неговата коравосърдечност.

— Достатъчно време ще имам да скърбя, когато господарката ни изхвърли. Аз обичам да ям.

Гостът понечи да каже нещо, но се отказа и наместо това само поръча:

— Заведи ме при нея.

— Вътре е при тялото и монасите — безцеремонно изтърси Джунджиро и посочи една от сградите.

Отвътре долитаха приглушените припявания на монасите. На верандата момчето помогна на Акитада да свали дървените си налъми и отвори вратата.

Силна миризма на тамян блъсна Акитада в лицето. Пеенето, примесено с дрънкането на медни звънчета, като морски прилив ту се усилваше, ту отслабваше, напомняше пулсиране и заради ритмичното потупване на барабани. В началото сред плътната маса от тамянови изпарения не можеше да различи почти нищо. Постепенно пред очите му се очертаха силуетите на седналите монаси в жълти роби, конопените облекла на коленичилите слуги и по-тъмните, официални облекла на посетителите — всички те бяха с гръб към него, застанали неподвижно в знак на уважение към мъртвия. Струйки дим се виеха от върховете на свещите.

От тежкия аромат на горящото алое и сандаловото дърво очите на Акитада се наляха със сълзи, а лигавицата на носа му пламна. Той премигна и най-сетне различи в центъра на помещението обиколения със свещи паланкин, върху който бе тялото на покойния господар Тачибана, в седнало положение, подобно на божество, което ще бъде носено в процесия.

Зад паланкина с лице към него бе издигнат параван, изпод единия край на който се подаваше ъгълче на ръкав. Там седеше вдовицата.

Акитада си даде сметка, че жената положително го е видяла зад прозрачната материя, опъната на дървената рамка, поклони се и се настани на мястото най-близо до паравана.

Сега вече виждаше по-ясно монасите и опечалените. Слугите, не повече от пет, се бяха скупчили около стария Сато и по лицата им се четеше не толкова мъка, колкото страх. Другите посетители, до един мъже и непознати за Акитада, бяха със сериозни изражения и положително биха предпочели да са някъде другаде. Къде ли бяха приятелите на Тачибана? Възможно ли бе да ги е надживял всичките? Ами приятелите на вдовицата?

Горкото момиче! Очевидно нямаше семейство, а бе твърде младо и плахо, за да създаде и поддържа приятелства с жените от семействата на съседите. Сърцето му изпита искрено съчувствие и той отправи

поглед натам. Стори му се, че долавя тихо ридание, но то бе бързо приглушено от поредната вълна дрънчене на медните звънчета.

Монахът, който държеше звънчетата, беше млад и много се стараеше, може би повече, отколкото бе необходимо. Биенето на барабана също бе неравномерно и без да е голям специалист в будистките ритуали, Акитада прецени, че пеенето не беше на опитни хора. Това му се видя странно и той огледа внимателно лицата на монасите. Почти всички бяха млади, с твърде самодоволни и дори малко отегчени изражения. Напомниха му за новобранците в императорската гвардия, които бе наблюдавал по време на първото им участие в парада в Дайдайри — седалище на императорската администрация. Те някак не знаеха дали да са обидени или поласкани от възложените им задачи. Сигурно бе, че в тези монаси тук нямаше нищо монашеско. Не се забелязваше и следа от враждебността, която Акитада бе срещнал у монасите на пазара, нито от ожесточението, с което двама от тях бяха нападнали глухонямото момиче. Възможно бе неумението им да свирят и израженията по лицата им да бяха резултат на това, че са новаци.

Мислите му го отведоха при приятеля му Тасуку, който в този момент трябваше да е също такъв млад монах и сигурно пееше сутри. Струваше му се, че само голяма лична трагедия може да накара човек като Тасуку да се раздели с удоволствията на досегашния си живот и обещаващата кариера.

Неочаквана въздишка долетя откъм паравана. Когато обърна очи в съответната посока, ръкавът помръдна едва забележимо. Той се поклони леко, опитвайки се да насити погледа си със съчувствие.

Последва шушнене на коприна. Ръкавът се прибра, разнесе се нов шум от коприна и хлопване на врата в отдалечения край на помещението. Акитада се почувства странно самотен. Мигом се засрами и насочи вниманието си към службата.

Силуетът на покойния бе слабо очертан и му се стори някак ефирен и смален. Трябва да са счупили ставите, за да постигнат тази поза, след като тялото се беше вдървило. Един възрастен мъж бе приключил земния си път. Акитада си спомни как измършавялата ръка на Тачибана, покрита със съсухрена кожа със старчески петна, поглаждаше тъканта на тъмносинята му дреха, която бе облякъл за вечерята при Мотосуке. Беше успял да се преоблече след това. Какво

ли бе правил след завръщането си у дома предишната вечер? Дали си бе легнал и след това отново бе станал? Преоблечен в по-проста дреха, бе отишъл някъде, за да посрещне смъртта. В колко часа? Някой или нещо го бе събудило? Не беше умрял в кабинета си. Нямаше достатъчно кръв. Липсваха и други частици от зеления гледжосан предмет, с който е бил ударен, ако се съди по парчето, което Акитада откри в косата му. Младият мъж отново се замисли за оръжието. Каквото и да е било, бе направено от гледжосана печена керамика. Положително се беше счупило или поне се бе спукало при удара. Не, безнадеждно беше. По-добре да мисли за мотива.

Ако Тачибана бе убит, за да не успее да сподели онова, което знаеше, с Акитада, то някой от присъствалите в дома на Мотосуке го бе посетил или бе изпратил убиец. Акитада претегли мислено гостите и оскъдната информация, която имаше за всеки от тях. Мотосуке, макар и главен заподозрян за кражбата на данъците, едва ли щеше да убие един възрастен човек. Готвеше се за сродяване с императора. Освен ако не бе решил, че Акитада и Тачибана са в състояние да допринесат за промяна в решението на императора, но това беше много съмнително.

Юкинари определено криеше нещо. Младият капитан се бе появил прекалено случайно тази сутрин в дома на бившия губернатор. Какво ли го бе довело там? Престъплението е било извършено в мрака на нощта и може би е искал да види резултата на дневна светлина, преди появата на Акитада, за да е сигурен, че нищо не е пропуснал. Пристигането на императорския инспектор очевидно бе изненадало и объркало убиеца, а Юкинари със сигурност изглеждаше смутен. Акитада помнеше колко нервен му се стори младият капитан по време на вечерята у Мотосуке. Вероятно по някакъв начин бе свързан и с предишния, и с настоящия губернатор и това наистина можеше да е нещо срамно.

Ами игуменът? Акитада се загледа в групата на монасите и за първи път съзря по-възрастен човек — единствения възрастен мъж. Усетил, че Акитада го наблюдава, по лицето му пробяга странно изражение и той неочаквано вдигна ръце в израз на молитва към Буда, след което отново бързо сведе очи. Странно! Но и всичко около Джото и монасите бе странно и необичайно. Дали пък игуменът не бе изпратил някой от младите си послушници да премахне създаващия

проблеми бивш губернатор? От грубиянина монах, който бе вилнял на пазара, щеше да излезе добър наемен убиец. Акитада реши на всяка цена да провери финансовото състояние на храма.

И накрая оставаше Икеда, който упорито наричаше случая „нещастен“, макар и от опит и заради службата си трябваше да знае, че няма такова нещо. Обяснението на Сеймей, че Икеда е просто провинциален стражар, не звучеше много убедително, ако се има предвид с каква лекота и свобода цитираше законите и сферите, в които Акитада можеше да се простира. Само че този префект му се струваше твърде безцветен и предпазлив, за да замисли и проведе толкова мащабна операция.

Акитада се размърда неспокойно на мястото си. Беше замръзнал, чувстваше се схванат, гърбът вече го болеше. Колко ли още щеше да издържи? Всъщност бе дошъл да изкаже съчувствието си към вдовицата, към това дете, останало само сред слуги, които го мразеха и отхвърляха като тяхна господарка. Доколкото схващаше, тя нямаше тук никакъв близък, освен някаква дойка. Никакъв роднина, никакъв мъж, който да я закриля, нито приятелка от нейното съсловие или класа. Дали някой вече я бе посетил? Юкинари? Икеда? Мотосуке? Не можеше да се очаква, че момиче на тази възраст знае достатъчно за това как се управлява имот. Акитада си я представи изоставена от слугите, изплашено свита в голямата ледена зала, гладна, докато в същото време наоколо притичват плъхове, душещи за плячка… Някой подръпна ръкава на дрехата му и той се стресна.

Едра жена на средна възраст, очевидно слугиня в къщата, ако се съдеше по конопената й роба, бе коленичила до него и го гледаше втренчено. Тесните й черни очички блестяха на широкото като луна лице.

— Господарката ми моли господина да отдели няколко минути от времето си — прошепна тя с груб глас, а от устата й се разлетяха пръски слюнка.

Това трябва да е дойката, помисли си Акитада. Избърса лицето си и се изправи на вдървените си от седенето крака. Остри иглички лазеха по кожата му, но той преодоля болката и последва жената.

Изправена, слугинята бе висока колкото Акитада и му се стори истински гигант. Правеше грамадни шумни крачки като селянка. Минаха по редица коридори с дървена настилка, която незнайно защо

му заприлича на черен лед. Понякога хвърляше поглед към стаите, които му се видяха оскъдно, но елегантно обзаведени. Веднъж дори забеляза красив калиграфски ръкопис, друг път — превъзходна саксия с миниатюрна елха с чудесно подрязани клони.

Когато най-сетне едрата жена отвори вратата на покоите на господарката си, Акитада примигна. Стотици запалени свещи и фенери обливаха в светлина гледка, която напомняше много повече екзотична китайска сцена, отколкото японска провинциална къща. Гредите на тавана бяха покрити с червен и зелен лак, а покрай стените се виждаха ракли и сандъци за бродираните кимона и обточените с брокат материи, подобаващи за положението на домакинята. До стената бяха наредени и лакирани масички, кожени сандъци с орнаменти за дрехи и стойки за приготвяне на чай, върху които се виждаха чашки, каквито Акитада бе срещал единствено в специален магазин за китайски порцелан в столицата. Когато пристъпи вътре, усети под краката си нещо далеч по-меко от най-дебелата груба рогозка от морска трева. Оказа се, че подът е покрит с изключително красив китайски килим с невероятни цветни орнаменти от пеперуди и цветя. Дори прозрачната хартия на плъзгащите се врати беше изрисувана с екзотични пейзажи. След миг вратата зад него се затвори и той остана сам с вдовицата.

Ако обстановката му бе взела ума, то жената, изпратила да го повикат, направо го заслепи. Седеше на подиум на височина, достойна за принцеса, завесата, която според етикета би трябвало да скрива дамата с благороден произход от погледите на мъжете посетители, бе съвсем къса. Така че той виждаше почти цялата фигура на седналата жена.

Върху жалейната роба бе облякла друг цветен жакет с бродирани цветове от слива на небесносин фон. Косата обгръщаше бледия овал на лицето и се спускаше надолу по тесните рамене като черен лак. Наблюдаваше го с огромните си, пълни с молба очи и леко разтворени устни. Той гледаше зашеметен тази красива жена, която се изчерви и скри лице зад елегантно ветрило.

— Много мило от ваша страна, че приехте поканата ми — промълви тя зад ветрилото. — Моля ви, седнете, господарю.

Акитада приближи и се настани на възглавница, толкова близо до подиума й, колкото посмя.

— Макар да имах честта да се срещна с покойния ви съпруг само веднъж — започна той едва чуто, — бях изпълнен с уважение към него и исках да ви предам най-искреното си съчувствие за неговата кончина.

— Благодаря ви. — Кратка въздишка и мълчание. Неочаквано тя продължи: — Мисля, че мразя монасите. От тамяна ми се повдига, стана ми лошо и направо припаднах в залата. Стоя там от часове, слушам само припяването, звънците и барабаните. И все тази миризма. Идваше ми да умра.

Сърцето на Акитада почти спря. Думите й не бяха на изискана и добре възпитана жена, от която се очаква да се справи с тежките задължения на траура. Пред него седеше дете, твърде младо, за да осъзнае смисъла на ритуала, и твърде слабо за стоицизма и смелостта, с които една по-възрастна жена би се гордяла.

— Сигурно ви е трудно — отбеляза той. — С какво мога да ви помогна?

— Идвайте от време на време да ме виждате. Само да си поговорим, както сега. Много е самотно тук… — Тя потисна надигналото се ридание.

Акитада не знаеше какво да каже.

— Простете ми — проплака младата жена. — Сигурно си мислите ужасни неща за мен. Толкова важен човек сте, от столицата идвате, нали? О, не биваше да питам.

— Не, няма такова нещо — побърза да я успокои той. — С радост ще идвам и всеки ден, стига да ми разрешите. За мен е чест да получа доверието ви.

Тя въздъхна с облекчение. Малката й ръка се измъкна от ръкава. Акитада не отделяше поглед от нея. Забранено бе да докоснеш жена, която не е член на дома ти, но дланта й бе толкова малка и безпомощна — почти детска, по-дребна от ръката на малката му сестра.

Може да беше вдовица на господаря Тачибана, но бе все още момиче и по нищо не се различаваше от неговата сестра. Само дето, за разлика от сестра му, тя бе сам-сама в света и имаше нужда, макар и временно, от някой, който да й вдъхне кураж, да бъде неин брат или баща, каквито нямаше. Той се наведе напред, улови пръстите и ги задържа между дланите си. Оказаха се леденостудени и схванати.

— Колко топли са ръцете ви — прошепна тя. — Направо се вкочаних от часовете седене в онази ледена зала.

Акитада започна да се чувства доста глупаво и все по-осезателно усещаше, че са съвсем сами.

— Дали да не повикам дойката и да й поръчам да донесе мангал?

— Не, моля ви — стисна тя тревожно пръстите му. — Обикновено вдига много шум.

— Нека тогава да ви помогна с нещо практично. Имам правно образование и опит, а вие сигурно много скоро ще трябва да се оправяте с купища документи. Господарят Тачибана остави ли изпълнител на завещанието си?

Пръстите й се свиха.

— Нямам представа от всичките тези неща. Никой досега не е дошъл да ми каже каквото и да било.

— Как така? Странно е. — Започваше да се чувства все по-неловко. Притисна леко пръстите й и се опита да издърпа ръка. Тя отговори на жеста му и измъкна дланта си. След миг иззад завесата се чу тих плач.

— Много съжалявам — обади се Акитада все по-смутен. Риданието се засили. — Моля ви, не плачете — настоя той. — Всичко ще се оправи, ще видите. Млада сте и сте много красива. Животът ви отново ще бъде щастлив.

— Не. Никой вече няма да ме иска. Защо не умрях и аз?

Акитада се изправи. Тя се бе захлупила на земята — крехка малка фигура с посипана върху копринената дреха черна коса, тесните рамене се вдигаха и спускаха от ридания, в единия край малките й стъпала, обути в бели чорапи, потрепваха отчаяно. Той отстрани стойката със завесата и коленичи до нея. Повдигна я и я притисна до гърдите си, както човек утешава малко дете. Докато я поглаждаше по гърба, долови аромата на косите й и зашепна утешителни слова. Тя се притисна в него с отчаянието на загубено дете.

— Хък-хъм! — разнесе се зад гърба на Акитада предупредително продрано покашляне. Докато той бе утешавал вдовицата, дойката й беше влязла и сега се извисяваше над двамата, а несимпатичното й лице бе изкривено в откровено неодобрение.

Акитада отпусна хълцащото момиче и се изправи.

— Добре че сте тук — рече той. — Господарката ви има нужда от вас. Много е разстроена и… е замръзнала. Донесете мангал. И нещо топло за пиене. — Усетил се, че бъбри твърде много, отстъпи встрани.

Жената промърмори нещо неразбираемо и върна рамката със завесата на мястото й. Наведе се и зашепна нещо развълнувано до ухото на момичето. То отговори също така развълнувано.

— Има нужда от почивка — съобщи дойката на госта. — Елате утре.

Акитада се отправи към вратата.

— Почакайте — провикна се вдовицата.

Той спря и се извърна, но не искаше да гледа към завесата и втренчи очи в изображението на двойка танцуващи жерави, закачено на стената между две високи резбовани масички, на едната от които бе поставена китайска ваза от зелен нефрит.

— Съпругът ми ви покани, нали?

— Да, госпожо Тачибана. С голямо нетърпение очаквах възможността да го опозная по-отблизо.

— Той имаше ли нещо конкретно предвид? Да не е искал да ви покаже нещо или да сподели с вас нещо?

Акитада се колебаеше.

— Не, не мисля — рече най-сетне той. — Защо питате?

— Просто си помислих, че ако знаех защо ви е поканил, може би щях да успея да ви помогна да го откриете.

В съзнанието на младия мъж изникна кутията с документи в кабинета.

— Съпругът ви говореше за историята, върху която работи в момента, и аз проявих интерес към нея.

— В такъв случай чувствайте се свободен да разгледате бележките в кабинета му, когато ви е удобно. Те всички са събрани там.

— Благодаря ви, госпожо Тачибана. Много любезно от ваша страна, наистина. — Той се поклони, като продължаваше да гледа встрани от мястото й зад завесата, и се оттегли.

Дойката го последва и за пореден път се изкашля многозначително.

Акитада я изгледа въпросително и рече само:

— Кажете.

— Тя е едно малко дете — някак обвинително започна жената. — За нея някой трябва да се грижи, а не да я разстройва.

— Предложих й помощ във връзка с имотите — поомекнал обясни Акитада. — Наистина ли няма кой да се погрижи за тези неща вместо нея?

— Наистина. И нищо чудно! Вечно бе забил нос в книгите си. Никой не стъпваше в къщата. Ако не седеше в кабинета си, се занимаваше с градината. Прекарваше повече време в това да храни рибите си, наместо да разговаря с жена си. Горкото дете.

— Наистина е много млада — съгласи се Акитада. Тази жена заслужаваше уважение за своята привързаност към младата си господарка, макар критичността й да бе доста неуместна.

— Едва седемнайсетгодишна е. Миналото лято известно време идваше младият капитан. Колко много се смееше младата господарка на неговите шеги и истории. Беше съвсем различен човек. Но господарят не го искаше. Прогони младежа.

— Капитан Юкинари ли? — попита Акитада.

— Точно той. А сега дори не иска да говори с нея.

Това вече обясняваше реакцията на Юкинари, когато Акитада му предложи да се погрижи за вдовицата. Изведнъж си представи как покойният господар Тачибана държи това красиво дете затворено сред лукс и разкош, но обзет от ревност разгонва всички потенциални съперници. Тази мисъл доведе след себе си и друга.

— Снощи след вечерята в дома на губернатора господарят ви посети ли стаята на съпругата си?

В тесните очи на жената проблесна пламъче и тя отвърна сковано:

— Не говоря за тези неща с непознати.

Съвсем неволно, Акитада пламна.

— Не ставай смешна, жено — отряза я той. — Много скоро и префектът ще ти зададе същия въпрос. Обичаен е за случаи на внезапна смърт. Просто ме интересува дали случайно господарят Тачибана е имал възможност да спомене пред жена си за евентуалното ми посещение.

Тя го изгледа подозрително, след което сви вежди.

— Не знам. Бях заспала. — После сякаш размисли и добави: — Господарят рядко посещаваше стаята на госпожата. Заради разликата

във възрастта той беше по-скоро като баща на горкото малко цвете. Няма си никого другиго, освен мен. Слугите в тази къща са лъжци и крадци, но господарят винаги я бранеше. Какво ще стане сега с нас? — Тя вдигна ръкава на дрехата си и се изсекна шумно.

— Ще се погрижат за вас — рече припряно Акитада и побърза да си тръгне.

Мина през залата, където монасите продължаваха да пеят, и излезе навън. Примигна от силната дневна светлина и след задушната атмосфера вътре вдиша с облекчение свежия прохладен въздух. Нахлузи дървените налъми и тръгна по пътеката в градината по посока на кабинета. Там, където две пътеки се пресичаха, завари Джунджиро да говори с жена на средна възраст. Щом ги наближи, двамата се спогледаха и направиха дълбок поклон.

— Тази жена е майка ми — представи я Джунджиро. — Работи в кухнята, но иска да ви каже нещо.

— Какво има? — попита студено младият мъж, спомнил си предупреждението за враждебността на слугите към младата господарка.

— Джунджиро твърди, че трябва да ви кажа — скромно започна жената. Лицето й бе съвсем обикновено, но приятно, а погледът й — изпълнен с обожание към сина й. — Става дума за почитаемия капитан, господине. Видях го да минава покрай прозореца на кухнята тази сутрин преди зазоряване. Спомням си, че го видях, защото бях станала да приготвя оризовата каша на господарката. Винаги, след като той си отиде — изчерви се жената, — тя иска каша.

Акитада не можеше да повярва на ушите си. Мислите в главата му се блъскаха объркани.

— Какво говориш? Да не би капитанът да е бил при госпожа Тачибана, преди аз да пристигна тук?

— Беше още тъмно — сви се жената пред строгия му въпросителен поглед.

Джунджиро обгърна раменете на майка си.

— Моля ви, не казвайте на господарката какво сме ви казали. Майка ми не искаше, но аз настоях да говори с вас, особено сега, след като господарят е мъртъв. Веднъж майка ми се изпусна пред старата Кику за посещенията на капитана и Кику се разприказвала пред дойката. Скоро след това се появи стражар и отведе Кику за това, че

откраднала жакет на господарката. Намериха жакета сред завивките на Кику. Според нас не го е взела, но господарят вярваше на господарката.

На Акитада историята му се видя твърде лошо скалъпена и той загледа подозрително майката и сина. Често недоволните слуги можеха да съчинят какви ли не ужаси за своите господари.

— Как познахте капитана, щом е било тъмно? — попита той остро.

Жената се сви.

— Светлината от кухнята освети шлема му, господарю, и видях, че тича към задната порта. Обикновено идва и си отива през нея.

Акитада вдигна глава и отправи поглед към задната стена. Не беше усетил, че така е забил нокти в дланите си, че ги е разкървавил.

— Кажете това на префекта, когато се върне — рече той начумерено.

Вече притъмняваше. Акитада се насочи към къщичката на пазача до входната порта. Спря и почука на вратата. Никой не отговори. Той повтори още няколко пъти, докато най-сетне на прага се появи сънениятСато, който мигом се строполи на земята и заби чело в пръстта.

— Прости ми, превъзходителство — извика слугата и заудря чело в земята. — Трябва да съм задрямал. Толкова много хора днес влязоха и излязоха. Ами само колко монаси. Не съм подгънал крак цял ден.

— Остави това. Искам да ти задам няколко въпроса. — Акитада бутна вратата и влезе в къщичката. Вътре имаше само една дрипава рогозка, сламеник и мангал.

— Тук не е подходящо за ваше превъзходителство — запротестира Сато. — Да отидем в голямата къща.

— Няма нужда — рече Акитада и седна на сламеника. Сато затвори вратата, коленичи пред него и зачака неспокойно.

— Префектът и хората му взеха ли някакви документи от кабинета?

— А, не, превъзходителство. Следих ги внимателно и заключих, след като си тръгнаха.

— Какво направи снощи господарят ти, когато се прибра?

— Ами, мисля, че си легна. Каза, че нямал нужда от мен, и аз си легнах.

— Видя ли го тази сутрин? Да му занесеш сутрешен ориз или да му помогнеш да се облече?

— Не, превъзходителство. Господарят е много по-здрав и силен от мен. Имаше навика да става преди изгрев и не обичаше да ме безпокои. Сам си приготвяше чай и казваше, че толкова рано сутрин храната не му понася. След неприятностите миналата година стомахът му беше деликатен.

— Откъде знаеше тогава, че е в кабинета си, когато пристигнах тази сутрин?

Сато примигна стъписано, но тутакси се съвзе.

— Защото всяка сутрин, щом стане, отива там — провикна се той.

— Знаеше ли, че капитан Юкинари е бил в къщата, преди да пристигна?

Слугата пребледня и отклони поглед.

— Не, ваше превъзходителство.

— Лъжеш — удари с юмрук земята Акитада. — Всеобща тайна е сред слугите, че капитанът е имал връзка с господарката под носа на господаря. Тази сутрин е видян да напуска дома през задната порта. Малко след това намерих господаря ти мъртъв. Кажи какво знаеш за срамните неща, които се случват в този дом?

С пронизителен вик Сато се хвърли на земята и заудря чело в пръстения под.

— Простете на този недостоен слуга, превъзходителство. Носеха се разни слухове, но не хванах вяра. Женски приказки. Мислех, че капитанът идва да се среща с господаря. Харесваше им да работят в градината.

— Ти пусна ли го снощи тук или тази сутрин?

— А, не! Той влизаше и излизаше сам. Не мога да бъда навсякъде — виеше старецът, докато зъбите му тракаха. — А и паметта ми вече не е като едно време, все пак се старая да изпълнявам задълженията си. Има да се мисли за толкова много неща, да се помни…

— Предаде господаря си в момент, когато той имаше най-голяма нужда от теб — с леден глас произнесе присъдата си Акитада. —

Външни хора могат да влизат и да правят каквото си искат, докато ти си лежиш тук или спиш по цял ден. Ако си беше изпълнявал задълженията, господарят ти сега щеше да е жив. — Изправи се, изтупа праха от дрехата си и тръгна да излиза.

— Да не би да можех да предотвратя падането? — проплака Сато жално.

Акитада се прибра в квартирата си в много лошо настроение. Изрита дървените налъми от краката си на верандата и чул гласове, влезе вътре, смятайки, че Тора се е върнал с нова информация.

За своя изненада завари Сеймей да пие чай с губернатора.

— Ето те и теб, Сугавара — светна лицето на Мотосуке. — Току-що получих ценни съвети за билкови лекарства за болките си в кръста. Сеймей е истинско съкровище. За завиждане си. Все едно пътуваш с личния си лекар.

Сеймей се подсмихваше самодоволно.

— Какво ви води насам, губернаторе? — попита направо Акитада.

— Защо си така мрачен, приятелю? — попита на свой ред Мотосуке. — Сеймей ми разказа, че сте приключили с прегледа на моите сметки. Най-сетне ще имаме възможност да си поговорим приятелски за столицата и за някои местни развлечения. Какъв спорт играеш? Топка? Конни надбягвания? Харесват ли ти някои игри? Можеш ли да свириш на някакъв инструмент, или да рисуваш? Ако имаш желание да посетиш красиви момичета, само кажи. Обносните им са малко грубовати, но пък това се компенсира с други техни умения. — Мъжът се плесна по бедрата и избухна в смях.

— Нямам време за такива неща — процеди Акитада. — Може би сте забравили, че проблемът с липсващите данъци е все още нерешен. Ще бъда благодарен, ако ми помогнете малко.

Лицето на Мотосуке помръкна.

— Какъв сериозен младеж — въздъхна той и поклати тъжно глава. — Трябва да те наричам „мой по-голям брат“, нищо че не си много по-възрастен от дъщеря ми. Най-голямото ми желание е този проблем да се разреши. Стои като петно върху биографията ми. Но се страхувам, че така и няма да намери решение.

— Какво искате да кажете?

— Получихме инструкции от столицата. — Мъжът посочи няколко свитъка, оставени на ниската масичка. — Предполагам, че тези до теб са с подобно съдържание като моите.

Акитада веднага разчупи печата на императорската канцелария. Хвърли бърз поглед на съдържанието и пребледня.

— Какво има? — не се сдържа Сеймей.

— Отзовават ме — беззвучно промълви Акитада.

ДЕВЕТА ГЛАВА
СВИТЪКЪТ НА ДРАКОНА

— Горе главата! — възкликна губернаторът, като видя как се оклюмаха двамата пратеници на императора. — Изпратих писмо с молба да се включите в моя кортеж към столицата. Ще имате достатъчно време да поразгледате града и околностите, преди да отпътувате. Важното е, че вече няма да се налага да мислите за тези данъци. Мъдрите ни управници са решили да забравят за тях. — Той замълча замислено. — Не разбирам защо.

Акитада не откъсваше поглед от него. Ако Мотосуке имаше пръст в това престъпление, нямаше смисъл да продължава с играта си, а ако не беше замесен, защо ще го е грижа?

— Предполагам, заради честта, която императорът оказва на дъщеря ви — заключи Акитада.

— Не виждам каква връзка имат двете неща. — Сетне очевидно съобрази и целият пламна.

— Официално сте извън всяко подозрение — не сваляше погледа си от него Акитада. Забеляза как гримаса на болка изкриви за кратко кръглото лице на човека, но вече чувствата на Мотосуке не го интересуваха.

Губернаторът гледаше замислено преплетените си в скута пръсти.

— Мислиш, че нося вина, нали? — тъжно въздъхна той. — Не си единствен.

— Винаги сте били сред най-сериозно заподозрените. Но пък секретарят ви заяви съвършено искрено пълното си доверие във вас.

За изумление на Акитада по лицето на Мотосуке се застича порой от сълзи.

— Добрият стар Акинобу — промърмори той. — Горкият, това подозрение го засегна дълбоко. А трудно може да разчита на някаква нова кариера. Трябва да видя какво да направя за него.

Акитада против волята си омекна и съвсем спонтанно попита:

— Кажете ми какво ви стана, та се опитахте да ме подкупите?

— Как така да те подкупя? — вдигна лице Мотосуке. — Никога не съм те подкупвал.

— Десет слитъка злато, оставени в квартирата ми в деня на моето пристигане, едва ли могат да бъдат наречени по друг начин.

— Имаха за цел да посрещнеш разходите си — възмутен отвърна Мотосуке. — Получих специални инструкции за това. Да не искаш да кажеш, че са пропуснали да кажат и на теб? Министърът на администрацията ми написа специално писмо. В него се казваше, че в бързината са пропуснали да ти предоставят средства за пътуването и престоя, и затова ме молят да се погрижа.

Двамата се гледаха известно време смутени.

Акитада си даде сметка, че е обвинил, макар и негласно, губернатора в тежко престъпление и против всякаква юридическа логика бе изградил в съзнанието си обвинение и по отношение на данъците, базирано единствено на погрешното впечатление за неговия характер. Предварително го бе осъдил.

Мотосуке му спести отчаяните опити да намери подходящите думи, за да се извини, като избухна във весел смях.

— Ама че бъркотия! — кикотеше се той. — Затова ли ми върна златото без никакво обяснение и ме гледаше особено при всяка наша среща? Аз пък реших, че си страхотен грубиян. Дори си помислих дали не си изпратен от враговете ми, за да фалшифицираш сметките, които ти предоставям. — Мъжът вече се смееше неудържимо. — Ама ние и двамата… И двамата сме се подозирали…

Акитада се опита да се усмихне.

— Много любезно да приемете така леко този факт. Извънредно глупава грешка от моя страна. И причината е в това, че съм нов в професията на инспектор. Не съм и подозирал, че ще ми се плаща за това, което върша.

Последните му думи накараха Мотосуке да избухне в още по-силен смях, а Сеймей, който до този момент бе слушал със зяпнала уста, заключи самодоволно:

— Гледай ти! По едно време и аз си мислех, че грешите, господарю. Дори ви казах: „Подозрението събужда демоните на мрака!“ Но колко е хубаво, че нещата се изясниха.

Акитада го изгледа вкиснато, след което се обърна към Мотосуке:

— Сега поне ще мога да се реванширам, като напълно изчистя името ви от съмнения. Колко време имаме?

— Поне няколко седмици — отговори губернаторът.

— Ако не се бях показал такъв глупак, можех поне да ви попитам за някои от хората, които биха извършили кражбите.

— Да не мислиш, че не съм ги прехвърлил в съзнанието си хиляди пъти? Но питай все пак.

— Какво ще кажете за Икеда?

— Малко вероятно. Работлив, старателен, амбициозен. Напомня на скучно вярно куче, но иначе е много подходящ за длъжността на префект. Такъв човек би свършил добра работа в столицата, но е със скромен произход и никога няма да стигне дотам, освен ако не се ожени за подходяща жена. Дори събра кураж да поиска ръката на дъщеря ми, но успях да му откажа така, че да не го обидя, и той се извини напълно цивилизовано. Дори Юкинари има повече връзки.

— И той ли искаше да се ожени за дъщеря ви?

— О, да. Видя я и се влюби до уши. Сребърната орхидея не беше безразлична към него. Хубав младеж е, а и военната униформа обикновено завърта главата на всяко момиче. Доста се тревожех тогава, но всичко свърши. Слава на небесата!

Думите му обясняваха реакцията на Юкинари, когато Мотосуке обяви официално каква ще бъде съдбата на дъщеря му. Началникът на гарнизона положително имаше сложен любовен живот. Мисълта, че може би е любовник на госпожа Тачибана, продължаваше да жегва Акитада. Как плачеше горкото дете! Младият мъж обаче насочи вниманието си към настоящето.

— Какво ще кажете за Тачибана?

— Горкият старец. Кой да повярва, че ще си отиде така бързо. Много го харесвах, но той се бе затворил в себе си. Преди време поиска разрешение да използва архивите, за да пише своя исторически труд, и когато го срещах, го канех да изпием по чаша вино. После обаче отново се ожени, напълно неподходящо според мен, и съвсем загубихме връзка. Запозна ли се с вдовицата?

— Да. — Усетил, че красивата дете — съпруга не е много популярна, Акитада смени темата. — Според мен мъжът й почина при

много подозрителни обстоятелства.

— Така ли? Какво имаш предвид?

Акитада разказа за прошепнатата покана и какво е заварил, когато пристигнал в дома на Тачибана. По лицето на губернатора се изписаха едно след друго объркване, изненада и ужас.

— Не разбирам обаче — продължаваше Акитада — защо Икеда побърза да обяви, че смъртта е резултат на нещастен случай.

— Убийство! — възкликна Мотосуке и започна да крачи напред-назад. — Не мога да повярвам. Прав си, че Икеда трудно би направил такава грешка. По принцип е много внимателен. Предполагам, се е объркал заради присъствието на Юкинари. Те са отчаяни врагове. Голямата им вражда се разрази, когато се бориха за сърцето на дъщеря ми, а и Юкинари не пропуска да уязви Икеда за низшия му произход.

Акитада нямаше желание да мисли за интимния живот на капитана.

— Хрумна ми, че Тачибана е бил убит, защото знае какво се е случило с данъците.

— Така изглежда. — Мотосуке се отпусна отново на сламеника и поклати глава. — Трябвало е да ми каже, ако знае нещо, но може би и той ме е подозирал. Ако не ви беше прошепнал поканата, щях да съм сигурен, че е бил убит от някой крадец. Онзи негов слуга, който се води като иконом. Говори се, че всеки може да влезе в тази къща, докато той спи.

— Моля ви, запазете подозренията ми в тайна известно време — помоли Акитада. След кратко мълчание додаде: — Смути ме този игумен, макар да не мога да го свържа по никакъв начин с убийството на Тачибана. Храмът на Джото май е станал за кратко време невероятно богат. Знаете ли как се е случило това?

— Пазят в тайна своите благодетели — размърда се неспокойно на мястото си Мотосуке. — Особено когато става дума за влиятелни семейства. Храмът привлича тълпи поклонници, които правят дарения. Не можеш да проследиш източниците на богатствата му. Самият Джото сподели с мен, че строителната му програма е приключила. Завършили са последната зала и ще я осветят след няколко дни. Ще бъде голямо събитие.

— Несъмнено. Моралът на някои от монасите е доста спорен. Моят слуга видял как двама от тях нападат едно глухонямо момиче

недалеч от пазара.

— Глухонямо ли? — сепна се Мотосуке. — Да не става дума за художничката?

— Доколкото знам, рисува, да — потвърди Акитада.

— Странно. Говори се, че е много талантлива. Чух за някакви неприятности. Дори говорих и с Джото за това, но този човек има готова проповед за всякакъв случай. Веднъж ми каза, че да служиш на Буда, означава да познаваш както аскетизма, така и отдаването на изобилието. Според мен искаше да каже, че има задачата да подготви толкова много младежи да приемат тонзурата, че е нормално да се случат и отклонения. Истината е, че местните хора са много благодарни на монасите за оживлението в търговията, което дойде в града с тях, ето защо отказват да подадат оплаквания и не искат да си имат неприятности. — Мотосуке сви устни и заклати замислено глава. — Не, скъпи приятелю. Каквото и да се опитваш да правиш, най-добре да забравиш за Джото и за храма на Четворната мъдрост.

Скоро след това губернаторът си взе сбогом. Акитада и Сеймей тъкмо обмисляха какво да вечерят, когато в стаята влезе Тора. Видът му бе толкова необичайно печален, че Акитада го попита случило ли се е нещо.

— Пропилях цял един ден. Нищо не свърших.

— Седни и ни разкажи.

Тора прие чаша вино от Сеймей и започна да изрежда неудачите си.

Когато свърши, Акитада продължаваше да седи объркан, но Сеймей кимна с бащинско разбиране.

— Нямаш основание да се отчайваш, синко. Срещнал си се с лоши хора, но си останал честен, а и си се опитал да защитиш слабите. А това е добре. Рано или късно добрите деяния се възнаграждават.

Тора поклати мрачно глава.

— Не, не е добре. Минах само да кажа, че утре сутринта си заминавам.

— Какво? — възкликнаха в един глас другите двама.

— Опитах се, но не мога да ви бъда полезен. Тези дрехи, които ми купихте, са на чиновник, а чиновниците са престъпници, които потискат отрудените хорица. Изпратихте ме при хора, които не биха казали и името на кучето си на един чиновник. Не мога да върша

работата, която искате от мен, а и се изморих да обяснявам, че не съм доносник на държавата и че вие, господарю, сте тук, за да им помогнете. Дори приятелят ми Хидесато, който винаги е бил за мен като по-възрастен брат, си плю на петите, когато разбра за кого работя.

За човек като Тора това бе дълга и страстна реч, което почти отне дар словото на Акитада. В същото време Сеймей огледа внимателно своята чиста синя дреха и попита:

— Какви са тези глупости? Дрехите ни са знак за това колко важна и уважавана работа вършим. Хората в столицата гледат на нас с почит. Защо ще искаш да останеш в низините през целия си живот?

— Аз мисля, че Тора нямаше това предвид. Очевидно хората тук имат друга представа за нашите задължения. Честният селянин обработва своите лехи, а търговецът се грижи малкият му магазин да върви добре. Изведнъж се появява добре облечен чиновник и прибира за правителството спечелените им с труд пари или ги вкарва насила в армията, или ги принуждава да работят безплатно.

— Точно така — кимна Тора. — Този чиновник краде. Не бих работил за чиновник като вас и за десет пръчки злато, ако не бях убеден, че сте добър човек. Вие изобщо не сте като другите. Но не мога да изменя на своите хора. А Хидесато мисли, че го правя.

Акитада и Сеймей се спогледаха.

— Разкажи ни по-подробно за твоя приятел.

— Беше мой сержант при постъпването ми в армията — въздъхна Тора. — Прекарвахме страшно много време заедно. Научи ме да се бия с тояги, за да спра да мисля за това, че родителите ми умират. Показа ми и как да стрелям с лък, как и къде да държа ръцете си при среща с някоя добросърдечна проститутка, която е готова да чака да й платим, докато получим заплатата си. Спасявал ме е много пъти, а аз съм го покривал, когато се напиеше или бягаше от лагера, за да се срещне с момичето си. — Тора замълча и хвърли извинителен поглед към Акитада. — Знам, че и вие спасихте живота ми, но това е друго. За вас беше лесно. Трябваше само да кажете на ония копелета кой сте и те ме пуснаха. Вие сте господар, а Хидесато… Хидесато ми е като брат.

Сеймей се размърда гневно на мястото си, но Акитада улови предупредително ръката му, за да го спре. Изпита искрена завист към непознатия, който бе успял да спечели лоялността на Тора, докато той самият очевидно се беше провалил.

— Разбирам — рече само той. — Може да се опитаме да открием заедно Хидесато и да му обясним.

— Ще го направите ли?

— Разбира се. За мен ти си приятел.

— Хора като вас нямат приятели сред моето съсловие — изчерви се младежът и сведе глава.

— Но защо? Много бих искал да се запозная с Хидесато и се надявам да ме запознаеш с онзи борец инвалид и дъщерите му.

— С Хигекуро ли? Ами да отидем сега! Сигурно вече е приключил с последните ученици за деня.

— Защо не? — усмихна се Акитада.

Завариха Хигекуро и Отоми да играят „Го“, докато Аяко поправяше един лък.

Тора ги представи един на друг. Акитада бе искрено изненадан от размерите и мускулите на този мъж. Много по-силно впечатление обаче му направиха спокойствието и доброто разположение, с което инструкторът посрещна Акитада. В церемониалния му поклон нямаше и следа от раболепие и съвсем спокойно поръча на дъщерите си да донесат вино за високопоставения им гост. Нито дума извинение за скромната почерпка, а и приказките му бяха като на образован човек.

Акитада огледа с удоволствие простата обстановка. Беше чисто и сякаш бе осигурено всичко, което един човек би искал да има в дома си — удобен подиум, на който да си почива и да играе някоя игра, топлина от мангала за готвене, на който ври вкусна гозба, няколко сандъка с лични вещи и деца, които да го почитат и да му помагат.

Двете момичета, облечени в съвсем прости памучни облекла, бяха тънки и грациозни. Едната бе много красива и срамежлива, а другата — жива и с огромно любопитство към новодошлите. Когато Акитада й се усмихна, единствената й реакция бе да тръсне леко глава. Жестът му се стори неочаквано очарователен.

Хигекуро погладе гъстата си черна брада и зададе няколко въпроса, свързани с развитието на борбата в столицата. Гостът разказа каквото знаеше и двамата поведоха спокоен разговор за различните спортове и как се практикуват в столицата, за разлика от провинциалните градове. Акитада си спомни за своите занимания с

топка, състезанията с коне около казармите на императора, кратък период, в който участва в състезания по борба, продължителното и старателно обучение в бой с меч. Хигекуро споделяше подобни случки от детството и младостта си, докато по едно време Акитада възкликна:

— Защо имам чувството, че сте отраснали в столицата?

— Така е, но като младеж бях изгонен от града — усмихна се треньорът по борба. — Нищо необичайно. Израснах в едно от добрите семейства и ме готвеха за военна кариера. Един ден един от моите чичовци бе обвинен в държавна измяна и всички негови роднини бяха изселени, собствеността им — конфискувана, почестите — отнети. Бях вече семеен, с млада жена и деца, а единствените ми умения бяха по борба. За щастие тази професия ми помогна да издържам родителите си до тяхната смърт. Скоро след това почина и жена ми, но за моя радост нещастието, довело до осакатяването ми, се случи, след като децата ми бяха пораснали.

През цялото време, докато разказваше тъжната история на своя труден живот, усмивката не слезе от лицето му и Акитада бе трогнат от куража на този мъж.

— Доста сложен житейски път — смутено отбеляза Акитада.

— Напротив — все така усмихнат възрази Хигекуро. — Имам късмет с дъщеря като Аяко, която ми помага да поддържам школата, а Отоми печели понякога повече и от мен с нейните рисунки. — Той отправи щастлива усмивка към двете момичета.

Акитада срещна погледа на Аяко, която бе приседнала край тях и внимателно слушаше разговора на двамата мъже. Направиха му впечатление спокойно отпуснатите в скута ръце с дълги силни пръсти с ниско подрязани нокти.

Сестра й бе успяла да убеди Тора да изиграе с нея една игра и двамата час по час се поглеждаха и се усмихваха. Глухонямото момиче местеше с малката си ръка фигурите по дъската и това напомни на Акитада за друга закръглена малка женска ръка. Студената детински дребна длан на вдовицата на Тачибана. Разликата между тези три жени бе поразителна.

С известно усилие върна мислите си към своя домакин.

— Губернаторът на провинцията похвали много таланта на дъщеря ви. Може ли да видя някои от нейните творби?

— Губернаторът ли казахте? — плесна Хигекуро с ръце. Но заети с играта си, нито Отоми, нито Тора му обърнаха внимание. Едва когато Аяко отпусна ръка върху рамото й, малката сестра вдигна лице. Бащата и дъщерята размениха бързи движения с ръце и устни. Отоми се поклони и се усмихна на Акитада. Сетне отиде в горната част на къщата, откъдето се върна с цял наръч свитъци. Остави ги на подиума и се върна при играта с Тора. Акитада разгърна една по една рисунките, докато Хигекуро го наблюдаваше, а Аяко стоеше зад него. Отоми очевидно беше много талантлива. Израснал с традиционното изкуство, Акитада предпочиташе убитите цветове на пейзажите пред ярките багри на мандалите и светците, които се разкриваха пред него, но си даваше сметка, че тези произведения са дело на умел и способен художник с усет към детайла и ефектите. Бе виждал достатъчно произведения на изкуството, за да разбира, че Отоми може да се мери с много от художниците в столицата.

Аяко услужливо разгръщаше пред него свитъците. Акитада даде да се разбере колко много харесва един скалист пейзаж, обгърнат в мъгла.

— Ние също предпочитаме пейзажите — съгласи се по-голямата сестра, — но с будистките сюжети печелим повече от поклонниците и от местните жители. Отоми е много внимателна с детайлите. Посещава много храмове, прерисува картините им и непрестанно се интересува от значенията им.

— Бих искал да купя някой от пейзажите — усмихна се Акитада. — Дали ще се намери на залива Сагами? Когато се прибера в столицата, ще ми напомня за това пътешествие.

— Има една — смутена се обади Аяко. — Но едва ли може да се нарече пейзаж. Представлява кораб по време на буря.

— Звучи интересно.

— Всъщност става дума за морски ураган. Спомняш ли си я, татко?

Хигекуро кимна тъжно.

— Покажи картината на госта — погледът му отскочи до двамата, които играеха „Го“.

Аяко приближи до един от сандъците и извади свитък. Докато го разгръщаше, обясни:

— Отоми го рисува по време на последното си пътуване, но беше толкова разстроена след това, че не иска да го вижда и го държим заключен.

Картината представляваше кораб в ноктите на силна буря, почти ураган. Край него се издигаха гигантски вълни, тежки сиви облаци, прорязани тук-там от светкавици, бяха надвиснали над обречените на гибел пътници на палубата. Детайлите бяха изработени до съвършенство, също както и на другите й работи, но тук четката бе работила по-смело и със замах и зрителят потъваше в настроението на хаоса на бурята.

Акитада се надвеси, за да разгледа по-добре фигурите на палубата. Бяха войници, въоръжени с алебарди, наречени още „нагината“. Вероятно корабът пренасяше военни припаси и сред тях се виждаше самотната фигура на седнал монах. Лицата на героите бяха невероятно спокойни, сякаш не се тревожеха от надвисналата опасност. Може би сюжетът на картината бе взет от някаква религиозна история. Взря се по-внимателно в лицето на монаха и изпита смътното усещане, че е виждал някъде тези черти.

— Попитайте сестра си къде е виждала тази сцена — помоли той Аяко.

След кратко колебание момичето отиде до Отоми и предаде въпроса на госта. По-малката сестра вдигна глава, след което започна да жестикулира тревожно.

— Не иска да говори за това — преведе Аяко.

— Нямах намерение да я разстройвам — обърна се Акитада към бащата, — но съм със странното усещане, че тази картина има особен смисъл.

— Така ли? — светнаха очите на преподавателя. — Прав сте. Преди около месец, много скоро след празника в памет на мъртвите, Отоми, заедно с група богомолци, посети храма на Безкрайната светлина в провинция Шимоса. Замина с тях, за да търси нови идеи и впечатления. „Морски ураган“ е картина, която нарисува по време на това пътуване. След завръщането си бе много променена. С часове седеше замислена, будеше се нощем от кошмари. Все си мисля, че нещо й се е случило в това време, и този свитък е част от загадката. Според вас може да е свързано с изчезването на данъците, така ли?

Времето съвпада, наистина. Ако е така, ми давате надежда, че можем да й помогнем.

— Така е — кимна Акитада. — Времето и мястото на поклонението на дъщеря ви и на маршрута на последния конвой съвпадат, макар и приблизително. С кораб ли пътуваха? И знаете ли дали храмът е построен близо до крайбрежния път?

Хигекуро не свали известно време очи от младия гостенин, след което се извърна към Отоми и я попита нещо на техния език с жестове. Тя стисна очи за кратко и заклати енергично глава. Той обаче настояваше и показа, че иска от нея да го погледне. Най-сетне момичето кимна. Грабна парче въглен от мангала и надраска нещо на пръстения под, като същевременно жестикулираше към баща си. Хигекуро преведе:

— Спели в отделението за гости на манастира. Пътят минавал покрай стените на оградата и прозорците гледали към залива Сагами.

— Попитайте я дали е видяла да минава керван с товарни животни.

Този път Отоми пребледня и се разтрепери. Стисна отново въглена и надраска цяла редица от неразгадаеми знаци след това захвърли черното парче и се олюля.

— Стига! — провикна се Аяко и изтича до разтреперано разплакано момиче. Хвърли гневен поглед към Акитада и процеди: — Измъчвате я.

В този миг младият мъж промени мнението си за сестрите. Аяко бе далеч по-красива от сладката Отоми. Тора сляп ли беше?

— Много съжалявам — извини се той. — Но и вие знаете, че сестра ви няма да намери мир за духа си, докато не сподели какво й се е случило.

— Сестра ми е художник — сряза го Аяко, — а не груб човек като мен. Убедена съм, че там е била нападната и насилена. Трудно понася бруталността. Ако не се страхувах, че още повече ще я нараня, отдавна да съм разбрала какво се е случило. — Тя си пое дълбоко дъх и добави: — С радост бих го убила.

Отоми се изскубна от ръцете на сестра си, изтича до Тора и се скри в прегръдките му.

— Мисля, че грешите — промълви Акитада, който не можеше да отдели очи от по-голямата сестра. — Какво ви кара да мислите, че е

насилена?

— Че какво друго може да се е случило? Вижте я само. Красотата й непрестанно привлича мъжете. Да не би да забравихте монасите, които я нападнаха на пазара? — Тя извърна презрителен поглед към Тора. — Очевидно и слугата ви е като тях.

— Не съм! — възмутено извика Тора.

— Аяко! — прогърмя предупредително баща й.

Момичето се изчерви и се поклони на Тора.

— Моля да ми простите думите, но дори и в нашето нетрадиционно семейство не е прилично да прегръщате сестра ми.

Слугата на Акитада мигом отпусна ръце и Отоми след няколко подсмърквания се скри на горния етаж. От гърдите на баща й се отрони тежка въздишка.

— Кой знае какво си мислите за нас — обърна се той за пореден път към госта си, — но не бива да забравяте откъде идваме и какво сме сега. Дъщерите ми са всичко за мен. Вероятно не съм бил достатъчно строг с тях, но изискванията за правилно възпитание, които са имали значение в миналото, вече не важат за нас.

Акитада кимна в знак, че разбира, и продължи:

— Странно е, че монасите често се появяват в последно време на пътя на по-малката ви дъщеря. Проявявам искрен интерес към храма на Четворната мъдрост и неговия игумен, господаря Джото. Отоми била ли е там?

— Доста често при това — отвърна Хигекуро. — Продава там рисунките си на богомолците. Но не виждам връзка. Монасите винаги са й помагали. Тези, които днес са разпитвали за нея, вероятно са искали да знаят къде да й изпращат купувачи.

— Какво мислиш? — обърна очи Акитада към сестрата.

Тя вирна брадичка и го погледна спокойно.

— Според мен вие сте прав по отношение на монасите, а татко греши. Ако оставите сестра ми на мира, обещавам да ви помогна да проучим тези монаси.

— Искрено се възхищавам на твоя дух — поклони се развеселен Акитада. — Стига баща ти да позволи, съгласен съм. — Обърна се към Хигекуро и зададе почтително въпроса си: — Ще ми доверите ли дъщеря си?

Учителят по борба поглади замислено брадата си.

— Аяко отдавна няма нужда от моето разрешение, за да прави каквото си е наумила. Можете да разчитате на нея. Знае възможностите си и може да й се има доверие като на мъж, когато стане напечено. Тора спомена, че се интересувате от бой с бамбукови пръчки. Защо не направите кратък двубой с Аяко?

Акитада погледна момичето и му се стори, че забелязва тревога в очите й.

Тя обаче се усмихна и попита:

— Съгласен ли сте?

— За мен ще бъде чест — развеселен и заинтригуван едновременно отговори Акитада и се изправи.

Аяко взе една от газените лампи и запали с нея лампите, които висяха по гредите на вече притъмнялата зала за тренировки. Вътре се възцари призрачно осветление, неясни сенки заиграха по стените. Пламъчетата припукваха и иначе познатите предмети придобиха загадъчни очертания.

— Изберете си оръжие — посочи Аяко изправените в ъгъла бамбукови тояги.

Леко смутен, Акитада съблече робата си и пристегна широките крачоли на панталоните си около глезените. Избра си палка и се обърна.

Аяко също бе свалила робата си и бе останала само по панталони. Акитада бе виждал на полето голи до кръста селянки, но това, че тази красива млада жена дръзваше да го направи, го шокира и развълнува.

— В този вид ли преподаваш? — неволно се отрони от устата му.

Тя се изправи спокойно. Тялото й наистина бе съвършено — със стегнати мускули на подвижно момче, малките гърди бяха приятно закръглени, коремът прибран, а бедрата — тънки, без да са мършави. Широките панталони естествено прикриваха долната част на тялото й, но по движенията й човек можеше да се досети за формите под тях.

— Не — отвърна тя кратко и посегна към риза без ръкави, закачена на стената. — Мъжете не обичат да се бият с жени. Ето защо нося панталони и риза като носачите на пазара, така че да приличам максимално на момче. Имате ли нещо против да се биете с жена?

— Ни най-малко. Готов съм — отвърна Акитада, с надеждата, че приглушената светлина ще скрие пламналото му от смущение лице.

Ако си бе въобразявал, че ще демонстрира мъжкото си превъзходство, като иронизира момичето, не беше познал. По-скоро я бе ядосал, защото тя го нападна бързо и яростно, което го остави без оръжие още първите секунди. Аяко се наведе безмълвно и му хвърли тоягата, след което започнаха отново. Този път Акитада бе по-внимателен, но отново много скоро загуби пръчката си. Докато му я връщаше, тя отбеляза:

— Техниката ви е добра, но са ви учили да нападате, а не знаете как да се отбранявате, когато обстоятелствата ви принудят. Ще ви оставя да ме нападате, следете какво правя при отбрана.

Акитада прехапа устни и много се постара. С изненада установи, че и най-силните му удари, и най-бързите движения бяха посрещнати. Тъкмо се канеше да се откаже, преди да се е изложил трети път, когато Аяко го обезоръжи отново.

— Страхотна си — въздъхна той почтително, загледан в падналата между тях бамбукова пръчка.

— Благодаря ви — някак глухо рече тя. Беше се обърнала с гръб към него и вече закачаше ризата си на куката. Дългият тънък гръб блестеше от избилата влага и мускулите се очертаваха въпреки приглушената светлина. Този път не се извърна, докато не облече дългата си роба и не пристегна пояса си около кръста. Когато се обърна, Акитада бе готов да се закълне, че е видял сълзи в очите й.

— Предполагам, имате желание да направите тайно посещение в храма — рече тя, избягвайки да срещне погледа му. — Може да го направите още тази вечер.

— Разбира се — съгласи се той начаса, без да се замисли дори. Докато обличаше дрехата си, си даде сметка, че това необикновено момиче го тревожи и в същото време се чуди как да продължи времето, което ще прекара с нея, дори с цената на собствения си сън.

Присъединиха се към останалите. Отоми отново бе слязла в общата стая. Макар и бледа, бе далеч по-спокойна и вече събираше рисунките си.

— Ще попитате ли дъщеря си дали мога да купя два от нейните свитъци? — обърна се Акитада към бащата. — Картината с морския ураган и планинския пейзаж.

Хигекуро обясни на Отоми какво иска гостът, тя кимна и подаде творбите на баща си.

— Те са ви подарък — рече той и ги връчи на Акитада.

— Не мога да приема. Държа да платя най-високата цена, която би получила за тях.

— Две пръчки сребро за всяка — обади се Аяко.

Хигекуро си пое дълбоко въздух.

— Това е нелепо! — не издържа той. — Знаеш, че това е цената, която тя ще получи за мандала с поне триста светци на нея.

— Общо четири пръчки сребро, съгласен съм — прекъсна го Акитада, който се сети, че златото на Мотосуке отново е на негово разположение. — Цената е разумна за толкова добро произведение на изкуството. Ще платя обаче утре. — След това се обърна към Тора. — Госпожица Аяко предложи да ни заведе в манастира тази вечер. Това значи, че ще отложим издирването на твоя приятел за утре.

— Защо толкова бързаме с храма? — попита младежът и погледна остро по-голямата сестра.

— Този храм не е като другите, а и госпожица Аяко вече е била там, докато ние с теб не сме били.

— Ще трябва да си смените дрехите — рече Аяко на Акитада.

— Ще спрем тогава в трибунала.

— Тора не ни е необходим.

— Но и аз идвам — обади се слугата и лицето му придоби упорито изражение.

— Може да възникнат неприятности. По-добре да е с нас.

— Няма да е проблем да се справя с кой да е мъж — впи тя очи в лицето на Акитада. — Какви доказателства още са ви нужни?

— Не исках да кажа, че… — омекна императорският пратеник. — Нямах намерение да те обидя, но има толкова много монаси, които дори Тора и аз, взети заедно… — Като забеляза какъв гняв предизвикаха последните му думи, той бързо пренасочи позицията си. — Освен това, ако ни открият, трима души имат далеч повече шансове за бягство. Двама ще задържат нападателите, докато третият отиде да търси помощ.

— Ако човек е внимателен и не направи някоя глупост, няма начин да го открият — отсече тя и се затича към стълбата за горния полуетаж с широки скокове на едра котка.

— Много благодаря, че ме накарахте да се почувствам така добре дошъл в дома ви като Тора — обърна се Акитада към Хигекуро. —

Надявам се, че се е държал подобаващо.

Хигекуро обърна очи към Отоми и Тора, които прибираха играта, използвайки всеки повод да докоснат ръцете си.

— Тора е като сина, когото никога не съм имал — усмихна се той. — Не бих искал дъщерите ми да бъдат засегнати, но пък и не мога да им отказвам радостите, които се полагат на всеки млад човек. — След това стана изключително сериозен. — Не забравяйте нещо много важно: аз и дъщерите ми сме извън вашия свят. Имаме свои собствени правила.

Акитада не знаеше как трябва да отговори на толкова необикновения съвет, но благодари още веднъж на своя домакин за виното и компанията и си прибра свитъците.

Аяко се появи с черни панталони и черна риза с дълги ръкави. Косата й бе прибрана зад плътно прилепнал черен шал.

— Имате ли черни дрехи? — попита тя.

— Да, макар че едва ли ми стоят толкова добре, колкото на теб — усмихна се той сърдечно.

Тя се стъписа и рязко се извърна.

— Да вървим тогава.

ДЕСЕТА ГЛАВА
ХРАМЪТ НА ЧЕТВОРНАТА МЪДРОСТ

Облечен с тъмнокафявите си дрехи за лов, Акитада се срещна с Тора в двора пред конюшните. Слугата му, нахлузил някаква подплатена памучна дреха, която беше толкова мръсна, че изобщо не можеше да се каже зелена ли е или черна, бе довел коне от конюшнята на губернатора. Краищата на прокъсаните и закърпени тук-там панталони бяха натъпкани в ботушите.

— Да не заварим някой оголял просяк навън? — попита Акитада, като го огледа.

— Какво ми е на дрехите? Тъмни са — докачи се Тора. — А и платих на коняря десет медни гроша за тях, освен че му дадох и синята си туника.

Конярят, който бе оседлал трите коня и се въртеше наоколо, се прозя широко и побърза да изчезне.

— Дал си му новата си туника? Платих трийсет наниза медни грошове за нея.

— Измамили са ви. Пък и не топлеше колкото тези дрехи — и потупа с обич новата си придобивка. Улови юздите на два от конете, като остави Акитада да поведе третия.

Аяко с открито неодобрение изгледа животното, което бе за нея.

— Хайде — подкани я Тора. — Няма да те ухапе.

Тя смръщи чело и се покатери доста несръчно на гърба на коня. Улови юздите и с лекота го изведе на пътя.

— Следвайте ме — рече през рамо на спътниците си. — Не бива да минаваме през Голямата северна порта. Там стражите ще ни разпитват.

Поеха в галоп по опустелите улици северно от трибунала и свиха по късата алея, завършваща в оградата, опасваща града. Някой бе избил няколко дъски и отворът бе достатъчно широк, за да мине кон със своя ездач. Добре утъпканата пътека пресичаше широк плитък дол и се изкачваше по отсрещния склон. Очевидно не бяха единствените,

които искаха да избегнат контрола на Голямата северна порта. Веднъж напуснали рамките на града, те ускориха ход по междуселските пътища. Голите клони на черничевите горички запречваха като черна дантела звездното небе. Подобно на призрак, почти пълната луна се движеше успоредно с тях.

От устата на конете излизаше бяла пара при всяко изпръхтяване. Ездачите се движеха един след друг, като Аяко водеше, а Тора бе най-отзад. Очите на Акитада не се отделяха от равния изпънат гръб на младата жена пред него. Питаше се дали не е измръзнала с тази тънка памучна блуза и само по панталони. Едва по-късно се сети, че вероятно, тъй като няма много опит с ездата, е разчитала да язди след някого от тях.

Изчака пътеката да се разшири и се изравни с Аяко.

— Студено ли ти е?

— Не — кратко отвърна тя. — Просто не обичам коне.

— Съжалявам, че не попитах по-рано. Не искаш ли да се качиш на моя кон?

За миг тя се поколеба, но сетне поклати отрицателно глава.

— Защо предложи да дойдеш с нас? Можеше просто да ни нарисуваш карта.

— Исках да дойда. Освен това имате нужда от мен — добави тя нацупено. — Знам как да вляза вътре. Когато нападнаха сестра ми, започнах да се съмнявам в монасите и отидох да огледам храма.

— И?

— През деня внимателно следят посетителите. Ето защо реших да дойда през нощта. Първия път едва не ме заловиха. Но последния път открих нещо… доста необичайно.

— Какво?

— Почакайте и ще видите. — Тя смушка коня си в хълбоците и се понесе в тръс. Акитада изостана.

Черничевата гора се разреди и леденостуденият вятър се впи в дрехите им. Тясната пътека се вля в по-широка, която вървеше нагоре по склона на планината. Акитада хвърли поглед назад. Зад тях се бе ширнала равнината, стигаща чак до брега и залива — тънка сребриста ивица на границата между сушата и тъмното небе. Между тях и морето, като аморфна маса от побелели от сняг покриви, борови горички и пагоди, се простираше градът.

Свит в подплатената си къса дреха, Тора бе впил поглед напред.

— Струва ми се тъмно там в горите.

Планинските склонове се извисяваха заплашително пред тях, виещите се като плетеница посребрени от луната пътища до един водеха натам. Много скоро боровата гора щеше да ги погълне.

Между дърветата бяха защитени от поривите на ледения вятър, но пък дребните животни плашеха час по час конете — множество блестящи очи се мяркаха и изчезваха. Акитада чу как Тора изруга няколко пъти, а когато се извърна, забеляза, че слугата стиска амулета си, закачен на връв около врата. Страхът на Тора от суеверията по никакъв начин не се връзваше с неговата смелост, когато се изправеше пред противник от човешкия род.

Пътят пълзеше нагоре по склона, като само тук-там извиваше покрай скалисти образувания. Иначе бе гладък и в чудесно състояние, очевидно резултат от популярността на манастира.

Не след дълго Аяко спря коня си и ги изчака да приближат.

— Ето там! — посочи тя. Дърветата пред тях се разреждаха и над върховете им забелязаха върха на висока пагода, извитите стрехи на покрива се очертаваха на фона на звездното небе, с покрити със сняг крайни керемиди и позлатени орнаменти, звънчетата на фенерите проблясваха, осветени от луната. — Налага се да свием тук — обясни момичето. — Портите се охраняват денем и нощем. Ще скрием конете в гората и ще продължим пеша.

Тя очевидно познаваше пътя, защото не мина много и Акитада напълно се обърка. Спряха на малко сечище, слязоха от конете и ги завързаха.

— Къде сме, по дяволите? — възкликна Тора.

— Съвсем близо до западната стена на храма. Щом наближим, никакво говорене и гледайте да сте съвсем безшумни. Имат патрули през нощта, освен това минаваме покрай конюшните и животните може да ни издадат.

Дребна животинка изскочи изпод близкия храсталак и конят на Тора изскимтя едва чуто. Слугата подскочи уплашено и едва не разкъса яката на дрехата си, за да стигне колкото се може по-бързо до амулета.

— Спокойно — рече Акитада. — Това беше лисица или язовец.

— Откъде знаете? — огледа се боязливо слугата. — Тия гори са пълни с *онги* и *тенгу*[1]. Очите им святкат от всички страни. Ето! И там

има един. Да се махаме оттук. — Той тревожно започна да усуква юздите на своя кон.

— Престани, глупако — скастри го момичето. — Знаех си, че не трябва да те вземаме. Мислех, че само децата се боят от тъмното и от духове.

— Стига! — нареди Акитада. — Нямам намерение да стоя тук на студа и цяла нощ да слушам детинското ви заяждане.

— Извинете! — промърмори Аяко и отпраши напред с такава крачка, че двамата й спътници трябваше да подтичват. Тя стъпваше изумително гъвкаво и безшумно въпреки камъните и нападалите дървета, нещо непостижимо за Тора и Акитада, които се препъваха подире й.

Щом излязоха от гората, се озоваха в подножието на скала. В горната си част тя се изравняваше с върха на оградата. Огряна от луната, скалата изглеждаше непреодолима.

— Знаех си — промърмори Тора. — Загубихме се. Защо ли ни трябваше да слушаме една глупава жена!

— Млъквай — изсъска Аяко.

— Нали не си мислиш, че можем да се покатерим по тази стена? — прошепна Акитада. — Толкова е стръмна, че очевидно монасите не се боят, че крадци може да влязат оттук.

— Ще се изненадаш, когато разбереш от какво всъщност се боят — мрачно отбеляза Аяко. — Следвайте ме. Знам пътя.

Тя се шмугна в храстите под скалата, последвана от Акитада. Отзад имаше пукнатина и той забеляза, че момичето пъха крак в нея и като маймуна се залавя и набира нагоре. Здравият разум му диктуваше да стои далеч от тази работа, но не му се искаше Аяко да му се присмее, че му липсва смелост или умение. Освен това тя можеше да се нарани. Не искаше да се изправи нито пред едното, нито пред другото.

Катеренето се оказа по-лесно, отколкото предполагаше. Стига да не гледаше надолу и да не даваше ухо на ругатните и проклятията, на пъшкането и охкането, които слугата му сипеше.

Озовал се на върха до Аяко, Акитада се почувства неподозирано горд. Само дето пред тях се извисяваше стена, висока колкото двама едри мъже, изградена от плъзгави гледжосани тухли. Съвсем наблизо

растяха няколко високи бора, но някой бе подрязал грижливо клоните, по които човек би могъл да се добере до върха на оградата.

Аяко приближи едното от дърветата. Не беше достатъчно близо, но пък един счупен клон стигаше на около метър от керемидите върху стената. Без да му мисли много, тя се покатери на дървото, мина по клона и след скок, от който сърцата на двамата мъже спряха, кацна на върха на стената като коте на четирите си крака. Постоя така за части от секундата и погледна надолу.

— Няма страшно — тихо рече тя. Свали сръчно черния шал, с който бе увита главата й, и спусна единия му край надолу към Акитада. — Улови се за него и стъпвай нагоре по стената. Ще те изтегля.

Тора изсумтя презрително.

— Твърде тежък съм — възрази Акитада и добави не много убедено: — Дървото е единственият ми шанс.

— Клонът няма да те издържи.

— Оставете — намеси се Тора. — Имам по-добър план, но… — и той погледна господаря си колебливо.

— Какъв? Говори де.

— Ще трябва да се кача пръв.

— Нямаме време за придържане към етикета. Казвай.

— Ще се наложи да стъпя на раменете ви.

Акитада едва сдържа напушилия го смях. С всяка изминала минута среднощното им приключение напомняше на момчешка пакост.

— Къде искаш да застана?

Тора му показа как да опре гръб в стената с леко разкрачени крака и ръце на хълбоците. Сетне стъпи първо на бедрата му, оттам коленичи на раменете, а после намести едно по едно стъпалата си и се надигна на пръсти. Маневрата беше твърде болезнена, тъй като Тора беше по-тежък от господаря си, който стенеше и едва удържаше дъха си в нетърпеливо очакване подкованите ботуши да се отделят от вече натъртените му рамене.

Този момент така и не настъпваше. Чуваше само ругатни, онези двамата си разменяха реплики, които не разбираше. Акитада скърцаше със зъби и правеше усилие да не позволи на краката си да се огънат.

— Махни се от мен, жено — долови той по едно време, че казва Тора. — Господарю, много се извинявам, но пак не стигам. Ще се наложи да подскоча.

Акитада мълчеше.

В следващия миг слугата се оттласна от него и силна болка проряза гръбнака на Акитада. Свлече се надолу и коленичи безпомощно. Ушите му пищяха, а очите му се наляха със сълзи от болка. За щастие тежестта вече я нямаше.

— Шшт! — предупреди отгоре Тора. — Много съжалявам. Уловете сега това и ще ви изтегля горе.

Акитада се изправи на треперещите си крака и видя, че над него се вее краят на памучния шал на Аяко. Съмняваше се, че ще го издържи, но гордостта не му позволяваше да направи какъвто и да било коментар. Вратът и раменете му горяха, но той все пак вдигна ръце, стисна плата, уви го около китките си и започна да се катери. Вече горе, установи, че плочите, с които е покрита оградата, са много плъзгави, и едва се крепеше, но се огледа, докато разкършваше ставите и врата си, с надеждата, че няма нищо счупено.

Сградите на храма бяха притихнали, но луната осветяваше добре територията наоколо. Виждаха се поредица от квадратни и правоъгълни постройки, някои продължаваха с навеси или покрити галерии — конюшни, кухни, жилищата на монасите, складове. Покривите на големите зали бяха покрити със същите керемиди, които се виждаха върху пагодата. Стопанските сгради бяха със сламени покриви и се отличаваха като сиви петна на фона на белите пътеки. Не се виждаше жива душа.

— Ето там долу са кухните — прошепна Аяко и посочи една продълговата постройка. — Зад нея са конюшните и спалните за посетители. Ще се спуснем долу и през малката порта ще минем в задния двор, където са складовете.

Тя се изправи и се затича по тесния ръб, докато стигна висока каца, опряна от вътрешната страна на стената. Тора и Акитада я следваха по-бавно, тъй като не бяха свикнали да се движат по толкова тясна ивица. Малко преди да започнат да се спускат по стената на кацата, чуха нечии тихи стъпки. Някой се движеше по посипаната със ситни камъчета пътека.

— Долу! — шепнешком нареди Аяко и се просна по корем на тясната ограда.

Те последваха примера й и проследиха само с очи как от една стена наблизо се отделиха две фигури и се насочиха към кухнята. Изчезнаха вътре, след което се появиха отново и се насочиха към двора пред складовете.

— Какво ще правим сега? — попита Тора.

— Ще чакаме. След малко ще тръгнем и ние. Наблюдавала съм ги и знам, че ще мине около час, преди да тръгнат на нова обиколка.

Щом тя даде сигнал, и тримата се спуснаха по стената на кацата и тръгнаха към междинната врата, която водеше към съседния двор. Спряха пред портата на първия склад. Не само беше затворена, но и здраво заключена.

— Разбираш ли за какво ти говорех? — обърна се Аяко към Акитада.

Той само кимна. Заключването на вратата на един склад в охраняемата територия на храма можеше да означава или че вътре се пази нещо изключително ценно, или че то е контрабанда.

— Жалко, че нямаме ключ — въздъхна тя. — Единствено тази сграда е заключена и съм сигурна, че стоките от конвоя са тук.

Акитада отстъпи назад и огледа размерите на сградата. Беше достатъчно голяма, за да побере поне двайсет конвоя със стоки.

— Оставете ме да опитам — обади се Тора и за тяхна изненада извади от вътрешността на дрехата си някакъв предмет от тънък метал. Огледа дупката във вратата, пъхна острия предмет вътре, повъртя го известно време и след малко тежката врата се отвори. Тримата пристъпиха в тъмното помещение.

Постояха миг-два, след което двамата мъже драснаха всеки своето огниво. Късите пламъчета осветиха за кратко огромното помещение, в което се виждаха купчини стоки. Тора заопипва нещо по пода.

— Чакайте малко — промърмори той. Последва ново просветване и този път държеше газена лампа, която очевидно бе намерил до вратата.

Сега вече можеха да се огледат по-спокойно. Светлината бе слаба и очертанията на денковете и чувалите придобиваха гротескни

размери. Въздухът беше прашен и сух, носеше се миризма на рогозки, на старо дърво и подправки.

Докато се движеха по тесните пътеки, долавяха шум от малки крачета — мишки или плъхове притичваха, разтревожени от посетителите. Акитада вдигна капака на едно буре и видя, че е пълно с фасул. Тора спря пред дълга редица от глинени делви. Черпак с дълга дръжка бе закачен за края на първата от тях. Надникна вътре и долови миризма на плодове.

— Какво знаем ние? — тихичко се изкикоти младежът. — Плешивците разбират от хубаво вино, също като нас грешниците. — Той топна черпака и отпи една глътка. — Бива си го.

Акитада, когото болката не го бе оставила на мира, се бе покачил на камара кутии и оттам наблюдаваше редицата от делви.

— Не разбирам — мърмореше той. — Фасулът е нещо нормално за будистките храмове, но виното е напълно забранено.

— Същото важи и за насилването на момичета — процеди Аяко и в яда си срита голямо руло рогозка. — Ох — отскочи тя. Наведе се и побутна с ръка рулото, от чиято вътрешност се разнесе необяснимо подрънкване.

— Тора, престани да се наливаш с вино — изкомандва Акитада — и виж какво има в денковете.

Когато най-сетне рулото с рогозката бе развързано и разпънато, отвътре се показаха чисто нови алебарди с добре наточени остриета.

— Всемогъщи Буда! — възкликна Тора. — *Нагината!* Сигурно се готвят за нападение. Не се учудвам, че охраняват мястото, все едно е крепост пред обсада.

— Чакайте да видя — приближи се и Акитада и вдигна високо фенера. Едно до друго покрай стената бяха наредени още много навити рогозки. Преброи алебардите и видя, че във всяко руло има по двайсет. По груба сметка рулата бяха към стотина. — Тук е складирано оръжие за цяла армия. — Спомни си, че войниците от картината на Отоми също бяха въоръжени с *нагината*. Обзе го много неприятно предчувствие. Достатъчно лошо бе да знае, че монаси се наливат с вино и се отдават на плътски наслади с момичета, но същите тези монаси и здравата се въоръжаваха. Срещу кого? Освен срещу местното управление? Или срещу императора? Нищо чудно, че монасите при траура на Тачибана му се видяха съвсем неопитни в пеенето и

богослуженията. Спомни си също така грубите черти на тримата монаси на пазара в първия ден на тяхното пристигане.

— Върни ги обратно там, където ги намерихме, Тора — рече той навъсено.

Аяко гледаше с мрачно задоволство.

— Казах ви. Обзалагам се, че липсващите данъци са прибрани тук някъде.

Тя започна да отваря сандъци и бъчви, докато Акитада вървеше след нея и осветяваше съдържанието с фенера. На тази светлина виждаше и златистите проблясъци по кожата на момичето, дребните й бели зъби, линията на тънката шия, където няколко кичура коса се бяха измъкнали изпод черния шал. Следеше елегантните тънки пръсти, които сръчно шареха по предметите, бъчвите, кошниците и чувалите. Така и не намериха друго.

Бяха стигнали отсрещния край на склада, когато Акитада забеляза, че Тора не е край тях.

— Изглежда, останахме сами — продума тихо.

Тя извърна очи към него.

Мъжът усети, че изведнъж дишането му е затруднено.

— Какво ли стана с Тора? — глуповато се усмихна той след продължително мълчание.

— Тук съм — изпелтечи слугата, от когото се носеше силна миризма на оризово вино. — Бях се замислил. Онези кутии отзад, дето ги гледахте, не ви ли напомнят нещо?

— Не те разбирам.

— У вас е светлината, така че не мога да отида да проверя пак, но имам спомен, че в такава кутия държахте сребро или злато, не знам.

Акитада бързо се върна на въпросното място и огледа кутиите. Сърцето му заби ускорено. Пред него бе камара безразборно нахвърляни дървени кутии, всяка от които облицована допълнително с кожа, а ръбовете — подсилени с метални плочки. Дръжките и бравите бяха солидни.

— Прав си — рече той. — Такива кутии използват търговците и правителствените служители, за да пренасят монети и слитъци злато или сребро.

С радостни възклицания момичето и слугата се спуснаха натам. Но кутиите се оказаха празни и вероятно бяха оставени тук, за да ги

използват при нужда. И да носеха печати и знаци на правителството, то те бяха много стари. На светлината на газеничето огледаха всяка от тях, но единственото, което успяха да забележат, бяха драскотини от дългата употреба и само по кожата на една се виждаше следа от прегорено с формата на риба, която скача към нещо като топка.

— Сигурно са пренасяли с тях ценни предмети, нужни за религиозни ритуали — въздъхна тежко Акитада. — Тук не открихме нищо друго, което да е подозрително — кадилници, звънци, церемониални облекла. — Огледа се тъжно. Вино и алебарди. Нещо не се връзваше. Дали пък не бяха оставени тук временно от някой богат човек? Макар че местните феодали нямаха основание да са така войнствени и не можеше да си представи кому са нужни близо две хиляди алебарди.

— Ще отидем ли да видим какво има в другите складове? — обади се Аяко.

Акитада кимна уморено.

— Изгаси светлината, Тора, но не заключвай. Не ме напуска усещането, че нещо сме пропуснали.

Обиколиха останалите сгради, никоя от тях не беше заключена, но пък и нищо не откриха. Вътре видяха само качета с пюре от фасул и туршия, торби с ориз, овес, просо, фасул, стъкленици с растителна мазнина, кутии свещи, топове коприна и коноп. По рафтовете бяха наредени керамични съдове, храмови орнаменти, повредени фигури. С две думи, всичко и нищо, което да не е на място в такъв склад.

— Става късно — подкани ги Аяко. — А има още нещо, което бих искала да видите. Един звук, който ме преследва, откакто го чух за първи път.

— Тук наблизо ли? — полюбопитства Акитада.

— Да. От външната страна на тази стена.

Навън ги посрещна пълната тишина на пустия двор. Звездите все така примигваха на небосклона, но луната се бе придвижила на запад. На изток хоризонтът бе започнал да изсветлява едва забележимо.

Минаха покрай задния ъгъл на сградата и стигнаха до пътека между стената и някаква покрита галерия.

— Какво има там? — попита Акитада и посочи покритите с плочки покриви в съседния двор.

— Резиденцията на игумена и администрацията на храма — обясни Аяко, която се ослушваше напрегнато. — Елате тук — махна им по едно време тя.

Акитада наостри слух. Долови едва чуто жужене.

— Това е вятърът — заключи той.

— Не. Той стихна напълно. Освен това е някак ритмично. Все едно група хора пеят.

— Права си, но защо идва откъм земята? — Акитада приклекна. Наистина някакви хора пееха. Звукът удивително напомняше пеенето по време на погребението на Тачибана, но тук от време на време се отделяше и нечий самостоятелен глас. — Това е пеене на монаси — изправи се той смръщен.

— И идва от земята? — удиви се Тора, а гласът му недвусмислено показваше, че отново е на ръба на паниката. — Да си вървим — предложи той. — Сигурно тук някъде монасите погребват своите мъртъвци.

— Тихо — изсъска господарят му. — Искам да разбера откъде идва звукът — и запристъпва бавно встрани, докато почти се долепи до стената на склада, който току-що бяха напуснали.

В най-плътната сянка до сградата откри съвсем малка дървена решетка, с формата на квадрат със стена, не по-голяма от човешка стъпка. Очевидно това бе отдушник на някакво подземие, откъдето идваше вече много по-ясното пеене, наподобяващо мрънкане. Космите на главата му се изправиха.

Той приближи ухо и отвътре го лъхна тежка миризма на застоял въздух и гнилоч. Бързо се изправи и едва се сдържа да не повърне. Спомни си думите на Тора: тук монасите погребват своите мъртъвци.

— Какво има? — плахо попита слугата, който стоеше на безопасно разстояние.

— Не знам точно. Прилича ми на отдушник към подземно помещение. — Гласът на Акитада бе равен и напрегнат.

Аяко пристъпи до него.

— Прав си — втренчи тя очи надолу към отвора в земята. — Не ми харесва тази работа. Тръпки ме полазиха — и пристъпи към него, сякаш търсеше защита.

— Някой идва — изсъска Тора. — Мисля, че е нощната охрана.

— Да вървим — прошепна Акитада.

С бързи, но безшумни стъпки започнаха да се оттеглят. Дворът все още беше пуст, но когато стигнаха мястото, откъдето вече виждаха кацата за събиране на дъждовна вода, чуха за първи път гласове. Прислониха се в сянката на близката стена и зачакаха.

Двамата охранители и възрастен монах, който едва се държеше на краката си, минаха през ниската врата между двата двора. Отправиха се към първата постройка.

— Ужас, забравихме да заключим — възкликна съвсем тихо Акитада. Бяха изпаднали в доста неприятно положение. До този момент нито магията на нощта, нито близостта на красивото момиче бяха успели да заглушат болката. Всеки момент можеха да ги открият. Не биваше да допуска да бъде обвинен в незаконно нахълтване в чужда собственост. Рангът му на императорски инспектор, а и позицията му на скромен чиновник в Министерството на правосъдието не го позволяваха. А и какво ли можеше да направи, ако повдигнеше обвинения срещу Джото? Нищо, само щеше без време да приключи кариерата си. Какво си въобразяваше? Просто нямаше да му позволят да напусне провинцията. В този миг се сети за отдушника в двора със складовете.

Тримата наблюдаваха безпомощно как охраната бутва вратата и чуха възгласите на изненада, последвани от гневни обвинения срещу стареца.

— Оглупяло копеле! — крещеше единият от мъжагите. — Отново си забравил да заключиш вратата. Този път негово преподобие ще научи и това ще ти е краят.

Започнаха да ритат и да налагат монаха. Човекът извика от болка и се спусна да бяга. Избра за укритие мястото, където бяха Акитада и спътниците му, но не успя да се добере дотам. Мъчителите му го стигнаха с два скока, тръшнаха го на земята и започнаха да го налагат с юмруци.

Тора процеди няколко ругатни през зъби, а Акитада, който в началото въздъхна от облекчение, че не са разкрити, потреперваше при всеки следващ удар върху нещастника. Тежко се обвиняваше, че човекът страда заради неговата небрежност.

— Престани да хленчиш — ядоса се единият от здравеняците, — защото ще те хвърля в помийната яма при стария Генин.

— Вие сте истински дяволи! — събра смелост да извика старецът. — А ти си обида за Буда, господарят ти се търкаля в греховете на плътта и покварата. Убийци и измамници, ще се пържите в ада вечно, където демоните ще… Оох!

Мощен юмрук го цапардоса в устата и заглуши вика му. Акитада не можеше да търпи повече и пристъпи напред, но Аяко го сграбчи за рамото и го дръпна рязко назад. Той се сви от болка.

Единият от охранителите вдигна глава и погледна към тях. Погледът му се задържа към укритието им и трите решиха, че са загубени.

— Чу ли нещо? — попита единият патрул.

Другият се извърна раздразнено от гърчещия се в ръцете му старец.

— Какво да съм чул? Нищо няма. Помогни ми да се справим с този тук.

— Нещо мръдна в тъмното. Май там има някой.

— Сигурно е котка.

Монасите повлякоха стареца със себе си и влязоха в склада, вероятно искаха да проверят дали нещо не липсва. След миг вътре се появи светлина.

— Бързо — прошепна Аяко. — Ще забележат, че фенерът е още топъл, и само след минути тук ще гъмжи от народ.

Не беше довършила още, когато от вътрешността на склада се разнесоха викове:

— Крадци! Помощ! Крадци!

Трите се спуснаха през портата към кацата за дъждовна вода и оттам — по стената. Тора и Акитада бяха напред и изтеглиха Аяко нагоре. В бързината неволно изрита кацата и макар че я събори, се озова върху оградата. Трите се затичаха по тясната ивица към боровете. Тора и Акитада скочиха първи и едва се удържаха да не се претърколят надолу по скалата.

В тревогата си да изчезнат час по-скоро, Акитада сякаш забрави за натъртените си рамене, но вече озовал се от другата страна на оградата, бе прорязан отново от силна болка. Толкова силна, че потърси опора в стената.

Откъм храма долитаха викове, някой заудря звънец за тревога. Аяко бе все още горе на ръба и се готвеше да скочи. Само след миг се

оттласна и се приземи, но това бе придружено от вик на болка. Акитада посегна да й помогне и тя се вкопчи в ръката му.

— Какво има? — попита той.

— Глезенът ми. — Отдалечи се от него, пристъпи, но се олюля. — Изкълчих го — обясни задъхано. — Ще се оправя много скоро. Тръгвайте! Бързо.

Гласовете от другата страна на стената приближаваха. Някой бе забелязал обърнатата каца.

— Опасно е да се спускаш сама по скалата. Ще се движим заедно, така че ако се подхлъзнеш, да мога да те уловя.

Шумът зад стената нарастваше. Нечия глава надникна над ръба. Аяко се поколеба, но го послуша.

Спускаха се потискащо бавно по пукнатината в камъка. Акитада не познаваше терена и слизаше почти на сляпо. Освен това основната му грижа бе да подкрепя Аяко. Това неизбежно налагаше да са близо един до друг, той долавяше аромата на косите й, докосваше тънкото й тяло. Усещаше приливи на желание да я брани, а и нещо повече. Щом стъпиха на твърда почва, тя се облегна на него за един кратък момент, след което се отдръпна рязко и куцукайки, се затича към прикритието на гората.

Бързо стигнаха конете си, яхнаха ги и се понесоха по пътя. В храма зад тях звънецът бе замлъкнал и гласовете утихнаха.

Стигнаха покрайнините на града без инциденти и забелязаха, че слънцето вече се издига над хълмистите склонове на изток. Акитада смяташе да оставят Аяко пред дома на баща й и тогава да се приберат в квартирата си в трибунала за няколко часа сън. Когато минаваха покрай банята, чиито собственици току-що я бяха отворили, момичето, със зачервени от ездата и вълнението страни, спря.

— У дома едва ли ще има топла вода — обърна се тя към Акитада, — а трябва да накисна глезена си. — След това някак припряно добави: — Защо не пуснеш Тора да прибере конете и не ме придружиш? Предполагам, раменете ти са вече схванати.

Погледите им се срещнаха. Аяко се усмихна неспокойно. Акитада си даде сметка, че тя през цялото време е знаела за болките му, и искрено се трогна. Стори му се естествено да приеме поканата й.

— Върни конете, Тора — нареди той, докато слизаше от седлото. — Ще се прибера пеша.

[1] Пакостливи горски духове от японската митология. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА
СВЯТ ОТ СИТНИ КАПКИ

Жената, която прибра таксата, ги отведе в малка стая с голяма, покрита с дървен капак вана. Ниско столче служеше едновременно като стъпало за влизане във водата и за почивка. В каменния под се виждаше дупка за оттичане на водата, до нея бяха оставени две малки ведра и малки торби с трици. Единственото друго удобство бе ниска платформа, покрита с рогозка. Две вехти памучни кимона висяха на кука в стената, вътре бе влажно и топло и миришеше на мокра дървесина и трева.

Жената избута тежкия капак и гъстата пара се издигна и скри от поглед слънчевите лъчи, които проникваха през малкото прозорче. За миг посетителите имаха впечатлението, че пристъпват в облак втечнена светлина. Акитада чу Аяко да мърмори нещо на прислужничката, но бе твърде изморен, за да обърне внимание. Не беше спал от предишната нощ. Започна механично да сваля дрехите си и ги пускаше на рогозката. Гребна вода с едно от ведрата, приклекна до отвора в камъните и се опита да се разтрие с торбата с трици. С периферното си зрение долавяше, че и Аяко прави същото. Силна болка преряза рамото му.

Когато посегна и взе триците от пръстите му, за да му помогне, той вече нямаше сили да протестира.

— Влез във водата — посъветва го тя. — Ще се почувстваш много по-добре.

— Благодаря — промърмори Акитада, почти заспал, отпуснат напълно в топлото влажно помещение. През спуснатите клепки забеляза, че кожата й грее през парата — все едно бе създание от друг свят. — Какво стана с твоя глезен? — попита той.

— Не се тревожи — закуцука тя край ваната, стъпи на столчето и се потопи в топлата вода с грациозността и лекотата, с които само преди час се бе катерила по стръмните скали и зида.

Акитада я последва далеч по-несръчно — водата шумно се разплиска около него. Горещината бързо прогони от съзнанието му часовете, прекарани под поривите на вятъра в студената нощ. Потъна почти до брадичката, като се стараеше дългите му крака да са малко встрани и да оставят място и за нея. Горещата вода проникваше постепенно в порите му и той затвори очи.

Умората му обаче изчезна за миг и се почувства напълно буден. Никога досега не беше споделял вана с жена, макар това да бе честа практика в семействата и в обществените бани бе прието непознати мъже и жени да се къпят в обща вана. Няма нищо необичайно, напомни си той.

Но в този случай не беше точно така. Абсурдно бе да се прави, че прекарването им в момента е обикновен завършек на общото им приключение. Желаеше Аяко от първия миг, в който тя се съблече до кръста в тренировъчната зала. От този миг не можеше да свали очи от нея, не бе спрял да следи движенията на тялото й. Ако случайно го докоснеше, той целият пламваше. Искрено засрамен, все пак я наблюдаваше през облаците пара и само се питаше дали щеше да е отвратена или вбесена от чувствата, които предизвиква в него. Или, което би било най-ужасно, щеше да му се присмее.

Тя обаче лежеше във водата със затворени очи и само ситни капки влага покриваха като перли кожата на лицето й, носа, устните, върховете на миглите. Кичури от мократа й коса бяха полепнали по тънката шия и меките закръглени рамене. Друг един кичур се спускаше под водата между гърдите й. Много беше красива. Устата на Акитада пресъхна. Искаше му се да отклони очи, а не можеше. Мъничка капка на горната й устна отразяваше утринните лъчи на слънцето. Той отново стисна клепки.

Събуди се от докосването й. Коленичила между краката му, тя масажираше раменете му.

— Така по-добре ли е? — усмихна му се. Дъхът й почти докосваше устните му.

Акитада искрено се паникьоса от тази близост и се дръпна назад.

— Не бива да правиш това — с пресъхнало гърло промълви той, с тайната надежда, че тя няма да го послуша.

— Разтриването на мускулите помага да се излекуват.

— Някой може да влезе — запротестира той.

— Няма. Предупредих жената да не ни безпокоят.

Акитада нямаше голям опит с обществените бани, но и през ум не му беше минавало, че може да са места за срещи. Тя като нищо може да е водила тук и други мъже, мисъл, от която стомахът му се сви болезнено.

Аяко продължаваше да разтрива раменете му. Докосването беше едновременно приятно, но и притеснително. Болката и удоволствието в еднаква степен стимулират плътските желания.

— Аяко, не бива да го правиш — прошепна той.

— Не ме ли искаш? — плъзна се тя по-близо и го докосна с тялото си. Гърдите й се допряха до неговите и той притвори клепачи, за да изживее докрай изключителното преживяване. Гладко бедро се притисна в слабините му. Устните й докоснаха неговите и дъхът на двамата се сля.

— Повече отколкото можеш да си представиш — промърмори той и протегна ръце.

Тя го остави да я прегърне, но в следващия миг се изправи и дръпна ръката му. Слепи за всичко наоколо, излязоха от ваната, загърнаха се с кимоната, за да се изсушат, след което се отпуснаха на рогозката.

Оказа се, че Аяко има опит в изкуството на любовта. Дори в този момент на свръхвъзбуда Акитада го регистрира, и то по-скоро с благодарност. Собственият му опит бе твърде ограничен. Един или два пъти се бе любил с жени от тяхното съсловие, но преживяването бе по-скоро разочароващо. Партньорките му бяха настояли на пълна тъмнина и на това да не свалят дрехите си. Женските дрехи, под които обикновено има няколко допълнителни роби и туники, пристегнати с пояс, се оказват доста сериозно препятствие, особено когато ти предстои да се справиш и със собствените си копринени панталони. И двете жени бяха запазили пълно мълчание, бяха са държали като неопитни девойчета.

В сексуалния му живот бе имало и една-две проститутки. Бяха по-отзивчиви и разговорливи, но движенията им бяха някак механични и отработени и според него го правеха насила. Аяко не приличаше на никоя от тях. Държеше се като партньор в състезание за умения, посрещаше несръчната му нетърпеливост с умело отдръпване, след което търсеше чувствителните точки по тялото му, докато той схвана

колко по-приятно е да доставяш удоволствие, отколкото само да получаваш. Тя не само участваше, но беше и своеобразен учител, отдаваше се със страстта, с която участваше и в дуела с бамбукови тояги.

Когато в крайна сметка с леко скимтене му се отдаде, усети, че и той й се отдава. Отметнала глава назад със затворени очи, тя извика победоносно.

Абсурдното му сравнение между бойните изкуства и любовната игра го накара да се усмихне. Усмивката още не бе слязла от устните му, когато Аяко се отдръпна назад.

— Харесвам те, Акитада — сякаш изненадана от този факт промълви тя.

— Аз също — щастливо се усмихна Акитада.

— Усетих, че ме желаеш от момента, в който зяпаше гърдите ми снощи — някак делово продължи Аяко. — И тъй като аз също те желая, те доведох тук. Много мъже са ме гледали така като теб, някои дори съм водила тук, но нито един от тях не съм харесвала истински.

Небрежното признание му подейства все едно бяха изсипали отгоре му ледена вода. Седна, засегнат, че е бил използван за посрещане на чисто физическа нужда.

— Предполагам, не са отговорили на очакванията ти — рече той с лекота. След това се изчерви, усетил, че думите му може да се изтълкуват като самохвалство.

— Така е. — Тя се изправи. — Да вървим, защото сигурно нови клиенти вече чакат.

Акитада проследи как тя напълни отново ведрото и изми от тялото си следите от любовта им без никакво притеснение. Същото това тяло, което той толкова харесваше преди, сега усети, че му е станало и скъпо, и тази мисъл го изплаши. Изпитваше ревност, но нямаше претенции към нея. С положителност не можеше да й предложи брак, дори тя да приемеше.

— Ще се наложи да се върнем пеша — обади се той. — Как е кракът ти?

Аяко се изправи и огледа подутия си глезен. Акитада го улови и леко раздвижи ставата.

— Ще можеш ли да се движиш?

— Напълно — рече тя и се завъртя, хвърляйки му поглед през рамо.

Той плъзна очи от усмихнатите й устни към правите рамене, надолу по дългия златист гръб, добре оформените бедра и дълги крака с тънки глезени и тесни стъпала. Водата във ваната бе изстинала и вече не излизаше толкова много пара, но капки влага все още стояха по тила и плешките й. Поиска му се да ги попие с устни.

— Не съм виждал по-красива жена — отбеляза той.

— Не ми се вярва. Много съм висока и прекалено слаба. Приличам на дръгливо момче. Отоми е красива. Всеки мъж я предпочита пред мен.

— Не и аз.

Настъпи мълчание. Тя пълнеше ново ведро.

— Ела, ще ти помогна — предложи Аяко.

Този път отказа предложението й. Раменете му се чувстваха далеч по-добре.

— Ще те изпратя до дома ти — заяви Акитада, като нямаше представа как ще погледне Хигекуро в очите.

— По-добре недей. Трябва да свърша преди това една работа — спокойно отвърна тя.

Стъписа се от внезапното й отдръпване, но замълча. Излязоха в коридора и през тънките стени се чуваше, че в другите помещения вече има посетители. Жената, която обслужваше, надникна през една врата и се ухили широко. Аяко ускори стъпки.

— Какво ще правиш със заровените монаси? — попита тя едва чуто.

Грозната действителност ги очакваше.

Акитада задържа завесата пред входа, за да мине първа, и двамата се озоваха на обляната от слънце улица.

— Нямам и най-малка представа — въздъхна Акитада. — Предполагам, че това е нещо, с което единствено губернаторът може да се справи. Имам намерение да се срещна с него веднага щом се прибера в трибунала. — След кратък размисъл продължи: — Какви бяха онези думи, които сестра ти написа снощи? Говоря за онези, свързани с конвоите.

— „Друг живот“ — отговори Аяко, като гледаше встрани. — Пише го вече няколко пъти. Не е много ясно, защото тя е много

разстроена. Не знам какво означава.

Акитада сви устни.

— Трябва да умрем, за да започнем нов живот. Мисля, че не е зле да внимаваш за сестра си в бъдеще.

Тя се взря в него тревожно.

Акитада я улови за ръката и я погледна в лицето. Беше висока почти колкото него.

— А за това, което стана между нас… — започна той смутен, с надеждата, че ще долови някаква проява на чувства, но не видя нищо такова. Отпусна ръката си. — Така и не ти благодарих, че ми показа тайните на храма. Беше много смело от твоя страна.

Странен гневен пламък проблесна в очите й.

— Да, знам — за едно момиче. — Отдръпна се леко назад и се отдалечи.

Когато Акитада съобщи, че иска да се срещне с Мотосуке, му казаха, че рано същата сутрин губернаторът е напуснал града, за да купува коне за пътуването до столицата. С въздишка Акитада се прибра в квартирата си, хапна малко оризова каша и поспа няколко часа.

Събуди го звукът от чесането на Тора.

— Изхвърли тези мръсни парцали и се изкъпи — промърмори той сънливо.

— По-късно — ухили се Тора насреща му. — Обещахте да ми помогнете да намеря Хидесато.

— Добре — изпъшка Акитада. — Но отиди да си намериш някакви дрехи.

Скоро след това с чисти, но напълно обикновени дрехи напуснаха трибунала и поеха в южна посока. Беше почти пладне, слънцето огряваше улиците и въздухът искреше от свежест. Акитада мълчеше, замислен за Аяко.

Стигнаха пазара и Тора спря един уличен хлапак, за да попита откъде може да си купи сладкиши от пържен ориз. Момчето протегна мръсната си ръка и когато Тора пусна в нея един меден грош, то драсна и се скри в тълпата, последвано от ругатните на слугата.

— Да не би стомахът ти да е по-важен от приятеля ти? — нетърпеливо попита Акитада, който бе започнал да съжалява за даденото обещание.

— Търся продавача на сладкиши, господарю. Парите му са още у мен. Стори ми се изгладнял и много беден. Тези пари ще му свършат работа.

— Прав си — засрами се малко Акитада от мислите си. — Може пък да излиза само вечер.

Оказа се, че греши. Само след няколко минути носът на Тора му подсказа, че продавачът е някъде наблизо, и с потрепващи ноздри се спусна по посока на аромата. Акитада го последва и съвсем скоро завари Тора да разговаря с мършав младеж в оръфани дрехи, втренчен изумен в среброто, което Тора му подаваше.

— Заловихме онези мошеници — обясняваше Тора, — така че няма да плащаш повече. Следващия път, когато имаш неприятности, трябва да се обадиш на стражите.

Младият мъж се засмя горчиво и прибра среброто.

— Много благодаря за съвета. Твърдиш, че са прибрани на топло, но не е вярно. Те са отново на улицата. За кого мислиш, че работят стражите? Всеки по веригата получава своя дял.

— Какво искаш да кажеш? — не се сдържа Акитада.

Продавачът се сепна и само промърмори:

— Нищо, нищо, господине. — Грабна кутиите си със сладкиши, закачи ги на пръчката и побягна.

— Какви мошеници са тия чиновници — процеди Тора. — Оказах се прав. Ония убийци са отново на свобода — и той се изплю с отвращение в праха.

— Не ми се вярва. Икеда има вид на сериозен човек, а и губернаторът сякаш няма проблеми с него. Това трябва да са махленски клюки. Близо ли е кръчмата, където се срещна с Хидесато? Да идем да видим дали не се е отбивал там.

— Това място не е за вас, господарю. Само бедни боклуци като мен ходят там.

— Докато работиш за мен — спря Акитада, за да придаде по-голяма тежест на думите си, — няма да говориш така за себе си.

— Прощавайте, господарю — ухили се Тора извинително.

Дебелият съдържател на „Небесен дом“ посрещна радостно Тора като стар приятел, а Акитада удостои с хладно кимване. Вътре нямаше никакви посетители, с изключение на един задрямал старец.

— Вярно ли е, че ония престъпници са пуснати? — попита Тора.

Дебелият съдържател завърти драматично очи.

— Копелета! Следващия път, когато припарят до прага ми, ще им накълцам коремите. Приготвил съм си и един остър нож под тезгяха.

— Онази вечер не те видях да правиш опит за подобно нещо.

— Двамата с приятеля ти се справихте и без мен.

Изведнъж изкривеният почти на две старец извика с креслив глас:

— Буда Амида е велик! Амида е спасител!

Изгледаха го и продължиха разговора си.

— Загубих дирите на приятеля си — въздъхна Тора. — Да е идвал оттогава?

— Не — отвърна съдържателят, но като видя разочарованието на Тора, тутакси предложи: — Ако се появи, непременно ще му предам, че си го търсил.

— Благодаря — кимна Тора и тръгна да си върви.

Вече навън, на Акитада му дожаля за младежа и някак между другото попита:

— Защо не опитаме в гарнизона? Нали Хидесато е сержант? Може да е бил там, за да предложи услугите си.

— Прав сте — светна лицето на Тора.

Гарнизонът, който се намираше недалеч от Западната порта, бе обиколен от висока палисада, цветни знамена се вееха на високите пилони от двете страни на централната порта.

Акитада съобщи името си на дежурния при входа и попита дали може да се срещне с командващия офицер. Стражът изгледа подозрително обикновените му дрехи, но изпрати един войник да докладва.

След малко човекът се върна с по-възрастен мъж с тъмно, доста начумерено лице, обиколено от посивяла брада. Носеше къси широки панталони, плътно прилепнали чорапи до коленете и полуризница върху памучната риза.

— Лейтенант Накано — представи се той, след като Акитада отново повтори цялото си име и ранга. — Капитанът е в кабинета си.

Гарнизонът бе построен на доста обширна площ и се състоеше от няколко ниски дълги сгради — спални помещения за войниците, конюшни, и друга, по-просторна — за администрацията. В единия край на открития плац група войници имаха занятия с алебарди и високи щитове, а малко по-нататък — кавалеристи обикаляха в галоп мишени и ги целеха със стрели.

— Видяхте ли ги? — възкликна възторжено Тора. — Не съм виждал толкова добри стрелци. Бива си го този капитан.

Акитада остави Тора да чака отвън и последва лейтенант Накано в сградата на администрацията. Вътре кипеше усилена дейност. В дъното спряха пред врата, която лейтенантът отвори и съобщи:

— Господарят Сугавара.

Акитада спря на прага и с изненада видя, че капитан Юкинари, който бе командващ на гарнизона, е с бинтована глава и по превръзката му бе избила кръв. Капитанът стана, но докато правеше необходимия поклон, видимо се олюля.

— Това е всичко, лейтенант — рече той.

Вратата се затвори.

— Какво се е случило с вас? — попита гостът.

— Нищо особено. Глупав инцидент. Моля ви, седнете.

На Акитада му направи впечатление, че Юкинари притиска лявата си ръка до тялото.

— Изглежда, сериозно сте пострадали. Нападна ли ви някой? — не се сдържа и продължи да разпитва Акитада.

— Не, не. Глупава история. Всяка сутрин, преди войниците да се събудят, правя гимнастика. Щом свърша, удрям една голяма бронзова камбана в двора за тренировки. Така ги събуждам, за да излязат всички навън. Тази сутрин още с първия удар на въжето камбаната се строполи на земята. За щастие само охлузи главата и лявото ми рамо, иначе щеше да ме убие. По всяка вероятност една от дървените греди, на които е закачена, е изгнила и се е прекършила.

— Ясно. Радвам се, че ви се е разминало. Ще бъда кратък. Бихте ли ми разказали по-подробно какво направихте, за да проследите последния конвой с данъци?

Юкинари кимна.

— Първите два са изчезнали преди моето назначение тук. Така че за тях не мога да съм полезен, но след като знаех съдбата им,

подготвих нещата много внимателно. Стоките трябваше да се движат по суша, докато стигнат Големия източен път. Замених обичайните носачи в кервана с войници. Нещо повече, групата се предвождаше от отряд от двайсет воини на коне и още толкова я следваха. Мъжете бяха подбрани един по един — чудесно боравеха с лък и меч едновременно. — Младият капитан въздъхна. — Лейтенант Оно ръководеше цялата група — опитен воин, който е бил помощник на моя предшественик. Доброволно поиска да участва в групата. Много смел мъж.

Акитада запомни думата „доброволно“, но на глас каза единствено:

— Не се съмнявам в това.

— Две седмици по-късно изпратих разузнавач с лодка през залива. Когато се върна, съобщи, че керванът и охраната му не са стигнали Фуджисава. Веднага тръгнах натам с малък отряд и изминах пътя, по който трябваше да мине лейтенант Оно. В провинция Шимоса напълно загубихме следите им. Сякаш се бяха изпарили. В деня, след като наближили границата с провинция Мусанги, бяха изчезнали яко дим. Охраната при граничната бариера не ги беше виждала.

— А властите в провинция Шимоса?

— Не оказаха никакво съдействие.

— Имате ли съмнение, че охраната на бариерата или властите в провинцията са замесени в кражбата?

— Не. Повдигнахме въпроса за разбойнически групи и те се обидиха. Решиха, че искаме да ги обвиним в неспазване на закона и реда в собствената им провинция. Не се съмнявам, че са докладвали за моята грубост пред военните в столицата. — Той смръщи чело. — Честно казано, с нетърпение очаквам да ме изпратят на фронта, където се водят открити бойни действия.

Тонът му бе мрачен и Акитада не можеше да разбере каква е причината. Бледността на капитана вероятно се дължеше на инцидента от сутринта… или на нещо друго? Юкинари имаше вид на дълбоко нещастен човек. Акитада се изкашля извинително.

— Има и още нещо, с което бихте могли да ми помогнете, то няма нищо общо с нашите проблеми. Слугата ми Тора срещнал преди две вечери в града свой стар приятел — сержант Хидесато. Загубили се още същата вечер, та си помислих дали този сержант не се е явил

тук в гарнизона да предложи услугите си. Доколкото разбрах, търсел си работа.

Веждите на Юкинари се вдигнаха в знак на изненада от това, че императорски пратеник идва да го пита за приятел на неговия слуга, но не си позволи да каже каквото и да било. Плесна силно с длани и когато лейтенант Накано се появи, му предаде въпроса на госта им. Той козирува мълчаливо и отиде да направи проверката.

Акитада тъкмо се чудеше как да подхване отново проблема Тачибана, когато капитанът го освободи от притеснението.

Местейки безцелно принадлежностите си за писане, капитанът попита, без да вдига очи от писалището:

— Получихте ли някаква нова информация във връзка със смъртта на господаря Тачибана?

— Не, но направих посещение на вдовицата, за да изразя съболезнованията си, и я заварих много разстроена. Очевидно е била изоставена от всички.

Върховете на ушите на Юкинари пламнаха.

— Трудно е да се каже какво трябва да се направи — неопределено отбеляза той.

— Мислех си, че приятелството ви и с двамата ви дава право, а и ми се вижда подходящо да й предложите услугите си.

Юкинари го погледна отчаяно и само попи влагата, избила по челото му.

— Няма как да знаете… — заекна той. — Но тя и не очаква да се появя там.

— Какви са всъщност отношенията ви с госпожа Тачибана? — направо попита Акитада.

— Може ли да попитам защо се интересувате? — почервенял от смущение поиска да знае капитанът.

Юкинари нямаше вид на убиец, но любовта върши какво ли не с хората. Ето защо Акитада избра тактиката на изненадата.

— Господарят Тачибана е убит, а са ви видели да минавате през двора на дома му същата нощ.

— О, богове! — простена младият мъж и отпусна лице между дланите си.

— Признавате ли, че сте извършили убийството?

— Не, разбира се, че не! — енергично заклати глава капитанът. — Уважавах този човек като баща.

— Тогава какво има?

— Не знам — пламна отново лицето на военния. — Чувствам се отговорен. Може би трябваше да му кажа.

— Какво да му кажете?

— Ами не знам… — Юкинари вече беше наистина много тъжен. — Тя е… Видя ми се съкрушена. Тъкмо затова и станахме любовници. Срамувах се да му кажа. Не исках да го нараня. Нито пък нея.

— Присъствието в дома на Тачибана в нощта на убийството ви прави заподозрян, а това, което току-що признахте, означава, че имате и мотив.

Юкинари поклати глава и примигна, докосвайки със здравата си ръка превръзката на главата си.

— Не съм аз. Бях вън от града тази нощ и се върнах малко преди изгрев. Веднага научих за нещастието. Освен това връзката ни беше много кратка и приключи миналото лято. — Забелязал недоверието, изписало се по лицето на Акитада, той продължи по-пламенно: — Повярвайте ми. Дълбоко съжалявам за това, което направих. За мен господарят Тачибана беше бащата, който никога не съм имал, и изпитвах към него дълбоко уважение. Беше изключително добър с мен. Не очаквам да разберете, но разликата във възрастта правеше брака им много различен. Тя бе за него по-скоро осиновена дъщеря, отколкото съпруга. Тя беше дори… Те изобщо не… Понякога дори си мислех, че той би одобрил подобно нещо.

Акитада се стегна. Разсъжденията на Юкинари никак, ама никак не му допадаха.

— Дамата ли поиска да скъсате?

— Не, инициаторът бях аз. Тя много се разсърди, но тогава имах други причини, за да се оттегля.

Акитада си спомни за онова прилично на дете момиче и сълзите му.

— Как пък го измислихте? — процеди той. — Какви други причини може да сте имали?

— Просто… — заекна капитанът. — Имаше друга жена. Едва ли има значение вече. Поетът Нарихира твърди, че любовта е

краткотрайна и измамна като росата. И е прав. — Военният отпусна лице в дланите си.

Поетичният образ на росата върна в съзнанието на Акитада образа на капките влага върху златистата кожа на Аяко. Не сваляше очи от капитана и се чудеше какво да каже, когато лейтенант Накано се върна да докладва, че сержант Хидесато се е явил в гарнизона миналата седмица, за да кандидатства за работа. Бил одобрен, но се оказало, че напуснал адреса, който дал. Бил изхвърлен за неплащане на наем и сега никой нямал координатите му.

— Благодаря, лейтенант — кимна кратко Юкинари. — А сега, ако обичаш, докладвай на негово превъзходителство за случая в село Ханифу.

Накано се изпъна и започна:

— Привечер преди два дни ни съобщиха, че наш патрул е попаднал на засада. Капитанът тръгна натам, придружен от четирима конни войници. Прибраха се с нашите хора след сутрешния ориз на следващия ден. Четирима от войниците бяха ранени по време на схватка с група престъпници, скрили лицата си в качулки, но били въоръжени с мечове и алебарди. Побягнали, но знаем, че единият от тях бил монах.

Забелязал изненадата по лицето на Акитада, човекът обясни:

— По време на битката качулката му се свлякла.

— Благодаря ви, лейтенант — каза Акитада и се обърна към Юкинари. — Имате ли проблеми с обитателите на храма на Четворната мъдрост?

— Дали имаме ли? — Лицето на капитана пламна отново, този път от гняв. — Тези разбойници непрестанно създават поводи за конфликт с войниците ми. Става дума за последния инцидент, но този път те бяха и въоръжени. Всеки път, когато моите хора се сблъскат с гологлавците, се връщат с рани. В началото наказвахме войниците си строго, въпреки протестите им, че са били предизвикани да извадят оръжие. По-късно станах свидетел на поведението на тези монаси с местен търговец. Многократно подавам оплакване до Икеда, последното бе онази сутрин… Сутринта на убийството. Никакъв резултат. По мое мнение, префектът е некомпетентен. — Юкинари замълча, преглътна и добави, вече по-спокойно: — Единственото,

което мога да сторя, е да заповядам на войниците си да стоят далеч от монасите.

— Благодаря ви — кимна Акитада. — Напълно потвърдихте подозренията ми. Мисля, че все пак можете да направите и още нещо, но затова ще говорим по-късно.

Юкинари се изправи и се поклони, след това отправи празен поглед към госта си.

— Що се отнася до другия случай, ако мога да ви помогна с нещо, ще бъда благодарен за такава възможност, ваше превъзходителство.

Навън Акитада завари Тора да забавлява група войници със спомени за военните си подвизи на север. Слушателите му се разделиха с него с видима неохота.

— Бяхте прав, господарю — въздъхна Тора развълнувано. — Хидесато е бил тук. Подал е молба да постъпи в гарнизона и си тръгнал.

— И аз разбрах същото. Бил е приет, но когато се опитали да го намерят, за да му съобщят, бил напуснал квартирата си.

— Разбирам — натъжи се отново слугата. — Единият от войниците го срещнал една вечер на улицата с публичните домове. Ще се опитам да разпитам и там.

— Добре. Да вървим. Нали знаеш пътя?

— И вие ли ще дойдете? На улицата с бардаците? По-добре да отида сам.

— Отиваме заедно — отсече категорично Акитада.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА
РАЗКАЗЪТ НА МИШОКА

Публичните домове бяха в югозападния край на града, недалеч от пазара, в общо взето, беден квартал с евтини кръчми. В тесните малки улици, покрити с остатъци от човешка дейност и още какво ли не, сакати и слепи просяци се гушеха покрай стените и се мъчеха да следят малките слънчеви места. Мръсни полуголи деца, покрити със синини и гноясали рани, се гонеха с писъци. Няколко здрави млади мъже се шляеха безцелно и наблюдаваха с гладни погледи Акитада и Тора. От време на време някой от мъжете приближаваше, за да ги покани в някой от „домовете на любовта“ с „първокласни момичета“ или да ги запознаят с „фокусници“.

— Фокусници ли? — повдигна въпросително вежди Акитада.

— Така наричат хубавите момчета — сви лице Тора.

Разпитаха за Хидесато тук и там, платиха и грошове на няколко души, за да ги заведат при него, но все се оказваше, че не са ги чули добре, и се озоваваха неизменно в някой публичен дом.

Взе да се стъмва и захладня. Тук-там светнаха фенери, които насочваха новите клиенти. Груб смях и песни прокънтяваха в тъмните улици всеки път, когато някой повдигаше завесата пред входа на кръчма или „дом на любовта“. Иззад бамбукови прегради женски гласове ги приканваха да влязат и когато насочеха погледи натам, съзираха фигури като привидения. Лицата на жените приличаха на маски въпреки тежкия грим, защото цветните фенери — жълти, зелени, морави — хвърляха върху тях различна светлина. Любов се продаваше във всички цветове на дъгата.

Само мисълта да влезе при такава жена караше стомахът на Акитада да се обръща. Мислеше си за Аяко и за това колко чиста бе тя, колко приятно миришеше кожата й, как естествено го прие в прегръдките си. Копнежът му по нея внезапно го завладя.

— Тора — спря той по средата на улицата, — мисля, че свършихме доста за днес. Защо не се отбием у Хигекуро, преди да се приберем?

Тора тутакси се съгласи.

На тихата улица, където се намираше школата по бойни изкуства, ги посрещна съвършено друга атмосфера. В сумрака на вечерта съседите тихо разговаряха пред портите. Аяко също бе навън и облегната на метлата си, весело бъбреше с възрастна жена с малко дете на ръце. Момичето бе със съвсем обикновена дреха, привързало косите си с проста панделка отзад на тила, но сърцето на Акитада прескочи един удар от вълнение.

Когато го видя, лицето й светна. С много женствено движение приглади косите си и се усмихна смутено. Тора подсвирна одобрително.

— Виждам, че нещата вървят на добре. Очевидно, за да се превърне в истинска жена, всяко момиче има нужда от мъж в леглото си.

Акитада го изгледа строго.

— Аяко рискува живота си миналата нощ — процеди той. — Ако те чуя още веднъж да кажеш нещо обидно по неин адрес, това ще е последният път, когато разговаряме.

Тора зяпна от изненада. Акитада отиде да поздрави момичето и търсеше в очите й знак, че тя не му се сърди вече. Съседката промърмори нещо като „лека нощ“ и затътри крака през улицата.

— Как си? — попита меко Акитада.

— Много добре, а твоите рамене?

— Далеч по-добре. Аз… — мъчеше се да намери най-подходящите думи — съм дълбоко благодарен.

Погледът й стана още по-сърдечен.

— Може би… — престраши се той — няма да е зле да повторим лечението от тази сутрин.

— Защо не — изчерви се Аяко. — Щом раменете още те болят.

— До утре тогава — рече той и вече с по-висок глас съобщи: — Дойдохме на посещение.

— Аха.

Двамата не откъсваха жадни погледи един от друг. С известно закъснение, Акитада си спомни за Тора. Обърна се и видя, че слугата

му внимателно разглежда тежката порта на съседите. Монтирана в близо триметров зид, тя бе обсипана с дебели метални гвоздеи и целият й вид излъчваше забрана за случайните посетители.

— Това тук трябва да е домът на преуспелия търговец на коприна — тихо рече Акитада на Аяко. — Познавате ли семейството?

— Не. Той е много неприятен, а слугите са груби. Не разговаряме с тях. Както и никой друг от тази улица. А от семейството никой не си е показал досега носа навън. Изглежда, богатството го е направило много подозрителен.

— Най-вероятно.

— Моля заповядайте — покашляйки се, ги покани Аяко. — Не ви очаквахме, но много се радваме на посещението ви. — Посегна да отвори вратата и подхвърли през рамо: — Имаме още един гост. Мишока се отби преди малко.

— Мишока ли? — попита Тора, който ги беше наближил. — Заради този стар мошеник олекнах с половината си заплата и чифт нови дрехи.

По лицето на Аяко се изписа усмивка на изненада.

— Много мило от твоя страна, Тора — рече тя и докосна ръкава му. Ред беше на слугата да се стъписа от любезността й.

Прекосиха тренировъчната зала и влязоха в жилищното помещение на семейството. Завариха Хигекуро на обичайното му място, а коленичила до него, Отоми, заобиколена от бурканчета с бои, се бе навела с четката си над лист хартия. Когато видя Тора, очите й светнаха.

Огънят в печката гореше и от гърнето над него се разнасяше приятна миризма.

— Хо — възкликна старецът, свил се край печката. — Казах ли ти, Хигекуро, че двете момичета ще доведат в къщата ти синовете, които никога не си имал?

Аяко се завърти на пета и изтича нагоре по стълбите.

Правейки се, че нищо не е чул, Хигекуро покани Акитада да седне до него. По-малката му дъщеря вече събираше принадлежностите за рисуване.

— Идвате тъкмо навреме, за да споделите с нас вечерята ни — весело започна стопанинът на дома. — Получихме много пресни миди от наш съсед и Отоми набра и наряза зеленчуци от градината, с които

приготви чудесна супа. Обикновена храна, но за разлика от друг път имаме и ориз наместо просо. Истинско угощение. — Той потри весело ръце и добави: — Макар че и просо не бих отказал.

Акитада искрено се възхищаваше от настроението, с което този мъж посрещаше простите радости от живота. Тревожеше се да не би Хигекуро да заподозре какво се е случило между него и Аяко.

— За ваш късмет и Мишока е тук, а той е голям майстор разказвач на страшни истории, особено когато си пийне. Пълним чашата му през последния час.

— Как досега не си се издал за този талант? — попита Тора. — И къде са новите дрехи, които ти купих?

Просякът се задави с виното, което бе надигнал, и започна една от дългите си кашлици.

— Обичам хубавите истории за духове — добави Тора и го тупна съчувствено по гърба.

— Не се шегувай с духовете — предупреди старецът и сви рамене.

— Не се бой — засмя се Акитада. Чувстваше се невероятно щастлив. — Тора никога не си прави майтап с духовете.

— Странно е наистина — включи се и Хигекуро в разговора им, — че колкото повече се боят от духовете, толкова повече хората обичат да слушат за тях.

— Разказа ли ви Аяко какво открихме в храма? — попита Акитада.

— Да — лицето на бащата стана сериозно. — Не са обаче духове. Казахте ли на губернатора?

— Не още. Заминал е извън града.

В този момент Аяко слезе по стълбите. Беше се преоблякла в кестеновокафява дреха, препасана през тънкия кръст с пояс на кафяви и бели фигури. Разпуснала бе косата си и макар да не беше така дълга, както е обичайно за жените с благородно потекло, тя стигаше до кръста й и бе гъста и лъскава и съвсем леко извита в краищата. Акитада тъкмо се наслаждаваше на грациозните бързи движения, с които момичето вземаше купички за ориз и пръчици за хранене, когато до слуха му стигнаха думите на Мишока.

Той обърна очи към него и остро попита:

— Видял си духове в дома на Тачибана ли? Кога? Говори де! — Тонът му неочаквано бе станал строг и нетърпящ възражение.

— Не вътре, ваше превъзходителство — сви се просякът, който знаеше да различава кога човекът пред него е сериозен. — Мишока не ходи там, където не бива. Само на пътеката. Преглеждах сметта на пътеката.

— Може ли да ядеш гнили остатъци, които някои не дават и на кучетата си? — възмути се Акитада.

— Никога не ям гнила храна — докачи се просякът. — Богатите обикновено хвърлят добра храна. Миналия месец открих сред листата от репичките цяла морска лястовица и купчина черупки от морски охлюви зад къщата на търговеца на ориз.

— Щеше да разкажеш за дома на Тачибана — подсети го внимателно Акитада.

— Нямах много време да огледам — закашля се отново Мишока и продължи шепнешком: — Джикоку-тен ме перна с меча си.

— Джикоку-тен ли? Пазителят на Изтока?

— Точно той — закима енергично старецът. — Чудо беше наистина. Радвам се, че доживях, за да ви го разкажа. Носеше душата на стария губернатор.

— Сериозно? — ококори очи Тора. — А той видя ли те?

— Как иначе? Бях се свил до задната врата и го гледах. Наместо очи имаше живи въглени и ме цапардоса с меча си. — Мишока се почеса по главата. — Ето, пипни, ако не вярваш. Следващото нещо, което помня, беше, че лежах вкочанен в снега под кухненския прозорец. Слугините и другите жени оплакваха вътре починалия господар. Казвам ви, оттогава не съм на себе си. — Ръката му протегна напред празната чаша.

Акитада скочи пъргаво и приближи стареца. Стисна кокалестата му китка и дръпна чашата.

— Събери си ума. Кога беше това?

Просякът изпищя от болка и страх. Акитада усети ръката на Аяко на рамото си.

— Плашиш го — кротко рече тя. И Акитада пусна ръката на стареца.

Мишока стрелна госта с поглед на обиден и разтри натъртеното.

— Спя в параклиса на старата лисица зад къщата на Тачибана. Много е тихо там. Само преди две вечери нещо ме събуди и излязох навън да пусна една вода. Валеше сняг и нищо друго не се виждаше, освен кацата за смет до вратата. Отидох да надникна вътре. И тогава се появиха ония светлини. — Човекът потрепери, а Тора затаи дъх от вълнение. — Дращене, свистене и съскане, като огън. Хууш! Хууш! Но без дим.

— И после? Какво стана после? — кокореше се Тора.

— Наведох се и надникнах през дупките в портата, за да разбера какво става, и тогава той отвори. Видях първо ботушите му и крайчеца на синята му дреха, а когато вдигнах очи, зърнах горящите въглени на лицето му, които се бяха впили в мен. Проснах се на земята и започнах да викам Буда на помощ, тогава той ме цапна с меча си. Още изпитвам изгаряща болка на мястото, където ме удари, а и оттогава не мога да сложа нищо в устата си. — Отправи пълен с копнеж поглед към печката и помръдна с нос. — Мисля, че едва тази вечер съм малко по-добре.

— Много странна история за духове — отбеляза Акитада и се върна на мястото си.

— Виното свърши своята работа — засмя се Хигекуро. — Дано да ни разкаже още някоя история. Аяко, Отоми! Супата готова ли е?

Супата наистина беше превъзходна. Аяко седеше мълчалива до Акитада, наливаше му вино и слагаше избрани парченца риба в купичката му. Мишока се хранеше с като по чудо възвърнатия му апетит. Когато привършиха и момичетата вдигнаха съдовете, той подхвана следваща история, почесвайки се по корема.

— Мой приятел е видял *они*[1] на живо и добре че бяхме живи да се видим, та да ми разкаже. Било в града, където живее императорът. Приятелят ми казва, че палатите били със златни покриви, а благородните дами били толкова красиви, все едно виждаш феи от рая. Щял да остане там завинаги, ако не били демоните.

— Бас държа, че е треперил като мишка в котешка лапа.

— Аз пък се обзалагам, че приятелят на Мишока е опитал от онова силно вино, което се пиеше в столицата по мое време — намигна Хигекуро на Акитада.

Мишока го чу и закима енергично.

— Точно така. Било по време на Празника на хризантемите и приятелят ми участвал в тържествата, но когато видял каквото видял, бил напълно трезвен. Бил изхарчил всичките си пари и нямал с какво да си плати преспиването дори, така че намерил стар храм, където се подслонил. Подложил вързопа си под главата и се унесъл. Старите храмове обикновено са място за среща на зли духове, но той не знаел това. По едно време чул музика и песни на смеещи се хора и станал да види къде се веселят. — Мишока пресуши чашата си, огледа се и прошепна: — Това, което видял, не били празнуващи хора.

Тора беше ококорил очи от напрежение и дръпна ръкава на стареца, нетърпелив да чуе продължението. В резултат онзи се закашля отново и Отоми се впусна да долее чашата му. Той отпи, обърса устни с опакото на ръкава си и продължи:

— Гледката била страховита. Цяла тълпа *они*, всеки от които зъл като десет дяволи, минавали покрай него. Имало близо стотина *они*. Някои от тях били с едно око в средата на лицето, други били с рога или с щръкнали нагоре остри уши и дълги носове, косите на някои били дълги и червени и покривали почти целите им тела. Едни били тънки като клечки за хранене, други — топчести като кестени. Най-отпред вървял гигант с огнено лице и дълги нокти на ръцете. *Онитата* се събрали в двора на храма и наобиколили кладенеца.

Акитада и Аяко размениха усмивки. На него разказът му харесваше и бе започнал да изпитва дори симпатия към Мишока.

— Заради факлите и пълната луна било светло като ден и приятелят ми видял, че с тях има и млада жена. Красива като фея, с бижута в косата и плачела. Проклетите грозници само й се смеели и й се подигравали, теглели я ту насам, ту натам. Дърпали дрехата й, отскубвали украшенията от косата й, а тя паднала на земята в калта. Разказването на истории е изтощителна работа — погледна Мишока към Аяко. — Дали не остана малко супа?

Момичето напълни една купичка и му я поднесе. Той я надигна, изсърба шумно течността, премлясна и попита:

— Та докъде бях стигнал?

— Красивата жена лежала в калта чисто гола — нетърпеливо изломоти Тора.

— Не е била гола — възмути се Мишока. — Не съм казал такава дума. Много са ти мръсни мислите, Тора. Все още била по долната си

риза. Но и това не траяло дълго.

— Знаех си — въздъхна Тора.

— Що не млъкнеш? Само ме прекъсваш. Така никога няма да стигна до края. Казах само, че не е траяло дълго, защото чудовището с червени очи и излитащи от лицето му пламъци се сбило с останалите за бижутата. Заревал страховито и другите, които били много бързи, побягнали. Чудовището поревало още малко и се надвесило над жената в калта. Тя запищяла, то я дърпало, тя се борила, но звярът извадил ножа си и го забил в нея, след което се строполил отгоре й…

Аяко извика тихо от ужас.

— В присъствието на дами не мога да си позволя да кажа какво станало по-нататък — тактично обясни Мишока. — Демоните, както знаете, са отвратителни създания. Когато приключил с нея, звярът я хвърлил в кладенеца и си отишъл. Приятелят ми, който бил примрял от страх, напуснал столицата още същата нощ.

От гърдите на Тора се откърти въздишка на облекчение.

— Трябваше да се сетя, че ще разкажеш някоя гнусотия — процеди Аяко към просяка. — Не вярвам и дума нито от приказките на приятеля ти, нито от твоите. Всичко си измисли, нали?

Мишока се засмя хрипливо.

— Видях те как внимателно слушаше. Жените се правят на благоприлични, но с приятелките си обикновено си говорят мръсотии.

— Абе ти… — скочи момичето сред всеобщия смях.

Акитада я дръпна да седне обратно до него и в същия миг срещна разбиращия поглед на Хигекуро.

---

[1] Грозни гигантски създания от японската митология с остри нокти, чорлави и с рога. Повечето от тях наподобяват човешки образ, макар понякога да ги изобразяват с повече очи или повече пръсти, с червена, синя, черна или розова кожа. — Б.пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА
ХИДЕСАТО И ПРОСТИТУТКАТА

На следваща сутрин Акитада се опита да се срещне отново с губернатора, но му предадоха, че Мотосуке се е прибрал късно предишната нощ и все още спи. Смутен от избухването на господаря си миналата вечер, Тора не повдигна въпроса за обичайната им тренировка с бамбукови тояги и замълча тактично, когато Акитада съобщи, че отива в обществената баня. Със Сеймей обаче положението беше друго.

— Че какво не й е наред на банята в трибунала? — попита той.

— Нищо, но в обществената има… масажисти и тъй като раменете ме болят… — Акитада замълча, бързайки да привърши сутрешния си ориз.

Сеймей обаче имаше по-сериозна грижа от банята.

— Имате късмет, че се отървахте само с натъртени рамене. Дедите ви биха потръпнали от ужас от риска, на който сте изложили репутацията им на почтени хора. Да се промъквате тайно в храм с някакви хора с низш произход посред нощ! Представяте ли си скандала, който можеше да избухне, ако ви бяха заловили? Това щеше да е краят на кариерата ви.

— По-вероятно щеше да е краят на живота ми — усмихна се Акитада, чиито мисли бяха завладени от Аяко.

— Не е никак смешно — вече подвикваше Сеймей. — След всичките тези години на разочарования ви се отдаде възможност да си създадете име. Да станеш инспектор на императора преди двайсет и шестата си година и в същото време да направиш толкова безразсъдно нещо! Помните, нали, че пътят към успеха е дълъг и опасен, но обратно се пада бързо и лесно? — Гласът на Сеймей пресекна от вълнение.

— Съжалявам, че те разтревожих — опита се да замаже нещата Акитада, който изпита угризения към своя стар приятел. — Прав си,

беше рисковано, но нямах друг избор. Приеми го, че е било част от трудния и дълъг път към успеха.

— Да не би да решихте случая? — грейна лицето на Сеймей.

— Не съвсем. Да речем, че съм близо до отговора. — Бутна празната купичка настрани и потегли към обществената баня.

Върна се едва към обяд. Взе свитъка с картината на Отоми и се отправи към резиденцията на губернатора. Акинобу го поздрави усмихнат и го поведе към библиотеката.

Завари Мотосуке любезен както винаги. Над зелените панталони бе облякъл къса синя дреха от коприна на красиви фигури. В момента пред него бяха наредени няколко блюда и той хапваше с огромен апетит.

— Негово превъзходителство е тук — съобщи Акинобу и се оттегли.

— Моят по-голям брат! — възкликна Мотосуке, който очевидно държеше на прозвището, което бе измислил на Акитада. Размахвайки пръчиците за хранене, продължи: — Заповядай! Заповядай! Прости ми, че не ставам, но снощи се прибрах страшно късно. И сега ям сутрешния си ориз. Срамота е наистина. — Посочи с пръчиците възглавниците до себе си. — Сядай, разполагай се. Малко риба? Или морски охлюви, може би? Мариновани репички? Нищо ли? Както искаш. Акинобу ми предаде, че вчера си ме търсил два пъти и днес сутринта също. Много съжалявам, че не съм бил тук. Какво се е случило?

— Дълга история. Нали ще ми позволиш? — Акитада се изправи и закачи свитъка на Отоми пред един параван.

Губернаторът се взря внимателно, след което плесна радостно с ръце.

— Глухонямото момиче! Открил си я значи. Много красива картина. И момичето ли е толкова красиво, колкото говорят?

— Много е красива. Но не затова ти донесох картината й.

— Радвам се да чуя, че си се срещнал с местна красавица. — Без да иска, Акитада се изчерви, което развесели още повече Мотосуке. — Ясно, разбирам. Аз пък те мислех за сух човек. Или, което е още по-зле, че предпочиташ момченца, като нашия игумен.

— Джото ли?

— Ъхъ!

Двамата вдигнаха очи и видяха, че на вратата на стаята отново се е появил Акинобу с невъзмутимо изражение. До него стоеше игуменът.

— Името си ли чух? — попита свещеникът и влезе при тях, като, за да си спести различни поклони за различните по ранг мъже пред него, мина с един общ към двамата. Без да чака покана, се настани и като огледа купите с храна пред губернатора, добави с усмивка: — Виждам, че съм закъснял за обедния ориз.

— Просто не те очаквахме — уточни Мотосуке спокойно и плесна с ръце. Акинобу надникна и губернаторът каза: — Игуменът е гладен. Нека донесат за него вегетариански блюда. Плодов сок или чай ще пиеш? — попита той Джото.

— Без храна, само чай, Акинобу. Извинявам се за малката шега, губернаторе. Рано е за единственото ни хранене за деня. Освен това съм дошъл по работа. — В този момент забеляза рисунката. — Нова ли е? Работа на някой местен художник? — попита.

— Мисля, че познавате автора — обади се Акитада, като внимателно следеше реакциите на игумена. — Млада глухоняма жена, която се специализира в будистки рисунки.

— Отоми! — сети се Джото и присви очи към рисунката. — Горкото момиче. Помагаме й, с каквото можем, даваме й достъп до оригиналите ни, представяме я на богатите ни богомолци.

Някой подраска от външната страна на вратата и на прага се появи прислужник, носещ мангал с висок чайник.

— Каза, че идваш по работа — подсети Мотосуке госта си, когато слугата затвори вратата след себе си. Акитада не можеше да не забележи очевидната грубост на губернатора. Само не разбираше дали домакинът искаше да се отърве час по-скоро от игумена, или имаше и друга причина.

Игуменът обаче се правеше, че не забелязва.

— Дойдох да отправя скромна покана — рече той. — Също и към негово превъзходителство — и той се поклони на Акитада. — Надяваме се, че ще бъдете наши почетни гости по време на церемонията по освещаването на новата ни зала. Присъствието на представители на нашия августейши император ще придаде особено значение на скромното ни тържество и ще изпълни местните хора с полагащото се почитание. Смея ли да се надявам, че ще кажеш няколко думи?

Мотосуке остави пръчиците си за хранене и обърса устни с мека салфетка от черничева дървесина, която извади от ръкава на дрехата си.

— Можеш да разчиташ на мен — благосклонно заяви той.

Акитада потвърди, че и той ще присъства, като тайно се надяваше, че от него няма да се иска да говори пред богомолците.

За тяхна изненада Джото не си тръгваше.

— Има още един, по-малко приятен въпрос, на който искам да обърна вниманието ти, губернаторе. Става дума за престъпление. Крадци безбожници са дръзнали да посегнат на самия Буда.

Акитада знаеше какво следва.

— Наистина ли? — попита Мотосуке. — Очаквах да кажеш, че са изнесли съкровищата. Какво са взели всъщност?

Джото прилепи длани една до друга и ги вдигна до устните си.

— Нищо, слава на Амида. Хората ни са си отваряли очите и ги изненадали. Престъпниците избягали, но едва ли ще имат този късмет следващия път.

— Много неприятно, наистина. Не каза ли, че нищо не е отнесено? Може би охраната просто е изненадала любопитни богомолци.

— Невъзможно! — строго го изгледа игуменът. — Научили сме се да сме предпазливи с онези, които се правят на религиозни, а всъщност са изпълнени със зли помисли. В храма не се допускат богомолци след настъпването на нощта, а тези, които остават да пренощуват, са заключени. Освен това моите монаси са видели ясно трима души, които са прескочили оградата. Облеклото и външният им вид са били на професионални крадци, каквито дръзко бродят по улиците и пътищата.

Акитада вдигна вежди.

— Доста странно поведение за разбойници, чиято специалност са пътищата — отбеляза той. — Ако ми позволите, ще спомена, че според мен истинският престъпник по-скоро би се предрешил като поклонник със сламена шапка и съответната туника или дори би обръснал главата си и би облякъл монашеска дреха, за да бъде по-убедителен. Ваше преподобие сигурен ли е, че всички монаси в храма са това, за което се представят?

— Не мога да приема теорията ви — светнаха гневно очите на Джото. — Това хвърля съмнения върху нашата общност и подкопава добрите ни намерения в тази провинция. Истината е, че такива слухове се разпространяват, и то не от вчера, но техният източник са враговете ни.

Враждебността стана открита, ето защо Акитада предпочете да успокои малко атмосферата.

— Само предполагам — със спокойно лице доуточни той. — Нищо чудно и да са били младежи, които търсят силни преживявания. Чувал съм, че в храма се появявали и духове.

— Не мога да си представя къде ваше превъзходителство е имал възможност да чуе слухове за духове. Подготвени сме да гоним зли духове, а не да ги привличаме в нашата обител.

— Съгласен съм — кимна Акитада. — Но не така просветени души сред местните хора често трудно различават светците от духовете. Не може да не признаете, че в сферата на духовното и на материалното, нещата невинаги са такива, каквито изглеждат.

Изпита истинско удоволствие от това, че стана свидетел на онемяването на Джото.

Тишината бе нарушена от покашлянето на Мотосуке.

— Докладвахте ли на Икеда? — попита той. — Това е човекът, с когото трябва да говорите. Много съжалявам, че в момента съм толкова зает с подготовката на пътуването си. Истината е, че двамата с господаря Сугавара го обсъждахме точно сега.

— В такъв случай моля да бъда извинен за нахлуването — поклони се сковано Джото и се изправи със стиснати устни.

— Няма защо — отвърна губернаторът, който също се изправи и тръгна заедно с Акитада да изпратят игумена.

По пътя към вратата Джото мина покрай закачената на паравана рисунка и за част от секундата спря, но след това бързо продължи напред.

— Уф! — изпъшка Мотосуке, когато се върнаха отново на местата си. — Мислех, че вече никога няма да си тръгне. Ама че глупава история. Крадци в храма! Какво всъщност дойде да ми кажеш?

— Че един от тези крадци бях аз.

Долната устна на Мотосуке увисна.

Акитада разказа подробно за среднощното си приключение и какво всъщност бяха открили там. С всяка изминала минута очите на губернатора се разширяваха все повече и повече, а иначе доброто му настроение постепенно преминаваше в откровен ужас.

— Небеса! — възкликна той, когато Акитада приключи. — Да не искаш да ми кажеш, че Джото е затворил под земята живи част от монасите? Но защо?

— Предполагам, са отказали да приемат неговите религиозни практики — спокойно отговори Акитада. — Името Генин говори ли ти нещо?

— Разбира се. Той беше игумен преди Джото. Известно ни е, че се е оттеглил заради влошаване на здравето му. Да не искаш да кажеш, че и той е там долу?

— Боя се, че да. И не е сам. Чухме гласове, които пееха. Кога най-скоро можем да отидем там със стража и да ги освободим?

— Не виждам как точно ще стане — тревожно заклати глава Мотосуке. — Щом имат такъв голям запас от *нагината*, ще ни е нужна цяла армия.

— Този човек е заплаха за националната сигурност. Истината е, че рисунката на Отоми — посочи той с ръка — ме накара да заподозра Джото и хората в храма. Войниците на този кораб до един са въоръжени с *нагината*, а монахът седи на място, което обикновено се заема от капитана или генерала в един плавателен съд.

Мотосуке приближи и се взря в свитъка.

— Много странно. Как глухонямото момиче е успяло да нарисува тази сцена?

— Според мен е станала неволен свидетел на засадата, устроена на конвоя с данъците, и без да знае е нарисувала престъпниците, извършили грабежа. Ако не греша, тези войници са всъщност монаси. Юкинари ми разказа днес за стълкновение на неговите отряди с малобройна банда въоръжени с *нагината* монаси. — Акитада замълча. — Освен това, според мен, току-що Джото осъзна какво е нарисувано на свитъка.

— Късоглед е. А освен това общото впечатление е като от всяка друга рисунка на морска буря. Намерихте ли в храма следи от стоките, включени в данъците?

— Не. Вероятно ги държат някъде другаде. Имам подозрения към един от местните търговци, но това може да почака. На първо място Генин и останалите братя трябва да бъдат освободени.

— Не мисля, че схващаш добре проблема, мой скъпи Акитада — въздъхна Мотосуке безпомощно. — Не можем да нахлуем на територията на храма просто така. Местните хора няма да го позволят. Ще се изправят срещу всеки, който напада благодетелите им.

Акитада мигом схвана положението, но това още повече го вбеси.

— В такъв случай ще трябва да им покажем, че не светци, а чудовища са тези, които ги подкрепят.

— Но как? — почти простена Мотосуке.

Безумна идея мина през ума на Акитада и той сграбчи ръкава на губернатора.

— Церемонията по освещаването! Тази, на която току-що те поканиха. Разбираш ли ме? Ще присъстват страшно много хора, какво по-добро извинение да присъстват и войници? Когато извадим на бял свят доказателството с пленения Генин, хората ще се убедят във вината на Джото.

— Велики Буда! Наистина ли го мислиш? Приятелю, съзнаваш ли колко големи са рисковете?

Акитада пусна ръката на Мотосуке, давайки си сметка, че нещата имат и друга страна. Ако будистката фракция в императорския двор разбере — което нямаше как да не се случи, — че Акитада и Мотосуке са инициатори на прекъсването на религиозна церемония с въоръжени хора и се е стигнало и до кръвопролитие, нещо неизбежно, кариерата на Мотосуке, а и бъдещето на дъщеря му като императрица се подлагаха на сериозен риск. Подобна перспектива би била прекалено голям залог срещу живота на неколцина възрастни монаси от далечна провинция.

Губернаторът обаче го изненада с решението си. Той изпъна рамене и надигна ниското си тумбесто тяло.

— Прекрасна идея, по-възрастен мой братко. Ще го направим. Остави на мен подробностите. Има само още нещо. Ще ни е нужна подкрепата на Юкинари.

— Имаме я. Както вече споменах, негов отряд е налетял на монасите на Джото. И двамата отдавна таят враждебност един към

друг.

— Как разбра? — сбърчи чело Мотосуке.

— Вчера с Юкинари се е случило трудно обяснимо нещастие. Тежка бронзова камбана паднала от скелето, на което висяла, и едва не го убила. Такъв нещастен случай лесно може да бъде организиран. Няма да се изненадам, ако монасите имат съучастник в гарнизона.

— Май се тревожиш от твърде много неща. Но пък и още не знаем кой всъщност е убиецът на Тачибана. Ти смяташе, че е бил ликвидиран, защото е знаел някои факти около изчезването на конвоите. Подозираш ли, че Джото е на дъното и на това деяние?

Акитада мълчеше замислен. Толкова много събития се бяха струпали. Имаха реални основания да подозират монасите и техния игумен в отвличането на данъците, но това не означаваше, че са участвали и в убийството на бившия губернатор. Все още самоличността на загадъчния нощен посетител бе обвита в мъгла. Да не говорим за странния разказ на Мишока, че е видял Джикоку-тен, когото обикновено описват с военни одеяния, да излиза от задната врата. Акитада не вярваше в появяването на духове. Мишока не беше видял някой от великите генерали, а убиец, който бе посегнал на един стар просяк.

Мотосуке се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Прости ми, току-що си спомних една подробност. — Разказа за преживяванията на Мишока и добави: — Госпожа Тачибана вероятно е имала любовник.

— Не мога да кажа, че съм изненадан. Бракът им бе от ония на пролетта със зимата. Тачибана й даде дом след смъртта на баща й, който бе негов много близък приятел. Тя беше само дете и той можеше да е неин дядо. Честно казано, за мен бракът му с нея бе проява на старческо слабоумие. И произходът й не беше подходящ за него.

— Какво искаш да кажеш?

— Майка й била куртизанка в столицата. Баща й се влюбил в нея при едно свое посещение в града, откупил я и я довел със себе си като конкубина. Родила му дете, но той пък загубил интерес към нея. Жената се върнала към предишния си живот, отвеждайки детето със себе си заедно с малко състояние в злато. Когато починала, детето било върнато обратно при баща му, който в началото бил като ударен от гръм, но постепенно се привързал и я разглезил неимоверно. Нищо не

беше достатъчно хубаво за нея. Твърди се, че го е разорила, че се опитала да разори и Тачибана с луксозните предмети, които искала да й се купуват. — Докато говореше, по лицето на Мотосуке се бе изписало искрено отвращение. — Казват, че била много красива. Никога не съм се срещал с нея лично.

— Красива е наистина — рече Акитада, спомняйки си колко нежни чувства бе предизвикало у него вълшебното създание с бродираните копринени дрехи.

— Сигурно е и кокетка като майка си — подозрително го изгледа губернаторът.

— Много вероятно — кимна Акитада, който сега, когато знаеше историята на жената, бе сигурен в това. Призна си мислено, че ако не беше срещнал Аяко, щеше още да е в плен на детинската хубост на вдовицата. Престоренията припадък, сълзите, малката ръка, която посегна към неговата — всичко това бе сред арсенала на истинска прелъстителка.

— Дали Юкинари е бил любовникът?

— Само за известно време. Истината е, че го подозирах като извършител на убийството. Отказът му да отиде да я посети ми се видя странен. Една от слугините ми спомена за тяхната връзка. Същата жена беше решила, че го е видяла да напуска къщата в нощта на убийството. Юкинари обаче е бил вън от града тази нощ и се кълне, че е скъсал с жената още миналото лято.

— Тогава се запозна с дъщеря ми.

— Разбрах. Много е разстроен.

— Голям глупак! И госпожа Тачибана си е взела друг любовник, така ли?

— Да, и е много вероятно също да е военен.

— Жените са много отмъстителни създания — сви устни Мотосуке. — Може и тя да е убила мъжа си. Един войник не би ли използвал меча си?

— Не ми се вижда вероятно въоръжен мъж да халоса с тежък предмет врага си. А Тачибана е ударен с нещо тежко по главата, от което в косата му са останали парченца. Открих ги близо до възела на темето му. Това предполага непреднамерено действие от невъоръжен човек.

— Какво смяташ да предприемеш?

— Обещах на госпожа Тачибана помощ при уреждане на наследството — въздъхна Акитада. — Ще го използвам като претекст, за да подуша още малко там.

— Чудесно. Ще започна с организацията за тържеството в храма. И ще се свържа с теб веднага щом говоря с Юкинари.

Сега, когато нещата се задвижиха, Акитада се смути.

— Внимавай — рече той. — Колкото по-малко хора знаят, толкова по-добре.

Когато се върна в квартирата си, завари Сеймей да следи с поглед Тора, който неспокойно крачеше напред-назад.

— Ето ви и вас — възкликна Тора, когато Акитада отвори вратата. — Намерих човек, който знае къде се храни Хидесато, и му изпрати съобщение. Може ли да отидем веднага там? Става късно.

— По-полека, Тора — вдигна ръце Акитада. — Връщам се от среща с губернатора. Имаме и други важни дела.

— По-добре прочетете първо това — подаде Сеймей някакъв странен предмет от писалището на Акитада — голо клонче, около което с червена панделка беше прикрепено парче хартия от черничева дървесина. — Момчето, което го донесе, чака за отговор.

Акитада посегна към писмото, но още преди да го е докоснал, дръпна ръката си, все едно бе ухапан от змия. Знаеше кой е изпращачът. За съжаление не можеше да се измъкне. Дръпна неохотно края на връзката и я пусна на пода заедно с клончето. Видимо скъпата хартия бе напоена с тежък парфюм:

> „Колко тъжна е сухата клонка, останала без цвят, щом приятелството охладня и леден студ попари напъпилата обич.“

Поетическите й усилия бяха с доста тъжен резултат — твърде бомбастични и лишени от деликатност и изисканост, но от друга страна, имаше право. Акитада не беше спазил обещанието си заради появата на Аяко. Той постоя замислен и обзет от нерешителност.

— Какво е „развратник“? — обади се Тора.

— Моля? — не чу добре Акитада.

Сеймей, който винаги реагираше светкавично, когато някой имаше нужда от неговите разяснения, обясни.

— Нещо бъркаш, старче — не се съгласяваше Тора. — Няма жени в храмовете. Дали пък старият монах не е изкукуригал?

Акитада започна да разбира за какво става дума. Докато той се рееше в света на нежните чувства, Тора и Сеймей бяха обсъждали случката в храма.

— Не си разбрал добре, Тора — реши да се намеси и той. — Много монаси се наслаждават на любовта на малки момченца.

— Свинщина! — поклати глава Тора. — Ще тръгваме ли, господарю?

Акитада пусна писмото на госпожа Тачибана на земята и вдигна решително глава.

— Да. Надявам се, знаеш къде отиваме.

Гостилницата „Осемте безсмъртни“ беше порутена двуетажна сграда в квартала на публичните домове. Осем ярко оцветени флага с изображения на мъдреци плющяха вяло, повдигани от време на време от студения вятър. Тора хвърли смутен поглед към господаря си.

— Хайде, влизаме — Акитада посочи входа, пред който се люлееха ивици мърлява кафеникава рогозка. Хората от неговото съсловие в столицата биха отминали такова място като развъдник на едра шарка и се попита какво ли би си казал Мотосуке, ако знаеше къде се готвеше да влезе неговият „по-голям брат“.

Вътре помещението бе голямо и още щом прекрачиха прага, бяха погълнати от шумната атмосфера, пропита от остра миризма на вкиснато. Четирима голи до кръста готвачи с обвити в кърпи глави се суетяха около големи мангали с високи казани, в които вреше храната за посетителите — бяха повече от петдесетина и активно се хранеха, пиеха и шумно разговаряха.

Акитада проследи с поглед подноса със скариди, който млад сервитьор бе понесъл към една от масите, като внимаваше да не удари някой от клиентите.

— Ето го! — възкликна Тора. — Хидесато!

Недалеч от казаните се надигна висок брадат мъж с изражението на човек, който би искал да е навсякъде другаде, но не и тук. Усмихна се малко криво на Тора и се поклони на Акитада.

Тора го прегърна сърдечно.

— Търсихме те навсякъде, Хито. Защо избяга така?

— По-късно, братко — рече мъжагата и отправи очи към Акитада.

Младият инспектор хареса откритото лице на сержанта и достойното му държане на войник, нищо че симпатиите му останаха несподелени. Хидесато се държеше открито враждебно. Сърцето на Акитада се сви, но реши, че ще се опита заради Тора да разтопи ледовете.

— Умирам от глад — рече той и тръгна към една свободна маса. — Да си поръчаме нещо.

— Тук — прокашля се Хидесато — сервират проста храна.

Акитада се направи, че не чува, и поръча три големи порции скариди и кана вино.

— Тора може да ти разкаже с какво се хранихме по време на пътуването си дотук — добави той. — Това си е направо пиршество.

— Ъхъ — промърмори само Хидесато, чийто поглед час по час се стрелкаше към входа.

— Чакаш ли някого? — попита Акитада.

— Не. Всъщност… Едни приятели казаха, че може да наминат.

Храната най-после дойде и пръв към своята купа посегна Акитада, който систематично започна да бели скаридите от черупките. Тора го последва и най-накрая се включи Хидесато. Храниха се мълчаливо, докато изпразниха съдовете пред тях. Тора отри пръсти в дрехата си, също и Хидесато и зачакаха да видят какво ще направи по-високопоставеният им сътрапезник.

— Много вкусно! — въздъхна той доволно и извади от ръкава на дрехата си тънка хартия, с която обърса пръстите си. — А сега да пийнем и вино — и наля в трите чаши. Направи му впечатление, че Тора стиска длани в скута си и не вдига поглед. — Защо не съобщиш на приятеля си добрата новина?

— Ами да — вдигна очи слугата. — Изглежда, пак ще се видиш в пари, Хито. От гарнизона те търсят. Трябвал им опитен сержант.

Лицето на Хидесато светна.

— Наистина ли? Бях загубил надежда. Трябваше да им се обадя, след като останах без квартира. — Погледът му се стрелна за пореден път към входа на гостилницата.

— Ами тогава да пием. Имаш повод за празнуване — рече Акитада и даде знак на прислугата на гостилницата да им донесат нова кана вино. — Между другото, много съм ти задължен. Тора ми преподава уроци по бой с тояги. Разбрах, че ти си го учил.

Хидесато ококори очи, след това ги обърна към Тора, който побърза да обясни:

— Стана много добър, Хито. Почти няма номер от моите, който да не съм му преподал. Ти ще го научиш на много повече неща.

— Не биваше да правиш това, Тора — стрелна строго с очи сержантът своя бивш войник. — Господарят ти не е един от нас. Защо един човек с благородно потекло ще има нужда от нашите прости умения? Боят с тояги е за хората, които нямат привилегията да носят меч.

Настъпи напрегнато мълчание.

— Не бива да обвиняваш Тора — пръв наруши тишината Акитада. — Всеки би желал да има верен приятел, какъвто имаш в лицето на Тора. А и аз, както и ти, нямам вина за произхода си. Имам, макар и незначителни, основания да се смятам за по-голям късметлия от останалите. Държах да владея някои умения, защото може и да ми потрябват някога и защото вярвам, че всеки мъж трябва да научи колкото се може повече неща в живота си.

Лицето на Хидесато просветна, но той запази мълчание.

— Съжалявам, че не ме приемаш — продължи Акитада с видимо огорчение. — Тора поиска да напусне службата си при мен, когато разбра как си приел този факт, но няма да го освободя, преди да поговоря първо с теб. Поел е един ангажимент на честта, когато се запознахме. Казвам го само защото искам да знаеш, че заслужава приятелството ти. Той вече е свободен. Няма да заставам между вас. — След тези думи Акитада се изправи и извади наниз грошове от пояса си. — Денят беше дълъг и бих искал да се прибера. Платете сметката ни с тези грошове, Тора.

— И аз съм изморен — стана Тора и пусна парите на масата. — Да си вървим. Късмет, Хидесато.

Акитада се спря изненадан. Не бе възнамерявал да изправя Тора пред избор. Преди да успее да каже нещо, Хидесато го спря.

— Седни, братко, и вие, господине, ако нямате нищо против, разбира се. Малко ми е трудно да повярвам, че сте напълно доволен от Тора, но щом казвате, нямам право да се съмнявам. — Той протегна ръка и доля чашите на всички. — Сега, когато отново ще имам работа, искам да се отблагодаря за почерпката.

Акитада и Тора седнаха обратно на местата си леко объркани. Хидесато се усмихна и кимна:

— Не съм много силен в приказките, но за мен преценката на Тора е достатъчна. Не съм склонен да общувам с хора с благородно потекло, но за вас ще направя изключение, щом нямате нищо против компанията на един груб войник. — Той вдигна чашата си към Акитада и отпи.

Не беше кой знае какъв пробив, но Акитада бе доволен и на това.

— За мен е чест да те познавам и искрено се радвам, че се срещнахме.

След като ледът вече беше разтопен, разказаха на Хидесато за своите подвизи, а той разпита за монасите и за Хигекуро и неговите дъщери и накрая предложи помощта си, стига задълженията му в гарнизона да му позволят. Спокойният и все по-приятен разговор обаче беше прекъснат от едната от прислужничките в гостилницата, която прошепна нещо на Хидесато. Той се изправи и погледна към входа.

— Извинете ме, но приятелят, когото очаквах, е отвън.

— Покани го да се присъедини към нас — предложи Акитада, обзет от прилив на добронамереност.

Лицето на сержанта пламна.

— Тя няма да иска — рече той.

— Жена ли? Настоявам — продължи Акитада и се огледа. — Виж, тук има и други жени, които се хранят.

— Щом държите, господине — сковано промърмори Хидесато.

След малко се върна, придружен от млада жена, плътно загърната с жакет, който закриваше отчасти възмръсна ярка дреха. Лицето й бе покрито с тежък грим на проститутка.

— Това е Джасмин — сковано я представи Хидесато.

Жената кимна плахо.

— Хайде, седни — подкани я сержантът. — Сигурно си измръзнала и си гладна. — Помогна й да свали жакета, докато Тора поръчваше още храна и вино.

Без подплатения жакет Джасмин изглеждаше покъртително слаба. Акитада предположи, че е твърде млада и вероятно красива под пластовете бяла пудра. В момента обаче имаше вид на нездрав и много тъжен човек. Вятърът бе разрошил косата й, пръстите на ръцете бяха мръсни и с изпочупени нокти. Хидесато се суетеше около нея така, както само предан син или любовник би го направил. Акитада и Тора се спогледаха.

— Животът на мъжете е хиляда пъти по-лесен от този на жените — с дрезгав глас се обади момичето и погледна Хидесато. — Седиш си тука с приятелите на топло и си пълниш стомаха, а аз печеля, зъзнейки на улицата, докато пръстите на краката ми се вледенят. Пък и в този студ няма клиенти. Само бедняци, които гледат да минат безплатно. На всичкото отгоре не искаха да ме пуснат вътре, докато ти не дойде да ме вземеш. О, храна — възкликна радостно и посегна жадно към купичката със скариди. Поглъщаше ги с такова настървение, че нямаше време дори да ги почисти.

Хидесато я наблюдаваше с огромно умиление и току побутваше чашата с вино към нея. Тя отпиваше и бърбореше междувременно.

— Мм, страшно е вкусно… Много лоша вечер… само един старчок, дърводелец от бордеите. Ама стиснат, стиснат… Налей ми още една чаша. Хито, мили, знаеш ли колко ми плати мръсникът? Десет гроша. И никаква стая, нищо. Направо на улицата, прави. Десет гроша! Року ми прибра скритите пари през деня.

Изведнъж се отпусна изморено. Разтри бузата си с мазен пръст и изпод разместените пластове пудра се показа грозна синина.

— Копелето те е било отново — гневно измърмори Хидесато. — Казах ти да ми позволиш да му дам един урок. Слушай, Джасмин. Получих работа. В гарнизона. Ще бъда отново сержант. Парите са добри. Ще можеш да се разделиш с този живот и да се спасиш от онова животно. Ще се преместиш при мен, за да се грижа за теб.

— Не мога, Хито — поклати глава тя. — Знаеш защо. И не бива да го пипваш с пръст. Обещаваш ли? Нали си мой приятел? — тя го погледна с очи, пълни с молба.

Хидесато разпери безпомощно длани, след което ги прибра. Отново побутна чашата към нея.

— Добре. Само се нахрани. Още си измръзнала. Имам малко пари, а ще дойдат и още. Така че не се тревожи. — Измъкна от ръкава на дрехата си шепа грошове и ги натика в дланта й.

Тора се размърда гневно на мястото си и Акитада реши, че е време да си вървят. Хидесато им се усмихна разсеяно и отново насочи вниманието си към момичето.

Акитада плати цялата сметка и догони Тора на улицата.

— Познаваш ли момичето? — попита той.

Тора вече ругаеше без никакви задръжки.

— Мислех, че се е отървал. От неговото село е. Дъщеря на братовчед или нещо такова. От години се грижи за нея. Глупава жена. Не иска да има нищо общо с почтен мъж като Хидесато. Виж докъде е стигнала. Басирам се, че е загубил жилището си, защото й е дал всичките си пари, за да не я бие сегашният й приятел. Тази история ще го свърши.

Извратеността в отношенията между някои хора винаги разстройваше Акитада. Жените създаваха истински хаос в живота на мъжете, чиито сърца притежаваха. Якият сержант обичаше тази проститутка, която обсъждаше с него клиентите си и любовника си. Юкинари два пъти бе затъвал заради жени и сега бе съсипан мъж заради това, че бе имал нещастието да се влюби в дъщерята на Мотосуке. Госпожа Тачибана също като майка си преди нея бе манипулирала мъжете, оставяйки ги разорени или мъртви. Ярките пеперуди носеха гибел. Защо ли в желанието, което изпитваха към дадена жена, мъжете съсипваха живота си, губеха всякакво чувство за мярка и приличие?

Прибраха се в жилището си, потънали в мълчание.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА
ЗЕЛЕНИ КЪСЧЕТА, СИНЬО ЦВЕТЕ

Сеймей и Акитада пристигнаха пред задната порта на имението на Тачибана късно сутринта на следващия ден. Посещенията на Акитада сутрин в обществената баня го лишиха не само от утринните упражнения с Тора, но и доста намалиха часовете му за работа. Чувстваше се изморен и виновен, ето защо беше изнервен и почти не размени и дума с Джунджиро, който им отвори.

Момчето заприпка след Акитада към кабинета на господаря, като хвърляше към госта очаквателни погледи. Щом стигнаха до стъпалата на верандата, Акитада го погледна и отсече:

— Нямаме нужда от теб, но по-добре не съобщавай на господарката, че сме тук. — Обърна смръщено лице към главната къща, разположена сред притихналата градина. Снегът бе изчистен навсякъде, с изключение на местата под храстите и срещу северната стена на залата, където бе изложен покойният. Нямаше никакво желание да се среща със зимната пеперуда. — Хайде — изсъска Акитада и вдигна крак на първото стъпало, за да свали ботушите си.

— Да ви донеса ли чай и мангал?

— Не, благодаря. Няма да стоим дълго.

Момчето се обърна да си върви и Акитада седна на верандата, за да се събуе. Сеймей се настани до него.

Джунджиро, който не си бе тръгнал, не се сдържа и попита:

— Арестувахте ли капитана?

— Капитана ли? — Акитада си спомни какво му бе казала, че е видяла, майката на момчето. — Не. Капитан Юкинари не е бил в града в нощта, когато бе убит господарят ти.

— Че кой друг би могъл да бъде?

— Майка ти е сбъркала.

— Моята майка никога не бърка — пламна Джунджиро. — Ей сега се връщам. — И той се спусна презглава нанякъде.

Акитада въздъхна и се надигна.

— Хайде, Сеймей, да свършваме тук.

Двамата бяха свели глави над документите, сортираха и четяха, когато Джунджиро се появи отново.

— Майка ми каза, че е видяла шлема на капитана. Носел го и преди, когато идвал на посещение. По него имало червени шнурове и бил опасан от широки сребърни ленти. Сигурна е, защото помнела как червеното се откроявало на фона на синята му дреха.

Акитада пусна на масата сведенията за производството на коприна в провинцията и отбеляза:

— Синя дреха ли? Защо капитанът ще носи шлем и синя дреха? С шлем върви униформа, а не обикновена дреха. — Той разтри тила си, който го болеше неприятно, и се опита да фокусира размътения си поглед върху лицето на момчето.

— Вярно — зяпна то. След миг широко усмихнато додаде: — Радвам се, че не е той.

Акитада само поклати глава, примигна няколко пъти с надеждата, че ще пропъди болката, и се върна към работата си. Успяха да приключат с прегледа на документите навреме, за да не изпуснат обедния си ориз. Акитада хапна едва-едва.

— Нищо не открихме сред документите на Тачибана — въздъхна той. — Или е бил твърде предпазлив да остави черно на бяло подозренията си, или убиецът е прибрал документите, които биха могли да го злепоставят.

Тора кимна и се обърна към Сеймей, за да обясни нещо по упражненията, които бе подготвил под ръководството на стареца.

— Защо не внимавате, вие двамата — ядоса се Акитада. Знаеше, че забележката се отнася по-скоро до него самия, отколкото до спътниците му. Главата му беше замаяна, а и малкото, което бе хапнал на обяд, се надигаше към гърлото му. Вероятно предишната вечер беше прекалил със скаридите и виното. — Нека да помислим за убийството. Поредицата от събития започна с прошепването на поканата на Тачибана да го посетя в дома му. Приемаме, че е искал да сподели някаква тайна, толкова опасна, че не е посмял да я довери на никого от присъстващите. Юкинари и Мотосуке излизат от списъка на заподозрените поради факта, че са отсъствали от града. Остават само Джото и Икеда.

— Мисля, че и двамата са замесени — обяви Тора. Оригна се, протегна се и скръстил ръце под тила, се излегна по гръб. — Гологлавият спи с момчета, закопава монаси живи, а Икеда е чиновник — мошеник. На мен това ми стига.

— Говориш глупости — сряза го Сеймей. — Как може двамата да са виновни за едно и също престъпление? — Старецът наля на Акитада чаша чай.

— Има ли още вино? — попита Тора и подпря глава на лакътя си.

— Много пиеш. Виното е причина да говориш толкова глупости. Освен това седни прилично в присъствие на господаря.

Тора се понадигна.

— Защо да е глупаво игуменът и префектът да са съдружници?

Акитада разтриваше слепоочията си. Не само стомахът му се бъркаше, но сега се появиха и болки в главата. Чувстваше се изтощен, но не можеше да определи къде беше причината — среднощната екскурзия в манастира или любовните занимания с Аяко.

— В думите на Тора има известна логика — рече той. — Джото осигурява човешката сила, а Икеда — информация за конвоите.

— Видя ли, старче? — самодоволно се обърна Тора към помощника на господаря.

— И сляпата костенурка попада понякога на парче дърво във водата — изгледа го кисело Сеймей.

— Само че това не ни помага за убийството на Тачибана, нито ни дава основания да арестуваме и двамата.

— Възможно е някой да си е сложил шлема на капитана, за да се предреши. Освен това така чудесно се прикрива обръснатата глава — допълни Сеймей.

Акитада мислеше за картината на Отоми.

— Възможно е също така при госпожата да е бил нейният любовник и съпругът да ги е изненадал. Джото обаче не ми прилича на любовник. — Той порови в кутията за писмени принадлежности, за да извади зелените парченца, но пръстите му попаднаха на друго. Извади оттам мъничкото цвете орнамент, което намериха в таблата на уличния продавач.

Колко отдавна му се струваше това сега. Питаше се защо ли бе пазил толкова време това парче? По някакъв необясним начин

усещаше, че това цвете има особено значение. Освен че приличаше на грамофонче, бе изработено от злато и син емайл вероятно в чужда страна и Акитада не можеше да си представи откъде се е появило. Религиозен орнамент? В такъв случай можеше да е свързано с Джото и пренасянето на религиозни предмети.

— Сеймей, спомняш ли си го? — вдигна той цветчето нагоре.

Старецът се взря продължително и въздъхна.

— Изсипахте прекалено много пари на оня мошеник за боклуците му.

Акитада прибра цветето обратно в кутията.

— Искам да отидете с Тора в гостилницата на пазара. Келнерката там ти беше хвърлила око. Особено след като й подари всичката стока на продавача. Питай я къде живее той. Вероятно е чест посетител на заведението й. Намери го и попитай откъде има това цвете.

— Господарю — започна Сеймей, чието лице се бе изпънало от напрежение, — не може ли Тора сам да отиде?

— Съжалявам, приятелю, но ти единствен си го виждал. В това време Тора се бореше с преследвачите на Отоми. Нямаше да те моля, ако не бях убеден, че е важно.

Изправи се и затъкна зеленото парченце в пояса си.

— Става късно. Отивам при вдовицата и този път твърдо съм решил да открия оръжието на престъплението. Тачибана е бил ударен от тежък предмет някъде в тази къща. Най-вероятно в покоите на жена му и тя няма как да не знае. — Естествено, не сподели, че я подозира като извършител на убийството, нито колко много се тревожи от това посещение.

Вече в двора на трибунала, си спомни за Икеда и спря. Наистина трябва да е много разсеян, за да забрави, че Икеда, другият заподозрян в кражбата на данъците, няма как да знае за интереса и действията на Акитада, свързани със случая Тачибана, до церемонията в храма. Изкуши се да отложи плановете си, но реши да не го прави. Зави към резиденцията на губернатора, където обсъди с Акинобу проблема, пред който се бе изправил.

Домът на Тачибана тънеше в тишина, огрян от слабото зимно слънце. Зяпачите се бяха разотишли и Джунджиро му отвори почти

мигновено. До него на пътеката в двора стоеше кутия и препълнена кошница. Майката на момчето и една друга жена, приведени под тежестта на привързани за гърбовете им денкове с дрехи, излизаха в този момент от ниската сграда, където бе изложено тялото на господаря им, поклониха се на Акитада и отминаха.

— Какво става? — попита Акитада, след като ги изпрати с поглед.

— Тръгваме си. Сато вече си отиде. Племенницата му дойде да си го прибере. Господарката я беше повикала. Онова старо чудовище се разпорежда сега и ни заповяда да си вървим.

— Съжалявам — искрено рече Акитада. Нищо не можеше да направи, за да им помогне. — Не се безпокой. Всеки би наел добри слуги като теб и майка ти.

— Ще се справим — изпъна гордо рамене Джунджиро. — Умът ми сече. Може да работим и за вас?

Акитада неочаквано се почувства ужасно изморен и му се прииска да свърши тук час по-скоро.

— За съжаление не е възможно — въздъхна той. — Заведи ме сега при господарката.

Почака известно време пред покоите на вдовицата, но най-накрая го приеха. Когато прекрачи прага, Акитада видя, че вътре няма никой друг, освен старата дойка. Този път тя се държеше по-почтително и го заведе до същия нисък параван, където постави копринена възглавница, върху която да седне.

— Не очаквахме днес уважаваното ви посещение — промълви тя на третия или четвъртия си поклон. — Господарката ще бъде тук всеки момент. — Жената напусна стаята през другата врата, вероятно отиде да помогне на госпожа Тачибана да завърши тоалета си.

Щом се загуби от погледа му, Акитада огледа стаята. В общи линии нищо не се бе променило от последното му посещение. Същият дебел килим на фигури, картината с жеравите висеше между двете ниски масички. Върху едната от тях бе поставена висока китайска ваза, а на другата — изкуствено дърво с нефритени листа и златни цветове. Всъщност дървото не беше тук миналия път. Акитада пристъпи, за да го разгледа отблизо. Красива дрънкулка, която преди липсваше. Спомни си, че в деня на погребението съзнанието му регистрира

липсата на симетрия. Две еднакви масички изискваха и две еднакви вази. В този миг му просветна. Вазата беше зелена.

Приближи другата масичка и измъкна зеленото късче от пояса си — същия цвят, същата глазура. Едната от вазите бе използвана за убийството на Тачибана.

Той улови тънкото гърло на предмета и го вдигна. Беше тежък и би бил чудесно оръжие. Джунджиро не спомена ли, че слугите, които непрестанно били обвинявани, че чупят предмети в дома, всъщност са невинни? Нямаше да е трудно да се разбере дали такова обвинение е било отправено сутринта след убийството. Върна оцелялата ваза на мястото й и коленичи, за да разгледа китайския килим. Много скоро откри търсеното петно. Беше почти до ръба и още влажно. Разтвори високите власинки и откри по-надолу кафеникави следи. Разтри ги с пръст и след това помириса. Без съмнение това бяха следи от кръв. Раните на главата обикновено кървят обилно, а в кабинета видяха съвсем малко петно. Господарят Тачибана бе убит тъкмо в тази стая. Имаше и доказателство.

Доловил звуци от съседното помещение, Акитада успя да се върне на своята възглавница, преди вдовицата да влезе.

Със ситни стъпки, тя пристъпи в стаята, облечена в тъмносива коприна, както изискваше траурът. Върху дрехата си бе облякла китайски жакет в прелестни розови цветове, с избродирани пеперуди. Десенът му напомни първото посещение при нея и в съзнанието му отново изникна образът на сломена пеперуда, попаднала без време в заснежена градина. Въпреки всичко усети как в сърцето му се прокрадва известно съчувствие към дребната, приличаща на дете красавица, която бе свела клепачи, а красивата й коса се спускаше почти до земята. Живот с много възрастен мъж, който посвещава цялото си време на градината и работата в кабинета си, сигурно е труден за разглезено младо момиче, непознало никога радостите на любовта.

Той се поклони.

В неговия живот бяха настъпили сериозни промени от последната им среща. Аяко го бе научила, че жените могат да бъдат страстни. Нищо чудно, че тъжната пеперуда тук се бе поддала на изкушението. Красотата й беше образец на стандарт, прославящ младостта и крехкостта на жените. Много мъже биха били привлечени.

Не само Юкинари се бе поддал, а и той самият. За щастие, не изпитваше вече онова влечение към мекото парфюмирано създание, което в този момент се настаняваше зад паравана.

Дойката наля вино в чаша, оставена пред Акитада, и ги остави сами. Знаеше, че виното само ще влоши главоболието му, но изгълта жадно течността. Тя охлади малко пламъка в гърлото му. За първи път му мина мисълта, че ако се разболява, няма по-неподходящ момент.

— Трогната съм от вашата любезност — промълви тихо гласът от другата страна на хартиената преграда. — Простете ми за онази бележка. Написах я в момент на неизразима скръб и самота.

— Няма защо. Писмото беше очаровател но. Съжалявам, че важни дела ме задържаха и ми попречиха да изпълня по-рано даденото обещание.

— Единственото ми желание е да се оттегля от света, за да скърбя за загубата на своя съпруг. Не мога да го направя в момент, когато разни хора изразяват подозрения за това как е настъпила смъртта му.

Гледай ти! До нея са стигнали слухове. Дали слугите са се разбъбрили? Това обяснява внезапното им освобождаване. Сърцето му отново се затвори към нея. С информацията, която вече имаше, той никак не вярваше на преструвките й в момента. Стори му се, че в стаята е прекалено топло и се поти. Бе забравил да си вземе хартиени кърпички и все повече му се искаше да приключи тук час по-скоро.

— Съпругът ви е бил убит, госпожо — рече той рязко. Гласът му прозвуча по-глухо от очакваното, а потоци влага се стичаха вече по гърба му.

Иззад паравана се разнесе хленч, последван от тихо хълцане.

— Боях се от това. А съм сам-сама в този жесток свят. — Неочаквано домакинята му сгъна част от паравана и отправи огромните си, пълни със сълзи очи към Акитада, протягайки в същото време умолително ръка. — Вие сте единствената ми надежда, господарю — изхълца тя. — Сам-сама съм, без никаква подкрепа. Слугите на съпруга ми напускат и няма да има никой с нас — две безпомощни жени. Ами ако убиецът се върне? Моля ви, отведете ме оттук.

Подразнен от нейното представление, Акитада я изгледа намръщен и проследи как долната й устна започна да трепери, а двата

горни предни зъба се притиснаха в нея. Заприлича му на мишка. При нормални обстоятелства сигурно щеше да се опита да си поиграе като котка с мишка, но главата много го болеше и си мечтаеше за още една чаша вино.

— Ще бъда много по-полезен, ако знаех кой е човекът, от когото се боите.

— Нали ви казах? Това е чудовището, което уби моя скъп съпруг — зави тя отново. Малката й бяла ръка докосна неговата умолително. Акитада скръсти ръцете си и нейната увисна, после се отпусна върху коляното му. — Защо се държите така… отчуждено? Бяхте толкова мил с мен преди — умолително попита тя. Тъй като той мълчеше, продължи: — Къщата е толкова голяма и съвсем празна. Едва ли сте настанени удобно в трибунала. Ако дойдете да живеете тук, ще се чувствам в по-голяма безопасност. — Пръстите й стиснаха леко коляното му. — Ще ви служа с цялото си сърце. От първия миг, в който ви видях, знаех, че…

Ако не му беше толкова зле, сигурно щеше да се разсмее, но му беше лошо, затова само я изгледа с нарастващо отвращение и дръпна леко крака си.

— Защо не ме харесвате? — възкликна тя. — Казвали са ми, че съм красива. — След това видимо омекна и прошепна: — Знам как да доставя удоволствие на един мъж. Покойният ми господар не се интересуваше от нежности, но вие сте млад. От мига, в който ви видях, знаех, че кармата ми е да ви служа или да умра. — Тя пролази до Акитада, сграбчи коленете му и зарови лице в скута му. Действието й беше толкова открито еротично, че Акитада скочи рязко и отстъпи назад. Тя също се изправи. Впила очи в лицето му, развърза пояса си и спусна надолу жакета и дрехата си, така че се показа голото й тяло. — Не ме напускай, любов моя — прошепна.

— Покрийте се — извърна лице Акитада. Тялото й, с малки гърди и обръснат венерин хълм, му приличаше на дванайсетгодишно дете. От тази гледка, заедно с открито съблазнителното й поведение, само му се повдигна още повече. Какъв човек трябва да беше нейният любим, запита се Акитада. — Покривате със срам не само себе си, но и паметта на вашия съпруг. А що се отнася до страха ви от убиеца, вие го знаете най-добре, защото мъжът ви е убит в същата тази стая от

любовника ви във ваше присъствие. — Още докато изричаше тези думи, той усети, че сбърка, но въпреки това искаше да стигне докрай.

— Трябва да сте полудели — кресна тя и грабна дрехите си, за да се покрие.

Акитада извади порцелановото парченце от счупената ваза от пояса си.

— Това беше намерено в косата на съпруга ви. Съвпада напълно със зелената ваза тук. Любовникът ви е използвал другата зелена ваза, за да убие господаря Тачибана. При удара я е счупил и сте обвинили слугите, че в небрежността си са я строшили. Междувременно сте преместили с любовника си тялото в кабинета, за да изглежда така, сякаш Тачибана е починал в резултат на подхлъзване и случаен удар в главата. Раната му не може да е станала случайно. Освен това дървените му чехли бяха напълно сухи и чисти въпреки падналия сняг. Някой беше помел пътеката, за да премахне следите, останали в снега.

— Не — хълцаше вдовицата. — Не е вярно! Кълна се в Амида, невинна съм. Бях вярна на съпруга си. Защо ме измъчвате?

Акитада замаян попи с края на ръкава си влагата, избила по челото му. Трябваше да я принуди да признае.

— Слугите знаят за любовниците ви. В съда ще кажат истината. Наказанието за прелюбодействие и убийство на съпруг е смърт чрез бой с пръчки. Предлагам ви да кажете истината, преди стражарите да ви свалят дрехите в съдебната зала и да ви нашибат с бамбукови пръчки.

Очакваше тя да се разпищи или да припадне, но жената притисна крайчето на ръкава до устните си. Очите й засвяткаха с особен блясък. Само след миг тя беше легнала в краката му.

— Недостойната ви робиня признава — мълвеше тя. — Изменях на съпруга си, но не съм го убила. Знам, че трябва да платя цената за прелюбодействието си, но съм млада и не знаех какво правя, а когато осъзнах, вече беше късно. Моля ви, имайте милост.

Ръцете й се плъзнаха към краката на Акитада, но той отстъпи назад.

— Разкажете ми какво се случи — с леден глас заповяда той.

— Бях съблазнена с красиви думи — през хлипания започна тя. — Когато си дадох сметка какво се е случило, поисках да прекратя връзката, но той ме принуди да продължа, като ме заплашваше, че ако

се откажа, ще съобщи на съпруга ми. Тъй като съпругът ми никога не ме посещаваше в стаите ми с настъпването на нощта, любовникът ми идваше, когато си поиска. Караше ме да отключвам задната врата, щом всички заспят.

Тилът и гърбът на Акитада бяха плувнали в пот и дрехите му прилепваха неприятно за тялото.

— Минете към нощта на убийството — просъска той.

— Съпругът ми се върна от вечерята при губернатора и не знам защо дойде в стаите ми. Завари ни и заплаши, че ще разгласи на всички за връзката ни. Любовникът ми хвана вазата и го уби. — Тя похлупи лице. — Толкова беше ужасно. Накара ме след това да му помогна да прикрием следите.

— В такъв случай сте толкова виновна, колкото и той.

— Не съм. Не съм виновна. Той го удари. — Сълзите вече се лееха като порой. Тя заудря с юмруци по пода.

— Престанете! — извика Акитада и преглътна мъчително. Гърлото го болеше все повече и повече.

За негова изненада, тя седна, завърза отново пояса си и изтри лицето си с края на ръкава.

— Господарю — заговори тихо. — С вашата мъдрост и щедрост не може да не разбирате, че едно наивно момиче от провинцията става лесна плячка за сладките слова на един хубав войник. Съпругът ми окуражаваше приятелството ни. Истина е, че се влюбих в жестоко чудовище, но тогава не го разбирах. Не може да искате едно глупаво момиче да понесе последствията за убийство, което не е извършило.

— Ако смятате да хвърлите вината върху капитан Юкинари, това само потвърждава престъплението ви, защото е бил вън от града в нощта на убийството. Прикривате истинския убиец. По-добре да признаете. Лъжите не ви помагат. Единствената надежда за милостива присъда е да дадете доказателства срещу любовника си. Всичко свърши.

Красивото й лице се изкриви от ярост. Тя скочи и се спусна срещу него. Ноктите на малките й пръсти се впиха в лицето му. Той я отхвърли от себе си, след което с изумление видя как тя отново разтвори дрехите си със замах и собственоръчно надра лицето и тялото си, докато по бялата кожа се появиха кървави следи.

В следващия миг закрещя за помощ.

Вратата се отвори със замах и дойката влетя. Писъците ѝ запригласяха на тези на господарката. Шумът завибрира в разкъсваната от болки глава на Акитада. Той се отпусна безпомощно на възглавницата и притисна длани до ушите си.

Вдовицата спря да пищи и просъска:

— Глупачка. Къщата е празна. Бързо тичай до префектурата. Доведи стражи. Този мъж ме нападна, за да ме изнасили. Бързо!

Жената се спусна навън и в стаята се възцари благодатна тишина. Акитада свали длани. Предположи, че дойката най-вероятно е съучастник и сигурно сега отиваше при Икеда. Късно беше да преосмисли ситуацията. Събитията щяха да поемат своята логика на развитие.

— Ще съжаляваш! — изсъска младата жена. — Ще видим на кого ще повярват сега. Ти си чужденец тук, един от многото пропадащи благородници от столицата, за които толкова сме чували, докато аз съм съпруга на бившия губернатор. Горчиво ще съжаляваш, че се опита да ме забъркаш в това.

Акитада наостри уши, доловил шумове отвън. Много скоро с облекчение различи тежките стъпки на войнишки ботуши по дървените дъски. Госпожа Тачибана се сви в единия ъгъл на стаята с разтворени дрехи, за да се виждат кървавите следи по гърдите ѝ. Застана в поза на многострадална жертва. Когато вратата се отвори, тя ридаеше тихо.

Войници от гвардията на губернатора нахълтаха вътре и широко ококориха очи към полуголата жена.

— Арестувайте този мъж — протегна тя пръст към Акитада. — Той ме изнасили. Дойде тук под предлог, че иска да поднесе съчувствието си, след което ме нападна, разбирайки, че няма кой да ме защити. Слава на боговете, че все още има справедливост за бедните вдовици.

— Лейтенант Кенко, ако не се лъжа — обади се Акитада и кимна на офицера, който предвождаше войниците. Човекът откъсна очи от гърдите на госпожа Тачибана и отдаде чест. — Разбирам, че секретарят Акинобу ви е разяснил ситуацията. Благодаря ви, че се отзовахте толкова бързо. Искам да арестувате госпожа Тачибана по обвинение за убийство на съпруга ѝ.

— Как така? — изпищя вдовицата. — Нямате власт тук. А и тези мъже не са от префектурата. Няма съмнение, че сте ги подкупили. Отказвам да тръгна, докато не пристигнат стражите.

Лейтенантът хвърли смутен поглед към Акитада. В този момент вратата отново се отвори и дойката влетя вътре, следвана от Икеда и група облечени в червени униформи стражари.

— Ето този — посочи дойката с пръст Акитада.

Тук бе дошъл самият Икеда. По-зле от това не можеше да бъде. Единственото, което му оставаше, бе да изиграе внимателно ходовете си и да се надява, че съперникът му ще сбърка. Лесно е да се каже, но не е толкова просто да го осъществиш, особено когато главата ти се цепи от болка, а мислите и идеите ти се изплъзват като мокри попови лъжички.

Икеда огледа войниците и едва тогава съзря Акитада.

— Ваше превъзходителство — промълви той видимо смутен. — Какво се е случило? Бях се запътил да разследвам убийство в квартала на проститутките, когато тази глупава жена дотича и с писъци съобщи, че господарката й била нападната. Виждам, че е станала някаква грешка.

— Идвате тъкмо навреме, префекте — рече Акитада, с искрената надежда, че гласът му няма да го издаде колко силно му се вие свят. — Тук също е станало престъпление. Обвинявам госпожа Тачибана и нейната дойка в убийството на покойния господар Тачибана.

— Ваше благородие! — разкрещя се дойката и се опита да разбута войниците, за да стигне по-близо до Икеда. Двама яки мъжаги я хванаха през кръста, повдигнаха я от земята и я дръпнаха назад. Хилеха се широко, докато тя риташе и ругаеше в ръцете им.

Придържайки дрехата си с една ръка, госпожа Тачибана прекоси стаята и зашлеви звучен шамар на дойката.

— Млъкни! — просъска тя.

Жената мигом онемя.

С разтреперан от гняв глас, вдовицата се обърна към лейтенанта.

— Господарят Сугавара изсипа торба с лъжи, за да се измъкне от обвинението, че е нападнал беззащитна вдовица. Дойката ми е свидетел на недостойното му държане. Настоявам да я пуснете незабавно!

Акитада усети, че всеки момент може да загуби контрол над положението. Към пулсиращата болка в главата и щипенето в гърлото се прибави силно гадене. Обърна се към Икеда с известно усилие.

— Доказателствата за убийство тук са неоспорими. Ваза също като онази, която виждате на масичката, е била оръдието на убийството. Господарят Тачибана е паднал ето тук и кръвта му е изцапала килима. Петното още се вижда. Госпожа Тачибана, нейната дойка и посетителят й са пренесли тялото през градината до кабинета и са го оставили така, че да инсценират падане. Някой от тях е помел пътеката. Една от прислужничките и друг свидетел също са видели как мъжът съучастник изчезва в уличката през задната врата.

Икеда преглъщаше неспокойно и оглеждаше стаята. Мълчанието продължаваше, докато той оцени най-сетне положението.

— И кой е предполагаемият съучастник? — попита най-сетне префектът.

— Госпожа Тачибана отказа да съобщи името му. Опита се да обвини капитан Юкинари, но по една случайност знам, че не е бил в града в нощта на убийството.

Икеда гледа известно време втренчено, след което промълви:

— Убийство. Кой би помислил? Как съм пропуснал да забележа?

Стомахът на Акитада се разбунтува и той усети, че всеки момент трябва да излезе на чист въздух.

— Какво чакаш, човече? — обърна се той остро към префекта. — Такова гнусно престъпление подкопава най-съкровените основи на нашата нация. — Даваше си сметка, че звучи надуто, но пет пари не даваше. — Уважението и дългът към съпруга са поругани от тези жени. Да не би да не си съгласен?

— О, да! Напълно! — отвърна Икеда, който местеше объркано очи от едната жена към другата. Госпожа Тачибана го гледаше втренчено. Той се покашля за пореден път. — Ужасно престъпление е наистина съпруга да вдигне ръка срещу мъжа си или слуга да помогне в убийството на своя господар. Те трябва да понесат най-тежкото наказание. — Той даде знак на подчинените си. — Арестувайте тези жени.

Дойката запелтечи объркано.

— Накарайте я да млъкне! — отсече Икеда.

С помощта на войниците на Кенко стражите укротиха жената. Госпожа Тачибана плачеше тихо, но не оказа съпротива.

Всичко свърши.

Акитада се запрепъва навън. Успя по пътя да кимне на лейтенанта и Икеда, преди да излезе с бързи крачки на двора. Студеният въздух блъсна покритото му с пот лице като с ледена вода. Стоя известно време така и поемаше с пълни гърди свежия въздух. В следващия миг обаче стомахът му се надигна отново и той се извърна, за да повърне.

Изобщо не разбра как успя да се прибере в квартирата в трибунала, но там бе тъмно и празно. Смътно си спомни, че изпрати Сеймей и Тора в града по работа, и се просна на пода както си беше облечен.

Известно време след това се надигна. Изгаряше от температура. Свали дрехите си и останал само по копринената долна риза, която бе залепнала за влажната му кожа, той се добра до писалището и изгълта на един дъх остатъците от чая на Сеймей в чайника. След това потъна в неспокоен сън.

Събуди се и втори път, но сега трепереше от студ. Опита се да повика Сеймей, но от гърлото му не излезе никакъв звук, а зъбите му тракаха така неудържимо, че се отказа. В стаята цареше пълен мрак. Надигна се и се опита да отвори сандъка, в който бяха прибрани завивките, но не можеше да удържи треперенето на ръцете и краката си. Зави му се свят, стомахът му се разбунтува и той повърна изпития чай. Макар да усещаше гърлото си така, сякаш бе погълнал живи въглени, и главата му туптеше като барабан, поне гаденето беше изчезнало. Акитада се покри с дрехите си и отново легна.

Сънува невероятни кошмари. Госпожа Тачибана кръжеше над него и отваряше с нокти на орел гърлото му, докато крилете й на пеперуда разхлаждаха пламналото му чело. Аяко се появяваше и изчезваше в облаци пара, той напразно се опитваше да я достигне. В един миг зелените парченца се превърнаха в пръстите му на листенце, което, трепкайки, полетя във въздуха и се съедини със синьо цвете. *Асагао*, помисли си той — утринна красавица. То се полюшваше на лунната светлина, а капката роса на едно от листенцата му изведнъж се превърна в кръв.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА
КЪРВАВОЧЕРВЕНАТА ЗАВЕСА

Дебелата келнерка веднага позна Сеймей. Сипаничавото й лице се разтегна в широка усмивка, показвайки ред криви жълти зъби.

— Господарю Сеймей! — провикна се тя възторжено и с такава сила тресна каната с вино пред клиентите, които я бяха поръчали, че половината от съдържанието се изплиска. — Господарю Сеймей! — повтори тя и се забърза към тях с развети ръкави.

— Не можем да останем тук, Тора — притеснено шепнеше Сеймей зад гърба на спътника си. Няколко души в помещението се разсмяха високо.

— Влезте! Влезте! — провикна се жената, докато заобикаляше Тора и дръпна ръкава на Сеймей. — Вън е студено, ще ви настаня на чудесни места тук до огъня. Ще хапнете ли? Имаме прясна риба, задушена в соев сос. Осолени гъби и мариновани патладжани. Имаме и варени сладки картофи. Мога да ви ги намачкам с малко мед, ако ви се хапва нещо сладко.

— Не, не — задъха се тревожно Сеймей, докато се теглеше настрани. — Много бързаме. Нали, Тора? Само се отбихме да те питаме нещо.

— Няма нужда да питаш — не пускаше тя ръкава му и игриво го бодна в гърдите с дебелия си показалец. — Свободна съм след час. — Лицето на Сеймей остана равно и безразлично. Тя нацупи устни разочаровано. — Добре де, поне влезте и седнете за малко, за да си починете. Днес не ми се виждаш толкова млад, колкото първия път. — Тя вдигна очи към Тора. — Трябва да полагаш повече грижи за чичо си. За мъж на неговите години е трудно да се грижи за себе си, особено когато няма до него жена, която да следи за удобствата му.

— Никак не съм изморен — светна лицето на Сеймей. — А и не е много любезно да наричаш хората „стари“.

— О, има още много живот в теб — потупа го тя по бузата. — Точно такива мъже харесвам.

Сеймей отстъпи зад гърба на Тора отново, за голяма радост на слушателите наоколо.

— Ти й кажи, Тора! — запелтечи той.

Младият мъж стана сериозен и лицето му придоби дори сърдито изражение.

— Внимавай, жено! — предупреди я той с гръмовен глас. — Тук сме по официална работа.

— Добре де, питай!

— Имаше един уличен продавач на дребни предмети, когато дойдохме тук за първи път. Бутнаха го и стоката му се посипа на улицата, помниш ли?

— Дали помня ли? — с овлажнели от умиление очи попита тя. — Бяхте толкова мил, господарю Сеймей. Подарихте ми всичките му неща. Виждате ли тук? — И тя потупа главата си отстрани. — Този красив гребен ми е оттогава. Нося го всеки ден и си мисля за вас.

Някой от насядалите посетители изръкопляска и подхвърли похотлива забележка.

Сеймей се сви и впи пръсти в ръкава на Тора.

— Остави това сега — рече той. — Къде можем да го намерим?

— Ще ви кажа, ако господарят Сеймей обещае да се върне пак — лукаво постави тя своето условие.

Тора смушка спътника си в ребрата и той послушно отговори с прегракнал глас.

— Да, при първа възможност.

— Джисай не е идвал, откакто господарят ти му плати онази стока, но може да питаш за него приятеля му.

Този приятел се оказа Мишока, който спокойно пиеше виното си.

— Пиян ли си вече? — приближи към него Тора.

— Просто гоня студа — изхриптя Мишока. — Кой е дядката с теб? — и хвърли поглед към Сеймей.

— Ще чакам отвън — процеди Сеймей, който и без това вече беше тръгнал да си върви.

Тора обаче го улови за ръкава и го спря.

— Всички тръгваме. Мишока ще ни покаже къде живее Джисай.

— Джисай ли? — заинтересува се просякът. — Какво е направил?

— Ще му зададем само няколко въпроса. Тръгваш ли, или не?

— Важно ли ти е?

— Ще ти платя сметката тук, ако си достатъчно бърз.

Мишока мигновено грабна патерицата си и закуцука навън.

Келнерката с щръкналите зъби се ухили широко.

— Три кани от най-доброто и порция мариновани сливи — съобщи тя на Тора.

Тора прошепна на ухото й:

— Твоят приятел тук държи парите, но е много стиснат, така че трябва да си мила с него. — Сетне високо каза на Сеймей: — Плати й. Обещанието си е обещание, а и знаеш, че господарят бърза.

Възрастният мъж изгледа жената накриво, но извади наниз грошове.

— Този човек е жив пример за това, че пиенето е най-краткият път до бедността — дълбокомислено съобщи той. — Колко ти дължа?

— Четирийсет и пет гроша.

— Четирийсет и пет гроша? — Сеймей пребледня и притисна парите до гърдите си.

— Но за теб, скъпи мой, ще направя отстъпка — потупа го нежно тя по бузата.

Сеймей не откъсваше поглед от зъбите й, сякаш бе давещ се плувец пред устата на акула.

— Нека бъдат десет, миличък — загука жената. — Останалите ще изхарчим двамата.

Шумни ръкопляскания и одобрителни подвиквания огласиха помещението.

Сеймей отброи десет медни гроша с разтреперани ръце и почти избяга навън.

— Не забравяй какво ми обеща! — извика жената след него.

— Само десет гроша за всичкото това вино! — Тора тупна одобрително Сеймей по гърба. — Ще трябва да ми кажеш как го правиш това с жените, старче.

Мишока вървеше след тях, като не спираше да се оплаква от студеното време, от дългия път, от разклатеното си здраве. Преведе ги през мръсни, разкаляни пътеки, през изоставено гробище, минаха и през разградени дворове на бедняшки жилища, където замръзналото пране бе изпопадало на земята, а жените изхвърляха мръсната вода направо на двора. Най-накрая, изморен, той свали фалшивия си крак и

заедно с патерицата ги остави в хралупата на едно дърво. Сеймей наблюдаваше действията му с неодобрително мълчание.

Измръзнали и доста изнервени, най-сетне стигнаха открито пространство, в чийто отдалечен край се забелязваха гредите на южната стена на града. Между редките дървета се виждаха колиби на скитници, повечето от които наместо с покриви бяха покрити със слама. Тук-там бяха запалени огньове, чийто черен дим се виеше нагоре към притъмняващия небосклон. Жени и деца в дрипи се суетяха около приготвянето на оскъдната си вечеря, докато мъжете се гушеха край огъня, пиеха и хвърляха зарове.

Мишока поздравяваше хората, покрай които минаваха, заобиколи прането, проснато на въже между две дървета, и спря пред особено мизерна купчина, която трябваше да е жилище.

Прокъсана рогозка покриваше входа, а наоколо се търкаляха изпочупени кухненски принадлежности. Без много да се церемони, Мишока дръпна рогозката и се вмъкна, последван от Тора. Сбърчил нос от неприятната воня, която го лъхна, Сеймей остана отвън. Чуваше как вътре разговарят оживено.

Група мръсни дечица се скупчиха около него и жално се замолиха:

— Дай ми петак.

— Само един петак за топла супа, господине.

Бутаха се в него, опипваха плата на дрехата му, сочеха черната му шапка, бъркаха по пояса и в ръкавите му. Сеймей пляскаше, когото успееше и се провикна:

— Хайде, Тора, побързай.

Вместо отговор, Тора подаде ръка и го дръпна вътре. Сеймей се задави. В първия миг нищо не виждаше в сумрака. Имаше усещането, че е погълнат от огромна паст, воняща отвратително. Първото, което успя да различи, бе нечие тяло, свито под купчина прокъсани одеяла на ниска платформа. Одеялата отдавна бяха придобили сивкавокафявия оттенък на калта отвън. И човекът, който бе завит с тях, бе със същия цвят. Тънка и рядка прошарена коса покриваше като паяжина белезникавия череп. Хлътнали черни очи следяха движенията на Сеймей с лениво любопитство.

Той реши, че са дошли не където трябва, и заотстъпва към изхода. Едва тогава схвана, че човекът, който лежи в дъното, е жена, а

уличният продавач Джисай седи на земята до нея. Беше със същите дрехи, с които го бе видял при първата им среща, със същата кал, която бе полепнала по тях. Между двамата бе поставен мангал, който много повече пушеше, отколкото топлеше.

Сеймей покри устата и носа си с ръкава на дрехата си и рече на Тора:

— Това е човекът. Питай го и да си вървим.

— Какво стана с добрите ти обноски, дядка? — ухили се Мишока, настанил се на пода до продавача. — Току-що дойдохме. Седни и се дръж като възпитан човек.

Сеймей хвърли на Тора поглед, пълен с молба, но той се направи, че не забелязва, и седна на земята. След кратко колебание Сеймей запретна високо синята си дреха и също приседна.

За огромно притеснение на твърде придирчивия Сеймей последва спокоен и муден разговор за времето, за трудния живот на скитниците. След това симптом по симптом бе разгледано лошото здраве на съпругата на Джисай. Питаха непрестанно Сеймей за мнението му и той взе да се отпуска. Накараха го да премери пулса на старицата, да погледне очите й. Лечебни чайове, мехлеми и всякакви видове лапи бяха обсъдени с подробни коментари за действието им. Разказаха се анекдоти и за местните церове като жабешка кожа, пърлено месо от къртица и разпрашена суха хлебарка.

ОТ време на време болната простенваше, съпругът й правеше коментари с писклив гласец, прекъсван от плътния тембър на Тора и хрипливите забележки на Мишока, но за целта на тяхното посещение така и не ставаше дума.

Когато запасът от съвети на Сеймей се изчерпа, а и оплакванията на жената бяха изредени, разговорът започна да затихва. Тора се попротегна и спокойно отбеляза:

— Винаги е приятно да се видиш отново със стари приятели. Господарят ни изпрати да се убедим, че ония копелета, които са те бутнали тогава, не са ти причинили трайни наранявания.

Забележката му беше прибързана. Уличният продавач и жена му подхванаха нова серия от оплаквания за физическите проблеми на Джисай, появили се вероятно в резултат на инцидента. Болки в гърба, изметната става на единия крак, коляното му необяснимо защо не се сгъва, както и ужасно главоболие с пристъпи на световъртеж. С две

думи — пълен инвалид, не може да работи, не спи добре и е с непрестанни болки. Едва ли ще е в състояние да работи пак. А и парите за лекари въобще не достигали, особено когато и двамата вкъщи са болни. От дни нямали какво да ядат.

Сеймей изсумтя и вдигна капака на тенджерата, която висеше на нестабилна бамбукова стойка над мангала.

— Супа от фасул ли е това? — сбърчи нос той.

— Един добър съсед я донесе — обясни продавачът. — Напразно си е правил труда. Жената е твърде болна, за да я яде студена, а пък аз нямам сили да наклада огън да я стоплим. Дори да имах дърва.

Сеймей изсумтя недоволно.

Тора обаче предпочиташе друга тактика.

— Нашият господар е изключително добър човек и ни поръча да ви оставим малко пари — и протегна ръка към Сеймей.

Старецът замърмори под нос недоволно и започна да брои грошовете, докато най-накрая Тора дръпна парите от ръката му и ги остави пред старицата.

Тя разтегна лице в беззъба усмивка и рече:

— Велик човек е този ваш господар. Благословени сте, че работите за такъв светец.

— Много мъдра жена сте, лельо — отбеляза Тора. — Време е да си вървим — изправи се той. Сеймей го изгледа възмутено и се готвеше да възрази, но Тора се направи, че не забелязва. — Между другото, в ония неща, които господарят ми купи от теб, имаше малко синьо цвете. Спомняш ли си го?

Джисай закима енергично.

— Много красив предмет. Чисто злато — хрипливо рече той. — Струва цял наниз грошове.

Тора се направи, че не е чул.

— Не помниш ли откъде го имаш?

Продавачът присви очи.

— Много ще ми е трудно да се сетя. Нещо специално ли има в него?

— Не. Господарят се готвеше да го хвърли и аз го взех за моето момиче. Но тя пък иска още такива неща.

— Би ли дал за това повече пари? Да речем сребърна плочка? — попита търговецът.

— Толкова много? Майтапиш се. Е, жалко. Момичето ще е разочаровано — въздъхна Тора и се наведе, за да прибере монетите, които беше оставил пред болната жена. — Време е да тръгваме. Господарят ще се радва да чуе, че се възстановяваш и че търговията върви.

— Чакай! Чакай! — извика след него продавачът и се изправи със завидна пъргавина. — Ей сега си спомних. Взех го от една от проститутките. Трябваха й пари, за да купи пиячка на нейния човек. Не знам откъде го имаше. Обикновено не задавам въпроси.

— Как се казва и къде живее? — продължи да настоява Тора и монетите подрънчаха в дланта му.

— Джасмин. Живее до пазара, доколкото знам.

Изненадващо, Мишока се намеси:

— Това е уличницата на Белязания.

Тора зяпна и хвърли монетите на продавача.

— Ето, дръж, разбойнико. Най-добре ги вложи в стока, защото много скоро и твоите, и на госпожата кости ще се подадат през пъповете ви.

Вече навън, Тора стисна кокалестото рамо на Мишока.

— Каква е тази история с Джасмин и Белязания?

Мишока се опита да се измъкне и захленчи:

— Такава ли ти е благодарността? Задето ви помагам да намерите това, което търсите?

— Извинявай — рече Тора и го пусна.

— Отново ми е студено — изхленчи Мишока. — И ожаднях.

— Никакво вино повече — предупреди Сеймей.

Тора го улови за лакътя и го отведе малко настрани.

— Слушай, този човек има нужда от пиене, за да продължи да живее. Ти имаш работа, прилични дрехи и шапка, имаш и своите лекове, имаш своя господар и мен, за да ти досаждам. Той няма нищо. Виното е единственото, за което живее. Не всеки има нашия късмет.

— Но виното го съсипва — примигна Сеймей. — Ще го убие. Погледни го само колко е жалък. Освен това ме нарича „дядка“.

— Умирането е лесно — въздъхна Тора. — Трудно е да се живее. Виното му помага да забрави.

Сеймей обърна очи към Мишока и го гледа известно време.

— На колко години си? — извика той.

— На петдесет и две — гордо вдигна глава просякът. — А ти?

— Скоро ще навърша шейсет — още по-гордо съобщи Сеймей и изпъна рамене. — Изглеждаш доста изнемощял. Да отидем някъде на топло, където ще си починеш, преди да се разделим.

Мишока знаеше всички кръчми в околността и ги заведе в една, където бе сигурен, че ще им позволят да стоплят гърбовете си на кухненската печка, а и сервираха греяно вино.

— Хайде — нетърпеливо го подкани Тора, — разказвай.

Мишока отпи няколко големи глътки, за да събере мислите си.

— Доколкото знам, Белязания се появил в града преди няколко седмици и започнал да обработва момичетата, които работят на улицата. След това взел да събира пари и от уличните търговци. Говори се, че събирал доста пари, но ги проигравал после на зарове. Джасмин, тая тъпа фуста, си загубила ума по него. — Мишока отпи нови няколко глътки и завъртя глава. — Толкова е грозен, че и привидение би изплашил, на всичкото отгоре я пребива.

— Виждал съм го — кимна Тора. — Води със себе си още двама кретени — един идиот, на когото му текат лигите, и един дребосък — същинска невестулка.

— Юши и Джубей. По-добре се пази от тях. Носят ножове и първо удрят, после питат.

На Сеймей това никак не му хареса.

— Коя е тази Джасмин? — попита той тревожно.

— Приятелка на един приятел — отвърна Тора. — Най-добре да отидем да я питаме за цветето. Получи достатъчно вино за днес, Мишок. Да вървим.

Навън нощта вече бе настъпила. Остър вятър свиреше из тесните улици и вдигаше парчета боклуци и сухи листа. Минаваха по алеи, в които пред краката им притичваха плъхове, а в ъглите се бяха свили скитници и просяци. Постепенно все повече светлини осветяваха покривите.

— Пазарът — съобщи Тора.

Сеймей потръпваше, по-скоро от страх, отколкото от студ, тъй като под дрехата си носеше ватирано сетре. Не беше свикнал да среща толкова много мизерия и мръсотия за един ден, а и доста се боеше от срещата си с Белязания и приятелите му. За него пазарът бе в центъра на техните неприятности. Бяха започнали злощастното си посещение

точно от това място и събитията неизменно ги връщаха тук. С всеки следващ път неприятностите ставаха по-големи. Сякаш бе попаднал в лабиринт, чийто изход никога нямаше да намери.

В този момент до ушите им стигна звук от тичащи крака и Сеймей се обърна рязко, за да види какво става. Покрай тях претичаха няколко момчета, които викаха нещо тревожно.

— Нещо се е случило — сподели Тора с него. — Изпратили са ги да доведат префекта.

— Значи е убийство — възкликна Мишока и заподскача развълнувано, подкрепяйки се с патерицата си. — Никой не вика префекта заради сбиване или скандал. Да идем да видим — и той свърна зад първия ъгъл. Тора го следваше по петите.

Сеймей, който никак не беше съгласен, ги последва неохотно. Денят му и без това бе достатъчно неприятен. В дъното на улицата видя тълпа, която се трупаше пред проход между две стари сгради. Вятърът подмяташе фенерите и светлината им играеше по напуканата боя на стените и покритите с прогнила слама покриви. Тора и Мишока си пробиваха път в тълпата и скоро изчезнаха в тъмния проход.

Паника обзе възрастния човек. Изоставиха го сред проститутки, крадци и убийци на място, където не си правят труда да викат стражите, преди да е станало твърде късно. Имаше убиец на свобода и сигурно не беше далеч, а Сеймей нямаше представа как може да се добере до трибунала.

Той пристъпи до хората по края на тълпата. Неугледна млада жена с ревящо бебе разговаряше със стара вещица.

— Получи си го — коравосърдечно нареждаше тя. — Но предполагам, че това е някой от гадните й номера. Мръсни уличници. Жените като нея тичат след всеки мъж, когото могат да докопат, дори да е извратен.

— Казаха, че гърлото й е разпрано от ухо до ухо.

Сеймей потрепери. Доста долна история. Но нямаше избор. Трябваше да открие Тора. Той се изкашля неспокойно.

Жената с детето се извърна и видя синята му дреха и черната шапка.

— Префектът е тук — провикна се тя. — Направете му път!

Тълпата се раздели и Сеймей мина бързо между хората с колкото се може по-важен вид. Хлътна в тъмния проход и се озова в осветен от

факли вътрешен двор.

Тук беше по-тихо. Много фенери бяха запалени и хвърляха мътна светлина над вратите не само на горните етажи, но и по-долу. Любопитни висяха по перилата или седяха по паянтовите стълби. Огледаха Сеймей, но бързо загубиха интерес. Дворът бе покрит със смет, парцаливо пране висеше по перилата. Въздухът беше задимен и наситен с миризми на гозби.

В средата на двора малобройна група хора гледаха нагоре към врата на втория етаж. Някой бе закачил до нея фенер, който осветяваше яркочервена завеса.

Нямаше и следа от Тора, но Мишока се бе подпрял на една от опорните греди. Сеймей се приближи до него.

— Какво е станало? — попита той. — Къде е Тора?

Мишока гледаше необичайно мрачно.

— Качи се горе — хрипливо рече той и кимна към алената завеса. — Изглежда, някой е видял сметката на нещастната женска.

Дебела жена в черна копринена дреха седеше на стъпалата наблизо и се бореше за всяка глътка въздух. От време на време простенваше. Други две жени я подкрепяха отстрани, вееха й с ветрило и шепнеха нещо в ухото й.

— И тази жена ли е била нападната? — полюбопитства Сеймей.

— Не, това е хазяйката. Прибрала се преди малко и забелязала червената завеса. Качила се да види. Едва ли се е изненадала много, дъртата хитруша.

— Тя ли е намерила убитата?

— Да. Разбрала също и защо завесата е станала червена.

Сеймей погледна нагоре и преглътна мъчително. Мократа материя плющеше развята от ледения вятър, залепяше се на стените и всеки път оставяше ярки следи по мазилката.

Тора се появи на стълбите и стъпките на тежките му ботуши отекнаха в двора. Отиде да говори със собственичката на сградата.

На Сеймей му беше дошло до гуша от тази задача, която се превръщаше в ужасяващ кошмар. Тора ги забъркваше сега и в убийство. Той се насочи към слугата, улови ръкава му и се опита да го дръпне настрани.

— Хайде, Тора — строго рече старецът. — Нямаме време за губене по всякакви престъпления, които не ни влизат в работата.

Тръгваме си веднага!

Тора гледаше през него.

— Чакай малко! — Обърна се към дебеланата на стълбите. — Ти каза на съседната широка улица, но през една пресечка, нали?

— Тора! — тропна с крак Сеймей и извиси глас: — Забравяш кой си. Нямаме работа с тези хора. Очевидно тук убийствата са нещо обикновено. Известно е, че лошата миризма привлича мухи. Да приключваме със задачата и да се връщаме в трибунала, където господарят ни чака. Крака не ми останаха да обикалям из бордеите.

Тора се извърна светкавично. Сграбчи раменете на Сеймей и го повдигна нагоре, така че стъпалата му се отлепиха от земята. Очите на стареца се ококориха от изненада от яростта, изписала се на лицето на мъжа пред него.

— Ти, стари глупако! — изсъска Тора. — Ти, нищо и никакъв чиновник и слуга на нищо незначещи чиновници! Какво ме интересува, че си изморен или че се имаш за прекалено високопоставен, за да се омесваш с обикновените хора? Убитата жена горе е приятелката на Хидесато, Джасмин. Ще го арестуват за това, че я е убил, в мига, в който говорят с хазяйката. Трябва да го предупредя. Сега разбра ли?

Сеймей кимна няколко пъти и Тора го пусна.

— Върви в скъпия си трибунал. Не ме интересуваш — подхвърли Тора през рамо и напусна вътрешния двор.

Сеймей се огледа и срещна само враждебни погледи, които чакаха да видят какво ще направи. Мишока му обърна гръб. Очевидно бе решил да остане.

— Чакай ме! — извика Сеймей след Тора. — Идвам с теб.

Наложи се да потича известно време, за да го настигне. След няколко минути попита с кротък глас:

— Какво се е случило с момичето?

— Заклана е — дрезгаво отвърна Тора, без да забавя крачка. — Разпорили са гърлото й от ухо до ухо. И не само това… — Той погледна Сеймей и продължи: — И цялата бе надупчена. Мръсникът я е вързал, натъпкал е пояса в устата й, за да не вика, докато се е забавлявал. Вътре имаше страшно много кръв. Направо локви. Всички стени бяха изпомазани, а завесата бе подгизнала почти цялата. Мушкал

е в нея ножа си, докато изтече кръвта й, и едва тогава е прерязал гърлото.

— Какъв ужас! — прошепна Сеймей. — Но защо казват, че твоят приятел го е извършил?

— Защото хазяйката е видяла Хидесато с Джасмин. Чула ги е да се карат и последното, което Хидесато казал на момичето, било: „По-добре да беше умряла.“

— Хората често говорят такива неща, без да ги мислят — отбеляза Сеймей.

— Иди го кажи на стражите и на префекта. Чиновниците не си губят времето с убити уличници и обикновени войници. — Бяха стигнали една тиха улица и Тора спря пред някаква жилищна сграда. — Мисля, че стигнахме. Хазяйката каза, че Хидесато е платил наема на Джасмин, защото щяла да се мести тук, за да живее с него.

Откриха сержанта да мете празна стая. До вратата бе оставена навита рогозка, а сандъкът с дрехите му бе избутан до отсрещната стена и върху него се виждаха ризницата и мечът му. Чисто нови завивки и постелки бяха навити на руло в другия ъгъл.

— Тора! — Хидесато захвърли метлата и отиде да прегърне приятеля си. Кимна усмихнато към Сеймей. — Влизайте. Как ме намерихте? — Сержантът разви рогозката, за да седнат. — Съжалявам, но не мога да ви предложа нищо. Зает бях да приготвя мястото за Джасмин. — На лицето му грееше щастлива усмивка. — Можеш ли да познаеш, Тора? Сега, когато имам заплата на сержант, тя най-сетне се предаде. Ще бъда женен мъж.

Тора огледа голата стая и прехапа устни.

— Собственичката на сградата твърди, че сте се скарали. Казвал ли си нещо като „по-добре да беше умряла“?

— Значи пак ни е подслушвала, старата сврака. Нали ги знаеш жените! Джасмин е много упорита. Май се бях поядосал. Но накрая тя се съгласи.

— Хидесато, Джасмин няма да дойде — промълви Тора с наведени очи.

— Шегуваш се — угасна лицето на Хидесато, — но да знаеш, никак не е смешно. Шегуваш се, нали?

Тора завъртя мълчаливо глава, като не смееше да вдигне поглед. Сержантът обърна очи към Сеймей, който в този момент се

примъкваше към вратата.

— Какво се е случило?

— Съжалявам, Хито, бих искал да не съм аз този, който ще ти го каже.

— Онзи изрод пак я е бил, нали? — пребледня Хидесато.

— Мъртва е, Хито.

— Как така? Джасмин мъртва? Не е възможно. Говорих с нея преди няколко часа.

— Някой е бил при нея след това. Пронизал я е с ножа си и е избягал — обясни Тора. — Хазяйката смята, че си бил ти.

— Как така я е пронизал? — скочи Хидесато. — Трябва да отида при нея. Може би е само ранена.

— Не е. Видях я — улови ръцете му Тора.

Хидесато го отблъсна от себе си, с див поглед скочи на крака и се отправи към вратата. Тора успя да го хване и двамата се изтърколиха на земята.

— Мъртва е, Хидесато! — повтаряше Тора. — Не можеш да се върнеш там. Повикали са префекта и ще те арестуват.

След кратка борба Хидесато се предаде и легнал по корем, се разрида и заудря с юмруци по пода.

Гледаха го мълчаливо известно време. След малко Тора отпусна ръка върху рамото на приятеля си.

— Не можеш да останеш и тук. Старата сврака знае адреса ти. Ще те заведа у Хигекуро за няколко дни, докато всичко се изясни. Нали си спомняш, говорих ти вече за бореца инвалид.

Хидесато седна. Беше замаян, лицето му бе мокро от сълзи.

— Събери си малко неща — подкани го Тора.

— Защо, братко? — поклати глава сержантът. — По-добре да ме арестуват. Всичко, до което се докосна, се сгромолясва. Само ще навлечеш неприятности на приятеля си и на себе си.

— Млъкни и тръгвай! — категорично нареди Тора.

Хидесато се изправи несигурно и загледа с празен поглед. Тора изруга, ритна капака на сандъка, който се отвори шумно, измъкна голяма кърпа и започна да мята в нея дрехи. Когато реши, че са достатъчно, сви всичко на вързоп и го тикна в ръцете на приятеля си.

— Иди да огледаш навън, Сеймей, и ако е чисто, дай знак.

Старецът се спусна навън послушно. Нощта беше настъпила, но на улицата нямаше никой. Подаде сигнал, че е безопасно да излязат.

По пътя Тора спря да купи два евтини фенера и се отправиха към северната част на града. Подбираха странични и тесни улици, никой нямаше желание да говори.

Стигнаха пред школата по борба и неочаквано Хидесато спря.

— Ще убия това копеле. Дори това да е последното нещо, което ще сторя на тази земя.

— Не, брате! — стисна го за ръката Тора. — Това не е пътят. Аз и моят господар ще открием кой го е извършил. Защо да плащаш с живота си?

След миг-два размисъл Хидесато кимна и се остави да го въведат в къщата.

За огромно облекчение на Сеймей не останаха по-дълго от обяснението кой е гостът и защо го водят. Запозна се със собственика на школата и дъщерите му и си помисли, че едва ли има по-подходящо място за укриване на сержанта от този необикновен дом. Самият той не искаше нищо повече от това да се прибере в удобната квартира в трибунала.

Тъкмо стигнаха до външната ограда и старецът с тревога забеляза, че Тора отминава вратата.

— Къде отиваш? — провикна се Сеймей.

— Отивам да говоря с префекта.

— Така ли? Не сега, Тора. Тревожа се за господаря. Или поне… Не може ли да отидеш без мен?

— Не — категоричен беше Тора. — Идваш с мен. Твоята дреха и шапката ти ще направят минаването ни покрай стражите по-лесно.

— Сигурен съм, че префектът още не се е прибрал. — Тора мълчеше и следвайки го, Сеймей само въздъхна. — Поне веднъж да признаеш, че подходящите дрехи имат значение.

Само дето чиновниците и стражите в префектурата бяха прекалено заети, за да обърнат внимание на облеклото на Сеймей. Те тичаха напред-назад и препращаха двамата от един човек на друг. Най-накрая един слаб и блед мъж с изнурена физиономия спря пред тях.

— Каква вечер само! Първо някакъв откачен се развихрил в квартала на проститутките, после случаят Тачибана. Опасявам се, че

префектът няма да го има тук още известно време. Мога ли аз да ви услужа?

Тора разказа подробно за срещата си с Белязания, после предаде и онова, което бе чул от Мишока как Белязания пребивал Джасмин.

Мъжът слушаше внимателно и от време на време присвиваше очи.

— Вашата информация ми се струва доста важна. Добре сте направили, че сте дошли право тук. Моля, седнете там и щом негово благородие се появи, ще му предам.

Сеймей и Тора седнаха. И зачакаха. Чакаха толкова дълго, че задрямаха. По едно време мъжът, който ги бе изслушал, приближи Сеймей и раздруса рамото му.

— Префектът се е прибрал направо у дома си. Сигурен съм, че ще иска да говори с вас, но мисля, че е по-добре да се приберете и да си починете няколко часа, а на сутринта елате отново.

Замаян от умора, Тора скочи на крака.

— Хиляди демони… — започна той разярен.

Младият чиновник заотстъпва назад и двама стражи бързо приближиха, посягайки към веригите си.

— Тора, недей! — обади се Сеймей. — Сам каза на Хидесато, че господарят ще се погрижи.

Слугата продължи да ругае под нос всички мързеливи подкупни чиновници, но се подчини и двамата си тръгнаха.

Пред вратата на квартирата Сеймей изхлузи обувките си и тихо отвори вратата, засланяйки с ръка светлината на фенера си.

Тора още се събуваше отвън, когато чу тревожния вик на Сеймей.

— Господарят! Тора, бързо ела! Нещо се е случило с господаря.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА
СЪБУЖДАНЕ

Акитада беше болен три дни. През цялото време бе обиколен от грижите на Сеймей, Тора и Мотосуке. Слуги и лекари влизаха и излизаха. Прогнозите за здравето му се движеха от безнадеждни до изпълнени с надежда. Тримата му болногледачи обаче седяха неотлъчно до него и излизаха само за да се нахранят и ако е много необходимо.

Когато най-сетне Акитада дойде на себе си и осъзна къде се намира, по една случайност бе останал сам в стаята. Слънцето струеше между дървените летви на прозорците и квадрати светлина покриваха гърдите и завивките му. Нежен приятен аромат изпълваше въздуха, а в лъчите танцуваха леки прашинки.

Първото усещане на болния бе за лекота, все едно летеше. Изпита искрено удоволствие от приятната топлина на завивката и на слънцето. Беше се събудил от поредния си сън, в който се разхождаше с Аяко — първо по планинска ливада, а после в двора на храм. Ръцете им се докосваха, тя му се усмихваше.

Слънцето! Пропуснал е редовната им среща. Сигурно е към обяд.

Седна в леглото, но движението бе твърде рязко и всичко се завъртя пред очите му. Отпусна се назад със стон, спомнил си за неразположението си предишната вечер. Очевидно не беше във форма, за да се срещне с нея. Тора ще трябва да й занесе по-късно бележка.

Докато лежеше отпуснат, се запита къде ли може да са Сеймей и Тора. Огледа се и му направи впечатление, че всичко е много чисто. Спомни си, че бе повръщал. Дано Тора да е бил вече при Хигекуро, за да му каже, че е болен.

Тя щеше да се безпокои за него. Стана му приятно. Дали това, което изпитваше към Аяко, бе любов? С всеки следващ път страстта им един към друг нарастваше, все по-естествени ставаха отношенията им. Мисълта, че може да я загуби, го ужаси. В един миг на

главозамайване дори му мина през ума, че може да се установи в този град, да стане съдия и да създаде семейство с нея.

Имаше задължения към майка си и сестрите си и не можеше да си позволи такова щастливо изгнание. Защото това щеше да е истинско изгнание — нито Аяко, нито децата им щяха да имат възможност да се върнат в столицата. Затвори очи и картини от последната им среща изплуваха в съзнанието му. Тя се бе навела над него, и двамата бяха голи, с влажна от парата и от преживяната страст кожа. Очите му бяха притворени и бе усетил как тя докосва с устни лицето му. Почувства по клепачите, носа и устните си целувките й, нежни като докосване на цветен листец. Сетне с върха на езика си бе проследила капките по веждите му, по ръба на косата, ушите и след това отново върху устните. Проникна между тях и движението напомни на собствените му движения от преди няколко минути, когато я любеше. Акитада никога не беше преживявал такова нещо с жена.

Вратата се отвори с леко свистене и Сеймей влезе вътре на пръсти с чайник в ръка.

— Къде са останалите?

Старецът едва не изпусна чайника. Набръчканото му лице изгря в широка усмивка.

— Буден сте! — възкликна той прегракнало. — Толкова се разтревожихме. Сигурно умирате от глад. Ще сложа този чайник и ще отида да ви приготвя една хубава оризова каша. Колко ще се радва само губернаторът. И Тора също. Тора направо си загуби ума от болестта ви, а и тази история с Хидесато… А пък губернаторът знае само да върши пръсти. Много добросърдечен човек, независимо от това, което си мислите за него…

— Сеймей, успокой се, моля те!

Сеймей сложи чайника върху мангала. До него се виждаше странна кадилница, откъдето вероятно идваше този аромат в стаята. Бронзово кълбо с дупки и инкрустации на преплитащи се кръгове, листа на дървета и цветни листенца.

— Откъде взехте това? — попита Акитада.

— Кадилницата ли? — попита старецът, след като проследи погледа на Акитада. — Губернаторът я донесе от личната си библиотека, като видя, че нямате. Въздухът в стаята ставаше много тежък от болестта ви.

— Много мило от негова страна. Какво каза за Тора и Хидесато?

— Ех — приседна Сеймей. — Не помня по-отвратителен ден в живота си. Първо онази жена с щръкналите зъби от гостилницата, която ме постави в много неудобно положение, после намерихме уличния продавач и жена му в една колиба, пълна с парцали и мръсотия, после пък убийството… Кошмар! Наложи се да избързаме, за да скрием Хидесато у Хигекуро. Не стига това, ами се наложи да седим в префектурата с часове. И когато най-сетне се прибрахме, ви намерихме полумъртъв тук на пода.

— По-бавно, Сеймей! Карай едно по едно. Убийство ли каза?

Старецът разказа доста цветисто за убийството на Джасмин и останалите събития от този ден. Акитада го слушаше внимателно и на моменти ужасен.

— И всичко това е станало вчера? — попита той.

— Вчера ли? О, не! Преди четири дни. Бяхте много болен.

— Четири дни? — първата му мисъл беше за Аяко. Колко ли се е разтревожила? Сърцето му се изпълни с нежност и благодарност към нея. — Радвам се, че Хидесато е при тях. Ще може да ги брани от монасите. — Поколеба се миг-два и се усмихна. — Да се надяваме, че това няма да разтревожи Тора. Отоми е много хубаво момиче.

— Ами, Хидесато не се интересува от Отоми — изтърси Сеймей, но тутакси затвори уста и се съсредоточи в приготвянето на чая.

Поразвеселен, Акитада пое димящата чаша и се замисли за Джасмин.

— Наистина ли имаше толкова много кръв след убийството на момичето?

— Видях с очите си завесата. Дълга почти колкото онази врата и цялата напоена. Тора каза, че убиецът вероятно я е свалил, за да попие кръвта, и след това отново я е окачил. Представяте ли си?

— Наистина е странно — кимна Акитада. — Къде е Тора?

— Отскочи да се види с Хидесато, но скоро ще е тук. Да отида ли да ви сваря оризова каша?

Акитада кимна и Сеймей се отправи навън. Болният се излегна отново и впери очи в тавана. Възможно бе фрагментът от украшението да е свързан по някакъв начин със смъртта на Джасмин, но умът му не го побираше как точно евтина проститутка от Кадзуса ще е свързана с това изискано бижу.

Ожаднял, той се изправи и неуверено приближи до мангала, за да си налее нова чаша чай. Почувства се изненадващо слаб и за момент се подпря на писалището си. Кадилницата нямаше стойка и когато я докосна, тя се претърколи, но прикрепената към нея тежест я върна в изправено положение. Хитро измислено! Той отпи малко чай и се заигра с красивата вещ. Мотивите върху нея му се виждаха някак познати. Бронзови кръгове, цветя и листа, монтирани във формата на сфера. Между мотивите се образуваха отвори, през които излизаше димът. Докато се взираше в тях, в съзнанието му изникна друг мотив, който бе видял в складовете на храма — риба, устремила се към топка. Сърцето му заби учестено.

— Небеса! Защо си станал? — провикна се Мотосуке, който отвори вратата със замах. — Бързо в леглото, преди Сеймей да те е видял.

Акитада се засмя, остави кадилницата и се настани в леглото под завивките.

— Радвам се да те видя — рече той.

Мотосуке запретна дрехата си и коленичи до него. Кръглото му лице грееше.

— Слава богу, че се възстановяваш. Представа нямаш колко се разтревожихме. — В изблик на радост, той прегърна болния.

Трогнат, Акитада отвърна на прегръдката.

— Благодаря ти за грижите, братко — рече той. — Надявам се, напредвате с приготовленията за празника.

— О, да! — потри длани Мотосуке. — Сега вече и ти ще можеш да присъстваш. — Той изгледа Акитада загрижено. — Мислиш ли, че ще се възстановиш до вдругиден?

— Вдругиден ли ще бъде?

— Да не си забравил датата? Докато ти тук си лежеше през последните три дни, Акинобу, Юкинари и аз се съсипахме от работа по подготовката. И да ти кажа право — ухили се той, — може и да е нескромно, но съм чудесен организатор. С нетърпение чакам да ти разкажа подробностите.

— Много съжалявам. Съвсем забравих за празника.

— Нищо чудно. Халюцинираше през повечето време. Редувахме се да седим до леглото ти и да попиваме потта от челото ти.

— Безкрайно съм благодарен.

Лицето на Мотосуке стана сериозно.

— Сеймей каза ли ти, че жените от дома на Тачибана са мъртви?

— Какво?

— Двойно самоубийство в затвора — закима Мотосуке с глава.

— Не го вярвам — възкликна Акитада. — Икеда има пръст в това… Аз съм виновен.

— Не е възможно. Той е вън от града, а доколкото разбрахме, е заминал преди тяхната смърт.

На Акитада му се зави свят. Даде си сметка колко голяма грешка е направил, като позволи на Икеда да отведе жените в затвора. Наистина бе започнал да се разболява, но това не беше извинение за подобна небрежност. Образът на падналата в снега пеперуда премина през съзнанието му. Сънят му се бе оказал пророчески.

— Известни ли са подробности?

— Всички. Бях изпратил Акинобу да разследва. Стана ясно, че Икеда е заминал предишната нощ, скоро след като ти помогна жените да бъдат арестувани. Оставил е бележка на бюрото си, че е извикан по работа извън града. И до този момент не се е прибрал, така че наредих Акинобу да поеме временно задълженията му. Госпожа Тачибана поискала да говори с Икеда и когато й съобщили, че не е в града, изпаднала в истерия и изпратила да повикат Джото.

— Естествено — стисна юмруци Акитада. — Какъв глупак се оказах.

Мотосуке му отправи въпросителен поглед, но след като не получи отговор, продължи:

— Дежурният офицер решил, че тя иска да потърси подкрепа от духовника за обвиненията срещу нея, и разрешил визитата. Джото не се явил, а изпратил дякона Кукай с двама други монаси. По думите на пазачите те се молили с нея известно време и си тръгнали. Жената се приготвила тихо да си ляга. На сутринта пазачите я намерили обесена на една греда. Свалила една от копринените си дрехи, усукала я и я използвала като въже. В съседната килия дойката й също била намерена обесена на собствения й пояс.

— Убили са ги — заключи Акитада. — Жените знаеха твърде много.

Мотосуке поклати глава.

— Не мисля така. Но каквато и да е била причината, спестиха ни много неприятности.

Звучеше коравосърдечно, но Акитада знаеше, че съпруга, извършила прелюбодеяние и след това умъртвила мъжа си, не можеше да се надява на милост. Щяха да я подложат на тежко публично наказание, същото очакваше и слуга, дръзнал да вдигне ръка срещу господаря си. Така диктуваха обичаите. Сега обаче ставаше дума за госпожа Тачибана — събличането на това красиво почти дете в открит съдебен процес и бичуването на нежната й кожа, за да бъде постигнато бързо признание, щеше да разстрои и най-коравосърдечната тълпа. От гледна точка на Мотосуке изправянето на госпожа Тачибана и нейната дойка пред съда представляваше сериозен проблем. Със смъртта си те посрещаха необходимостта от справедливост. Възможно бе и те самите да са избрали по-лесния път. Въпреки това Акитада не споделяше мнението на Мотосуке.

— Аз съм виновен — повтори той. — Трябваше да се сетя, когато я чух да настоява да повикат Икеда, че именно той е нейният любовник.

— Икеда? Сигурен ли си? — изненадано възкликна Мотосуке.

— Нещата съвпадат. Обвиних я, че е виновна за убийството на съпруга й, и Икеда веднага се съгласи, въпреки намерението й да ме обвини в опит за изнасилване. Той нареди жените да бъдат арестувани и тя безропотно се остави да бъде отведена в затвора на префектурата. Нямаше да се държи така, ако не беше сигурна, че Икеда ще я измъкне оттам. А сега — погледна той Мотосуке — фактите говорят, че Джото е бил техен съучастник. Затова щом е разбрала, че Икеда е решил да избяга, е изпратила да повикат Джото. Трябваше да послушам Тора.

Сякаш по даден знак в този момент в стаята влезе самият Тора.

Несмущаван от присъствието на губернатора, той седна, но се усети и побърза да се поклони на Мотосуке с думите:

— Надявам се да сте добре, господине. — Сетне насочи вниманието си към Акитада. — Слава на боговете, че сте по-добре. Разказа ли ви Сеймей какво се случи с Джасмин?

— Да, но не се тревожи — отвърна Акитада. — Знам кой е убил приятелката на Хидесато.

— Онзи главорез Белязания. Отдавна пребива горкото момиче, но този път е решил направо да я заколи.

Забелязал изражението на слугата си, Акитада поклати глава.

— Тора, не може да не се досетиш. Помисли си за тази кръв. Ти беше този, който насочи вниманието ни към онзи кръвожаден идиот с ножа.

— Юши — ококори очи Тора и си пое дълбоко въздух.

— Точно така. Макар че положително и Белязания има пръст в тази работа. — Акитада се обърна към губернатора. — Това трябва да е банда от трима души — Белязания, чието лице е цялото нарязано, гигант на име Юши, а третият…

— Джубей — допълни Тора.

— … и Джубей събират пари от търговците на пазара и от проститутките, уж за да ги пазят. Тора ги спипа и ги предаде на префектурата, но Икеда ги пусна. Трябва да предупредим Акинобу. Може да се опита да прибере бандата задълго.

Мотосуке се изправи развълнувано.

— Толкова поразителни новини заваляха. Ужас! Ще трябва да ми разкажете по-подробно някой друг път. По-добре да отида да разкажа на Акинобу за убийството. Нуждаеш се още от повече почивка, по-големи братко. Ще намина по-късно, за да ти разкажа за празника.

Когато Мотосуке си тръгна, Акитада се обърна настрани и се подпря на лакът.

— Моите поздравления — усмихна се той на слугата си. — Оказа се напълно прав за това, че Икеда и Джото са съучастници.

Тора направи неуспешен опит да изглежда скромен.

— Как се разбира Хидесато с Хигекуро и момичетата?

Тора стана сериозен и се загледа настрани.

— Добре.

— Каза ли им, че съм болен?

— Да, изпращат ви благопожелания за по-бързо оздравяване.

Смутен от безразличието му, Акитада опита още веднъж.

— А Аяко какво каза?

Тора бутна кадилницата и започна да я търкаля напред-назад по писалището.

— Ами същото — сбърчи той чело. — Всички там са много заети, пък и имат гост вкъщи.

Акитада реши, че разбира каква е причината за лошото му настроение.

— Отоми е много красиво момиче — рече той предпазливо. — Нормално е Хидесато да е на същото мнение.

— Отоми ли? — извърти рязко глава Тора и го погледна внимателно. — Хидесато не се интересува от нея. Не отлепя поглед от Аяко, проклет да е!

— Така ли? — примигна Акитада, след което се разсмя. — Ами естествено, и двамата са такива майстори на боя с тояги. Нормално е да намират общ език. Спокойно, Тора. Радвам се, че Хидесато е там. Сега, когато Джото е видял свитъка с морския ураган, Отоми е наистина в опасност. Убеден съм, че е изпратил хора да причинят смъртта на госпожа Тачибана и на дойката й и нищо няма да го спре да направи същото и с Отоми. Като видят, че Хидесато е там, може и да се замислят, преди да предприемат нещо.

— Хидесато не е там сега. Двамата с Аяко отидоха в обществената баня тази сутрин. — Едва изрекъл последните думи, целият пламна. — Искам да кажа, че той отиде в банята. Не знам тя къде отиде. — Слугата си пое дълбоко въздух. — Ако нямате нужда от мен, по-добре да отида там. — И Тора изтича навън.

Сякаш плътен облак покри слънцето. Акитада се отпусна назад. Известно време стоя така свит, само пръстите на ръцете му помръдваха. Какво беше казал Сеймей? Червената долна риза на жена е по-страшна и от тигър. Тогава той го бе предупредил да се пази от госпожа Тачибана. Аяко не беше от жените, които носят такива ризи. Не беше и някоя глезена парфюмирана съблазнителка. Тя бе чиста и естествена като самия живот. Но му беше изменила.

В първия миг болката бе така силна, сякаш някой заби меч в стомаха му. Младият мъж извика, сви се надве и се олюля.

— Господарю, господарю! Какво има?

Гласът на Сеймей стигна до съзнанието му, пробивайки мъглата от мъка и болка. Акитада отвори очи и се насили да се отпусне и да разгъне тялото и ръцете си.

— Нищо — хрипливо отвърна той. — Стомахът ме сви. Вероятно защото е празен.

Лицето на верния прислужник се отпусна.

— Това ли било? Тъкмо ви нося оризовата каша. Сварих я с билки. Затова се и забавих. — Той постави между пръстите на Акитада

купичка и остана да види как ще изсърба съдържанието. Отвратително беше на вкус. — Не изглеждате добре — отбеляза загрижено Сеймей.

Акитада успя да преглътне с огромно усилие храната и за своя изненада се почувства малко по-добре. Легна си и затвори очи.

— Изморен съм, Сеймей — рече той апатично.

— Да, разбира се. Починете си. По-късно ще ви донеса още нещо за хапване, хранителна рибена чорба с нудли. — Прислужникът събра съдовете и напусна стаята на пръсти.

Болката се върна. Не беше така остра, но този път се просмукваше от стомаха нагоре към мозъка, все едно бе черно мастило, което попива постепенно в гъба. Успоредно с това го обземаше усещане за огромна загуба, сякаш самият той бе погълнат от черен порой.

Твърде много събития се бяха случили. Той вече не беше човекът, който се радваше, че е получил тази обречена на неуспех задача, с чието изпълнение щеше да докаже, че е верен поданик на императора и най-сетне щеше да осъществи очакванията на майка си. Този Акитада, когото познаваше, му се струваше глупав мечтател и нищо не беше такова, каквото си го бе представял.

Всичко това го изпълни с гняв. Гняв, който не беше насочен към Аяко или към якия сержант. Та кой мъж с ума си не би приел такъв дар? И защо Аяко, все едно по каква причина — съжаление, любопитство или физическо привличане, — да не се предложи на Хидесато със същата готовност и непосредственост, с които се бе предложила на него самия? Акитада положително бе предизвикал у нея подобно чувство на съжаление и любопитство. Сигурно й се е сторил жалък слабак, какъвто го бе видял и Тора по-рано. А и нищо чудно да го бе завела в обществената баня, за да види как се любят благородниците от столицата.

Аяко винаги бе живяла по собствени правила, пък и не бе давала никакви обещания. Той беше този, който в своето самодоволство си бе въобразил, че тя трябва да изпитва към него същото, което той изпитваше към нея, но и не ставаше дума само за чувства. Аяко не принадлежеше на никого, дори и на Хидесато.

От тази мисъл малко му олекна, но в следващия миг го връхлетя друга — на Хидесато точно тези отношения може би са му съвсем по вкуса. Ще получи удоволствието, което търси от Аяко, и след това ще

си замине без угризения и с лекота, точно така, както и го бе получил. Представи си ги излегнали се един до друг на рогозката и го обзе безсилен гняв.

В този момент някой драсна с нокът на вратата.

— Буден ли си, скъпи ми Акитада? — питаше Мотосуке и надничаше през пролуката.

— Да — изправи се в леглото Акитада и прокара длани по лицето си. — Моля, заповядай.

— Доведох Акинобу и Юкинари. Нали нямаш нищо против?

— Не, не. Влизайте и сядайте.

Мъжете пристъпиха в стаята един по един, поклониха се почтително и изгледаха предпазливо болния. Превръзките на главата на Юкинари бяха изчезнали, но там, където започваше косата, и по челото се виждаше голямо мораво петно.

— Струва ми се, че има още чай на мангала — започна Акитада. — Или предпочитате вино?

И тримата отказаха каквото и да било. След като се настаниха, Юкинари и Акинобу попитаха деликатно как е със здравето и се смълчаха.

— Губернаторът сподели с мен, че заместваш Икеда — обърна се домакинът към Акинобу. Правеше всичко възможно да прогони картината на двамата върху рогозката. — Няма да е лесно да изпълняваш задълженията си и на двете служби, още повече, след като кражбата на данъците се оказва толкова заплетена и очевидно разследването ще отнеме много време.

— Имах късмет да открия в префектурата няколко извънредно умни служители, на които може да се разчита — отвърна Акинобу с поклон. — Щом веднъж редът се въдвори, лесно ще се поддържа по-нататък. Спокойно мога да оставям отговорностите на префектурата в ръцете на главния чиновник, когато задълженията на основната ми служба ме призоват. Сега например му възложих да се погрижи за лицата, които ваше превъзходителство бе споменал. Специална група стражи, запознати с престъпния свят в града, ги издирват и се надявам до довечера да ги заловят.

— Благодаря ви. Струва ми се — обърна се Акитада към останалите, — че арестуването на Джото и неговите хора по време на празника в храма ще е доста по-тежка задача. На всяка цена трябва да

избегнем кръвопролитието. Нашият човек няколко пъти вече доказва, че е способен на бързи и решителни действия и че човешкият живот не значи нищо за него. Територията на храма ще се изпълни с граждани и богомолци, а монасите са опитни бойци, снабдени при това с голям запас от алебарди в един от техните складове. Сигурен съм, че имат струпано оръжие и на други места в храма. На наша страна е единствено изненадата.

— Какви са оръжията и в какви количества? — обади се Юкинари.

— Знам единствено за *нагината*, но в столицата се говори, че на изток пътуват кервани с оръжие. Докато идвахме насам, спряхме при бариерата в Хаконе. Там разбрах, че на изток се движат прекалено много товари с религиозни предмети. Твърде вероятно е те в повечето случаи да са оръжия, предназначени за храма на Четворната мъдрост. Човек като Джото едва ли би се смутил от кръвопролитие на територията на храма или от избухването на евентуална гражданска война, само и само да спаси кожата си.

Акитада огледа трима мъже и в главата му възникна въпросът как ли тези трима ще реагират в моментите на напрежение, които неминуемо щяха да възникнат в следващите няколко дни. Пестниците на Юкинари бяха стиснати. Той промърмори нещо под нос, но определено бе от хората с много смелост. При това би направил всичко, за да изкупи вината си заради връзката, която бе имал с госпожа Тачибана.

Мотосуке, който обикновено кипеше от добро настроение и оптимизъм, сега седеше сериозен и видимо угрижен. Акитада вече беше сигурен, че в негово лице има приятел и верен съмишленик. В случай че се провалят, Мотосуке щеше да загуби много, но успеят ли, щеше да спечели огромен престиж за това, че е предотвратил избухването на вълнения.

— Чувствам се виновен — промълви той, щом погледите им се срещнаха, — че съм допуснал нещата да се разраснат до такива размери, без да разбера.

— Няма как да си знаел, губернаторе — побърза да го успокои Акитада. — Будистките общности са затворени и защитени от проверките на официалните власти. Освен това очевидно Икеда е покривал всички незаконни деяния на Джото и монасите му.

Предаността на Акинобу към Мотосуке бе наистина впечатляваща. Само преди седмица той бе готов да продаде собственото си имущество, за да компенсира кражбите, за които не носеше никаква отговорност. Ако Мотосуке продължаваше да е заподозрян, възможно бе Акинобу също да е замесен, но подобна вероятност отдавна бе отхвърлена.

— Аз обаче знаех — обади се Юкинари. — Икеда е бил в играта много отдавна. Неслучайно не обръщаше внимание на всичките ми сигнали.

— Така е — въздъхна Акитада. — Надявам се да го пипнем жив.

— Трябва да съм много тъп — обади се с извинение в гласа Акинобу, — но може ли да попитам как ваше превъзходителство откри, че Джото и Икеда са съучастници?

Въпросът бе напълно логичен, особено за човек, който през целия си живот е бил изключително педантичен към задълженията си, което личеше от документите, които бе изготвял. Новият Акитада обаче бе станал нетърпелив към подробностите и му се наложи да отклони мислите си от проблемите, които го вълнуваха в този момент, за да обясни мотивите си.

— Започнах разследването си с търсене на отговори на обичайните въпроси. Когато някой внезапно придобие финансова мощ в резултат на грабеж, в местната икономика се появяват признаци. Тук забелязах доста от тях. Търговията на някои хора се разраства неимоверно, поне на един от тях със сигурност. На много места се забелязва бързо и мащабно строителство, по-точно на три определени места — в храма на Четворната мъдрост, в резиденцията на губернатора и в гарнизона.

— Вложих лични средства, за да укрепя гарнизона и резиденцията — обади се Мотосуке в своя защита. — Предположих, че активността на Джото е привлякла много дарители за храма.

— Видях счетоводните ви сметки — усмихна се Акитада. — Но в храма се наблюдава истински скок. Славата му не е стигнала до столицата, а и не мисля, че у местните хора има толкова много пари, за да се платят такива големи разходи. Двамата със Сеймей подробно разгледахме архивите при вас и в дома на Тачибана. Джото е започнал строителната си програма скоро след изчезването на първия конвой с данъци.

— Трябваше да направя тази връзка — отбеляза Юкинари, — но когато пристигнах, заварих всеобщ подем и подкрепа за храма.

— Точно така — кимна Акитада. — Защо да се разследва нечие благоденствие. Боя се, че на хората няма да им хареса това, което ще предприемем. Но притокът на богатство води със себе си и престъпност, насилие и корупция в този град. Където и да отидем с Тора, срещаме недоволство от местната администрация. Казват ни, че е безсмислено да бъдат викани стражите, защото чиновниците са подкупни. За мен това бе първият сигнал, че при Икеда нещата не са много чисти. Не заради некомпетентност или несериозно отношение към задължения бе настъпил разрив между службата му и гражданите. По-скоро заради алчността му. Слугата ми Тора пръв свърза Икеда с Джото. От първия миг той не хареса и двамата. А по-късно се оказа, че са и съвършените съюзници. Джото има хората и средствата да осъществява обирите си, а Икеда, като префект на провинцията, го снабдява с информация за времето, маршрута и военните отряди на всеки конвой.

Мотосуке и Акинобу се спогледаха.

— Не е възможно — възкликна Мотосуке. — Икеда не участваше в планирането на пътя и транспорта на данъците. Няма как да е знаел всичко това.

— Сигурен ли си? — повдигна вежди Акитада.

Мотосуке кимна енергично.

— Двамата с Акинобу винаги се срещахме с командира на гарнизона в моята библиотека. Само ние тримата знаехме обстоятелствата и подробностите на транспортите. Сами проверявахме стоките в склада на трибунала, ние брояхме слитъците злато и сребро, преди да ги опаковаме в кутиите и да ги запечатаме.

— Случайно да сте ги опаковали в близост до твоята елегантна кадилница?

— Да — зяпна Акинобу. — Как разбрахте, ваше превъзходителство? Последния път стана малък инцидент. Кадилницата се претърколи и се опря в една от кутиите и преди да разберем, прегори кожата.

— В склада на храма — усмихна се Акитада — открихме кутия, на която имаше прогорено място със странна форма.

— Кутията е в храма? — провикна се Мотосуке. — Това доказва, че монасите са взели златото. Възможно е да открием там и останалите стоки.

— Голяма част от ориза сигурно е продадена или разменена, но имам сериозни основания да смятам, че коприната е останала на склад в града, и то в дома на един определен търговец. Забогатял е сякаш за една нощ, вдигнал е висок зид около дома си и често монаси от храма го посещават. — Акитада изгледа Акинобу. — В деня на празника няма да е зле да изпратите ваши хора да направят сериозна проверка.

Акинобу се поклони.

Слънцето се бе преместило. Сега осветяваше чайника и мангала под него. На върха на човката му бе останала капка, която светеше с цветовете на дъгата. Мъката връхлетя отново Акитада. Точно така светеха капките влага по златистата кожа на Аяко в банята. Подобни капки, сякаш скъпоценни камъни, образуваха нанизи и по страните й.

— Но как е разбрал Джото за плановете ни? — попита Мотосуке.

С известно усилие на волята, Акитада върна мислите си към въпроса на губернатора.

— Ако Икеда е нямал никаква информация за конвоите, значи трябва да мислим за още един съучастник. Някой от вас обсъждал ли е пътуването на данъците с друг човек?

Юкинари и Акинобу поклатиха глави категорично.

— Изпращах конвоите и давах на лейтенантите си писмени нареждания в запечатани пликове, които трябваше да отворят едва след като пресекат границата.

Акитада обърна очи към Мотосуке, който целият пламна.

— Споделих само с Тачибана при подготовката на първия конвой — промълви той. — Той много се заинтересува и се загрижи след изчезването му. Не мога да допусна, че е бил замесен.

— Той не, но госпожа Тачибана — с положителност. — Неочаквано смъртта му придоби смисъл. Идеята, че Тачибана е умрял заради проявена ревност, никога не му бе звучала достатъчно убедително. — Тази информация му е коствала живота. Влязъл е в покоите на жена си, за да й съобщи, че ще сподели с мен възможността тя да е предала информация за пътя на конвоите. Заварва при нея Икеда. Представяте ли си какво е последвало? За мен няма съмнение, че Икеда го е убил.

— Сега разбирам как Икеда се вписва в цялата картина.

— Така е — уморено въздъхна Акитада.

През следващия час обсъдиха подробностите на своя план. Сеймей влезе веднъж, хвърли разтревожен поглед към господаря си, предложи чай на всички и отново се оттегли.

Почти бяха свършили, когато Мотосуке се надигна.

— Стига за днес. Отново изглеждаш много зле, по-големи братко. Не биваше да те тревожим с всичко това, преди да си се възстановил.

— Не ме тревожите — отвърна Акитада, който бе изпълнен с безразличие за своето състояние и дори за сложния план за залавянето на Джото.

Всички станаха. Още гледаха загрижено Акитада, когато в стаята връхлетя Тора. Беше като обезумял, по дрехите и ръцете му личаха следи от кръв.

— Съсекли са Хигекуро — останал без дъх изстреля той. — Тръгнали са по петите на момичетата. Трябва да повикаме войници. Побързайте, защото всеки миг ще ги уловят и ще ги убият.

— Кои са те? — попита Акитада и отметна завивките.

— Проклетите монаси. Съседите ги видели и някаква безмозъчна жена ги изпратила след Отоми и Аяко. — Тора сграбчи ръкава на Юкинари. — Повикайте войниците си. Бързо! Тръгнали са да обикалят града.

— Тора, не. Никакви войници или стражи. Ще ги намерим сами. — Акитада се изправи. — Подай ми дрехите и ботушите.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА
ХРАМЪТ НА МИЛОСЪРДНАТА БОГИНЯ

Слънцето беше залязло, когато скочиха от конете пред школата на Хигекуро. В сянката на отсрещната страна на улицата група любопитни съседи надничаха уплашени. Акитада трепереше от нерви и от слабост, но и от студ. Прекоси платното, застана пред малобройната тълпа и с изпълнен със заплаха глас попита:

— Кой от вас видя момичетата да излизат?

Ниска възрастна жена излезе плахо напред. Той позна жената, с която Аяко бе разговаряла пред входа при последното му идване тук. По кръглото й лице личаха следи от сълзи.

— Кажи ми какво знаеш — кимна той отривисто. — Те са в голяма опасност.

— Преди около два часа — започна жената, — монасите от храма тъкмо бяха ударили камбаната за Часа на петела[1], излязох, за да викна сина си за вечеря, и видях, че Отоми и Аяко вървят натам. Като стигнаха ъгъла, завиха на юг.

— Знаеш ли къде отидоха?

— Не. Но Отоми държеше принадлежностите си за рисуване.

— Има ли някакви храмове в тази посока?

— Само храмът на Слънчевия лотос все още работи. Откакто господарят Джото е тук, всички ходят в храма в планината. Останалите храмове един по един бяха затворени. Дори този на богинята Канон.

— Казаха ми, че някакви мъже тръгнали след момичетата. Ти видя ли ги?

Жената поклати енергично глава.

— Не бях аз. Никога не бих ги изпратила след Отоми. Ей тази глупачка беше. — Тя се обърна и измъкна от тълпата пребледняла като платно млада жена. — Кажи на негово благородие какво направи.

Младата жена се разплака горчиво.

— Колко мъже бяха? — попита Акитада.

— Не помня — трепереше жената.

— Каза, че били десетина, глупачке — раздруса я старата.

— Това беше преди. Само пет спряха да питат. Много съжалявам — зави тя. — Излязоха от школата и мислех, че мога да им кажа. Смятах, че са ученици на господаря Хигекуро.

Акитада я гледа известно време, сетне се завърти на пета и се върна при вратата на школата.

— Да влезем вътре — рече той на слугата, който държеше конете. — Може да открием нещо, което да ни подскаже къде са отишли.

Отвориха тежката врата и пристъпиха в тъмното помещение на залата за тренировки. Лъхна ги тежка миризма — топла, сладникава и с метален привкус. След това чуха и звук от капки. Въпреки мрака успяха да различат очертанията на нападали по пода предмети.

Кръв. Носеше се миризма на прясна кръв — очевидно тук от нея имаше много. Акитада пристъпи вътре, Тора го следваше по петите.

— Затвори вратата и светни с огнивото си — рече Акитада, който се сети, че жените отвън може да се разстроят. Не можеше да определи дали му се гади от тежката миризма или заради болестта, която още не беше отминала, но повърна.

Тора дръпна вратата и зарови в дрехите си, за да намери нещо, с което да светне.

— Хигекуро лежи до опорната греда.

Колко ли трупа имаше тук, сви се сърцето на Акитада. Може жените отвън да грешаха. Ами ако Аяко също лежеше тук някъде, загинала, опитвайки се да защити баща си и сестра си? При следващата крачка се подхлъзна и се стовари в целия си ръст.

— Господарю? — искра светна и изгасна. — Добре ли сте? Целият под е в кръв — тревожно се обади Тора.

— Добре съм — отвърна Акитада, който също бе на колене. Виеше му се свят, тялото му се тресеше от студ и слабост. — Тук няма ли нещо, с което да осветим? — Изправи се и отри влажните си длани в панталоните.

Тора очевидно се бореше мъжки с огнивото и търсеше лампа, падаха предмети, мъжът ругаеше, но най-сетне едно от газеничетата на стената беше запалено. После още едно.

Акитада се обърна бавно и се огледа. Първото му впечатление бе, че е попаднал на бойно поле, превърнало се в истинска касапница.

Тъмна червена гъста кръв се виждаше навсякъде. На места по голия под имаше дори локви от нея. Рогозките бяха подгизнали, а и отнякъде като бавен пулс продължаваха да падат тежки капки. Акитада преброи шест тела, заедно с това на Хигекуро. Нямаше женско тяло.

Учителят по борба лежеше до опорната греда, едната му ръка още стискаше къс окървавен меч, а в другата бе големият му лък. Празният му поглед се взираше в тавана или по-скоро в онова, което бе разцепило главата му почти до носа. Още една цепнатина зееше до лявото му слепоочие и мозъкът му дори се виждаше. От ужасните рани продължаваше да капе кръв. Тя бе наквасила обилно великолепната черна брада, стичаше се по едното му рамо и оттам тежките капки падаха една по една в празния колчан.

Акитада потисна надигащите се позиви за повръщане и приближи, за да провери бузата на мъжа. Беше съвсем студена. Докосна и кръвта, която му се стори гъста и лепкава.

— Станало е малко преди ти да дойдеш — заключи той гласно.

— Тогава Хигекуро беше още топъл — отбеляза Тора. — Обиколих тичешком къщата, за да търся момичетата, и след това се спуснах обратно към трибунала. — Той се огледа и заключи: — Отвел е със себе си в отвъдното още петима.

— Така е. Жената на улицата спомена, че в началото били десет души, а после — пет. Според мен първо ги е видяла да влизат в школата и след като Хигекуро се е справил с петима, останалите са тръгнали да търсят сестрите.

Той запристъпя между труповете. Лицата му бяха напълно непознати, мускулести, с тъмни памучни облекла и кърпи на главите — също като онези, които носят продавачите на пазара и занаятчиите. Акитада свали кърпата на единия и видя, че главата му е обръсната.

— Монаси са — въздъхна той без следа от изненада.

Скъпо бяха платили. В телата на всички имаше забити по една или две стрели, а този най-близо до Хигекуро бе умрял в големи мъки и от забития в корема му меч. Последен жест на умиращия от раните си борец.

Влязоха в жилището на семейството и видяха, че сандъците и кутиите бяха изтърбушени, съдържанието им се валяше по пода, завесите, параваните бяха разсечени и свалени от прозорците. Отвън в малкия заден двор някой бе палил огън във варела за събиране на

дъждовна вода. Тора разбърка тлеещото съдържание и видя вътре късове хартия и коприна, някои от които полепнали по тънки летви.

— Горили са картините й — отбеляза Акитада. — Да вървим, нищо, което може да ни помогне, не е останало. Губим време.

Преди да излезе, Тора свали от стената с оръжията една от тежките тояги. На улицата съседите се бяха разотишли, но в отсрещния край с подсвиркване към къщата приближаваше някакъв висок човек. Като го видя, Тора тихо изруга.

Разтревожен за беззащитната Аяко, на която й предстоеше да се справи с петима здравеняци, Акитада се занимаваше с коня си и едва когато стъпваше на стремето, видя свирчото.

Хидесато.

В следващия миг бе отново на земята. За части от секундата стигна до сержанта и го сграбчи за дрехата. Почти го хвърли към стобора на богатия съсед и го стисна за гърлото. Започна да блъска главата му в зида и с всеки удар произнасяше по едно обвинение.

— Мизерно псе! — ръмжеше пратеникът на императора. — Къде беше, когато хората имаха нужда от теб? Така ли се отблагодаряваш за сторената добрина? — Акитада се задави от гняв, припомняйки си, че тази добрина включва и използването на тялото на Аяко. — Що за низко животно трябва да си, за да й причиниш това? — От гняв и усилие пред очите му притъмня.

Тора го отскубна назад. Господарят му опря гръб в стената, за да си поеме въздух и да успокои треперенето на крайниците си.

— Какво му става на този? — прегракнало попита Хидесато, опипвайки натъртената си глава. — Полудя ли, що ли?

— Докато си се наслаждавал на банята, онези монаси са се върнали. И благодарение на теб сестрите може би вече са мъртви.

Хидесато отпусна безпомощно ръце. Местеше поглед от единия на другия, видя кръвта по дрехите им и се спусна презглава към школата. Отвори вратата и изчезна вътре.

Акитада се отправи с несигурни крачки към коня си, покатери се мъчително на седлото и срита животното напред. Тора го следваше, останал глух за виковете на Хидесато.

Търсеха с поглед над ниските сгради и боровите дървета покриви на пагоди. Бързо откриха първия храм. Обезцветен от дъжда и вятъра надпис на входа гласеше, че това е храмът на Слънчевия лотос.

Яркочервените някога букви сега бяха светлокафяви. Стар немощен монах метеше нападалите сухи листа от стъпалата.

— Хей ти, да си виждал две млади жени? — провикна се Акитада.

Старецът вдигна глава и присви късогледите си очи, след което се поклони.

— Добре дошли — с хриплив глас поздрави той и остави метлата. — Желаят ли техни благородия да си купят тамян, който да запалят пред Буда?

Акитада приближи коня и повтори по-силно въпроса си.

Мила усмивка разтегна лицето на стареца.

— Имате предвид Отоми и сестра й ли? Минаха оттук. Тръгнаха си и скоро след това някакви млади мъже питаха за тях. Много хубаво момиче! — усмихна се още по-широко той.

— Какво им казахте?

— Че всички сме добре и благодарих на момичетата за загрижеността им.

Акитада скръцна със зъби от безсилие, но Тора изрева с пълен глас:

— Какво казахте на мъжете?

— На тях ли? Че момичетата са си тръгнали, естествено.

— Накъде тръгнаха? — простена Акитада от загубата на време и стисна юмруци.

— Не изглеждате добре, господине — отбеляза старецът, който загрижено се взираше в лицето на Акитада. — Окажете чест на бедния ни храм за кратка почивка. Ако искате, Кашин, нашият билкар, ще ви свари един от неговите целебни чайове.

Акитада пое дълбоко въздух и този път успя да каже по-спокойно:

— Благодаря. Някой друг път. Сега много бързаме. Мъжете, които сте изпратили след Отоми и сестра й, не им мислят доброто. Накъде тръгнаха момичетата?

— Така ли? — натъжи се човекът. — Дано да грешите, господине. Отоми спомена, че иска да рисува богинята Канон, и затова казах на мъжете да отидат в стария храм в югозападната част на града. Там в основната зала има чудесна рисунка на богинята на

милосърдието, седнала в цвят на лотос. Храмът е затворен, но ако минат през задната врата…

Акитада и Тора вече препускаха надолу по тясната уличка.

Копитата на конете им чаткаха из притихналите квартали и само любопитни лица надничаха тук-там от осветените врати. Денят преваляше, а и облаци като мрачни завеси започнаха да покриват небосклона, осветен до преди малко от последните лъчи на слънцето.

— Скоро съвсем ще мръкне — извика Тора към своя спътник. — А нямаме и фенери.

— Тихо! — отговори Акитада, който бе забелязал отпред тъмния силует на извития покрив на храм и дърпаше юздите на коня си да спре. Триетажната пагода се издигаше като мълчалив часовой до квадратните очертания на основната зала. Зидовете около храма, заобиколени от гъсти храсти и дървета, също бяха покрити с керемиди.

Акитада скочи от коня и завърза юздите му за една върба в ъгъла на улицата. Тръпнещ от вечерния хлад, той изчака и Тора да направи същото.

— Видяхте ли някой? — прошепна слугата.

— Шшт! — поклати глава Акитада.

Вятърът шушнеше в сухите листа, голите още клони се триеха един в друг. Някъде в далечината бухаше кукумявка.

— Стори ми се, че чувам гласове. Да вървим. Трябва да намерим проход, през който да влезем вътре. Главният вход сигурно е закован. Бъди тих.

Тора стисна здраво тоягата си.

— С нетърпение чакам да зърна някой от тези касапи.

Прекосиха улицата и поеха в сянката на зида, за да открият пробив в него или поне пукнатина. В един миг от другата страна на стената доловиха леко свистене. Нашите герои замръзнаха. Нищо друго не последва. Тъкмо се канеха да тръгнат отново, когато се разнесе тиха ругатня и пукот на счупени клони. Приглушен мъжки глас заповяда нещо и пукотът спря.

— Тук са — тихо рече Тора.

— Изглежда, и те търсят — кимна Акитада с глава. — Значи не сме закъснели.

Продължиха да опипват и разглеждат зида, който бе в потискащо добро състояние. Най-многото, което видяха, бе дупка от паднала

тухла, колкото да закачиш пръстите на крака си. Акитада не беше готов да предложи на Тора да стъпи на раменете му, за да се покачи на стената. В настоящото си физическо състояние нямаше да издържи и малко дете, камо ли мъжага като него.

— Да пробваме главния вход — предложи той най-сетне.

В същия миг женски писък разцепи мрака.

— Намерили са момичетата — извика Тора и заоглежда трескаво ръба на стената.

— Това сигурно е Аяко. — Акитада вече тичаше презглава към арката над централния вход. И двете крила на портата зееха широко отворени.

Вътре ги посрещна необикновена злокобна тишина. Вдясно пагодата бе разперила крилата си над тях. Вляво се виждаше малка мощехранителница, а отпред се издигаше внушителната сграда на основната зала, чийто огромен извит покрив бяха видели от пътя. Вратите зееха широко отворени, подобно на огромната паст на смъртта.

— Викът дойде от дъното на залата — отбеляза Акитада. — Най-бързият начин да стигнем там е да влезем направо.

Изтичаха нагоре по стъпалата и видяха, че някой преди тях бе счупил официалните печати. В преддверието влизаше оскъдна светлина отвън. Вдясно се намираше стаичката на пазача, монах, който обикновено събира даренията на богомолците и им подава пръчици от ароматно дърво или тамян. Пред тях зееше тъмната паст на основната зала. Спряха и се ослушаха. Нищо.

— Да вървим — подкани Акитада. — Те са в градината отзад.

— Нищо няма да видим без фенер — промърмори Тора. — Ще потърся в стаичката на пазача.

— Не — възрази Акитада. — Нямаме време, а и ставаме лесна мишена, ако носим светлина.

Тръгнаха с протегнати напред ръце, като опипваха внимателно с крак къде стъпват. Акитада трескаво се мъчеше да си спомни как изглежда вътрешността на класическия храм и как да се движи, за да стигне до стената в дъното. Нещо изтрополи на пода.

— Какво стана? — попита той.

— Кракът ми се заплете и изпуснах тоягата — отвърна Тора.

Господарят му чу как той шари с ръце по дъските.

— Остави я — каза Акитада и продължи напред.

Тора го послуша и го последва. Най-сетне пръстите на Акитада опряха в отсрещната стена. В същия миг Тора изруга и се чу глух удар.

— Сега какво има?

Никакъв отговор. Единствено звук от приплъзване, който наближаваше. Преди да размисли дали е разумно, Акитада тръгна към него. Нещо се оплете около коленете му, дръпна го рязко и той се строполи на земята. Случи се толкова неочаквано и внезапно, че забрави да вдигне главата си, за да предпази черепа си от удар. Усети, че не му стига въздух.

Нападателят му вече беше отгоре му и търсеше опипом ръцете му, за да ги заклещи, а в същото време се опитваше да го хване за гърлото. Сред тренираните борци движението беше стандартно. Акитада бе в много лоша физическа форма, но все пак имаше известна техника. Реагира инстинктивно с правилното ответно движение. Само дето нападателят, макар и слаб, беше по-бърз и по-агресивен. Претърколиха се по грубите дъски и започнаха отчаяна борба на живот и смърт.

За щастие и отсрещният не виждаше нищо. Невинаги успяваше да направи подходящия захват и така Акитада успяваше да се извие и да се измъкне. Най-сетне ритна в правилната посока и очевидно на правилното място, защото тялото на отсрещния отлетя от него и по звука на удара стана ясно, че се е блъснал в една от подпорните колони. Акитада повика Тора. Никакъв отговор. Взе да опипва наоколо и накрая като по чудо попадна на безжизненото му тяло. Разтърси го здравата и очевидно успя да го извади от унеса, защото, щом седна, слугата замахна и тутакси просна господаря си на пода.

— Ох! Това бях аз.

— Ами? Извинявам се. Някой ме улови за крака. — Сетне побеснял започна да вика: — Къде са тия? Ще им отпоря главите и ще ги ритам дълго из тази адска тъмница.

Акитада разтри раменете си и въпреки опасността го напуши смях.

— Успокой се. Засега е само един. И с мен направи същото, но имах късмет да го сритам и го елиминирах. Остават ни още четирима, които вероятно са отвън. Ще трябва да вържем този и да му запушим устата. Дай ми колана си.

Когато стигнаха опипом до подпората, където очакваха да лежи нападателят им, него го нямаше. Започнаха да търсят наоколо и по едно време Акитада улови ръкава на Тора и го накара да спре за малко. Ослушаха се. Тихи стъпки се отдалечаваха от тях по посока на изхода. Акитада заслони очите си към идващата отвън мъждива светлина, ориентира се и се спусна напред. Обгърна с ръце тялото, което догони, и го дръпна рязко назад. Двамата се строполиха.

Викът на болка, изтръгнал се от другия, беше на жена. Акитада можеше да го потвърди, тъй като ръцете му обгръщаха тялото. Изви се настрани и едва тогава се сети. Аяко!

Разтреперан от облекчение, че е жива и здрава, понечи да извика името й, но гласът му спря в гърлото от мощен удар отстрани на главата. Пред очите му заиграха светли кръгове, след което вече нищо не помнеше.

Тора, който бе чул вика на Аяко и падането на Акитада, се спусна в тази посока, но се блъсна в нечие туловище. Изруга и отстъпи назад със стиснати юмруци, готов за нападение.

— Тора? Ти ли си? — чу той познат глас.

— Хидесато! Какво правиш тук?

— Последвах ви пеша. И успях. Мисля, че едно от ония копелета току-що улови Аяко. Аяко? Къде си? Проклета тъмнина. Нищо не се вижда. Не знаеш какво правиш.

Тора светна огнивото си. В кратката искра видя, че Хидесато държи дълга бамбукова тояга, а Аяко се е навела над простряния на пода Акитада. Отново настъпи мрак.

— Глупак! — обади се от тъмнината момичето. — Удари Акитада и може би си го убил.

Тора ги остави и се отправи към изхода. След малко се върна с допотопен фенер, който бе успял да запали и сега пръскаше пукаща светлина.

— Как е той? — попита слугата.

— Диша — отвърна тя и вдигна към очите си омазаните си с кръв пръсти.

— Къде е Отоми? — огледа се Тора.

— Накарах я да се скрие. Тук има много кръв.

Тора коленичи и започна да отпаря ивици плат от ризата си, за да направят превръзка.

— Не биваше да идва — гледаше той разтревожен пребледнелия Акитада, чиято глава лежеше в скута на Аяко.

— Нямаше как да знам — жално се обади Хидесато.

— Тъп грубиян! — изсъска към него Аяко. — Нищо не можеш да направиш както трябва.

Хидесато се стовари на пода и стисна глава между дланите си. Другите двама не му обърнаха никакво внимание. Високи колони се извисяваха около тях, а някъде отзад се виждаше огромна рисунка на богинята на милосърдието, която сякаш се носеше в пространството, а дрехата й в червени, розови и кафяви цветове се движеше и потрепваше на колебливия пламък на фенера, докато златото от бижутата, с които беше украсена, и лъчите около главата й святкаха като огън в мрака.

— Ако ти останеш с него тук, ние с Хидесато ще отидем да потърсим проклетите монаси, преди да са открили Отоми — рече Тора, когато приключиха с превръзката.

Очакваше възражения, но Аяко само кимна в знак на съгласие.

— Много съжалявам — промърмори Хидесато и обърса лицето си. — Не исках да стане така. Тъмно беше. Знам, че за нищо не ме бива. Кълна се, че ще се поправя.

Тора забеляза на пода загубената си тояга, вдигна я и последва сержанта навън. Момичето ги изпрати с поглед и обърна отново лице към загубилия съзнание Акитада, чиято глава почиваше между дланите й.

Навън тъмнината не бе така плътна. От отдалечения край на градината се чуваше пукот на клони и нечии ругатни.

— Слава богу, още не са я открили — обади се Тора и опря тоягата си в парапета. — Твърде много дървета има наоколо, за да ми е нужна. Ще се наложи да използваме само силата на ръцете си.

И Хидесато пусна своята.

Враговете им вдигаха толкова много шум, че не се налагаше да са предпазливи. Монасите се бяха разделили, за да покрият по-голям периметър, така че Тора и Хидесато успяха да изненадат първите двама. Тора цапардоса онзи, когото си избра с парче счупена керемида, а Хидесато измъкна сръчно верига от ръкава си и я уви светкавично

около главата на втория. След това я дръпна рязко и пукотът на вратните прешлени ознаменува поредната им победа.

— Господарят ти няма да успее да говори с този — съобщи той на Тора. — Как е при теб положението?

— Ударих прекалено силно.

И двамата мъртви бяха с обръснати глави, и двамата носеха къси мечове. Тора и Хидесато си ги прибраха.

Бързо откриха следващата си жертва, тъй като човекът се бе оплел в обсипани с тръни пълзящи растения. Когато Тора изникна пред него с изваден меч, той онемя. Очите му за малко да изскочат от орбитите си.

— Дайши — извикаха го приятелите му. — Какво става? Намери ли я?

Тора опря върха на оръжието си в гърлото на монаха и отговори:

— Не! Изкълчих си глезена. Кой е с теб?

— Хотан. Другите къде са?

— Идваме — отвърна Тора и се ухили широко, след което цапардоса пленника си.

Хидесато наближи.

— Остават само двама, нали?

— Казах им, че ще отидем при тях.

Изтичаха по покритата със сухи треви пътека и се озоваха лице в лице с двама здравеняци, със същите тъмни дрехи и кърпи на главите. Те обаче мигом извадиха мечовете си и нападнаха.

Тора никога не беше боравил с меч и успя да оцелее след атаката само защото отскачаше като маймуна и размахваше оръжието във всички посоки. Хидесато пък бе запознат в основни линии с правилата на боя с мечове, но нямаше никаква техника. По едно време го хвърли настрани и извади веригата, с която бе ненадминат. Много скоро улови с нея ръката на противника си, която държеше меча, и го дръпна към себе си. След това не беше никакъв проблем да го обезвреди. Тора успя да се справи със своя човек едва след като го срита в слабините и онзи се преви надве. После се хвърли отгоре му.

Вързаха здраво двамата и когато се върнаха при онзи с трънните, за да вържат и него, се оказа, че е избягал. Огледаха се бързо и откриха малка отворена вратичка в зида. Изскочиха на улицата, но се оказа пуста.

— По дяволите! Отишъл е да предупреди Джото — ядоса се Тора.

Вдигнаха пленниците си и се отправиха към главната зала.

— Аяко, вече всичко е наред — провикна се Тора.

Момичето излезе на площадката и огледа храсталаците.

— Къде е Отоми? — попита Тора. — Тя не може да ни чуе.

Момичето се спусна надолу по стълбите, очите й не слизаха от Хидесато.

— Ранен си.

Мъжагата се огледа. Тъмно петно пълзеше по гърдите му.

— Нищо ми няма — рече той.

— Седни да видя — нареди тя.

Изпод стъпалата, водещи до площадката, се чу лек шум. Тора посегна към дръжката на меча си, но отдолу изпълзя Отоми с широко отворени от страх очи на фона на изпоцапаното лице и дрехи, покрити с паяжини, сухи листа и клечки. Лицето на Тора се разтегна в щастлива усмивка. Той пусна оръжието и отиде да я прегърне.

Аяко намери повърхностна рана на тялото на Хидесато и направи превръзка с парче от пояса си.

— Моля те да ми простиш — заизвинява се той, докато се изправяше.

— Няма за какво — омекна лицето й. — И аз се извинявам, че те обвиних така. Нямаше как да видиш в тъмното. Аз самата направих същата грешка.

— Не искам да си мислиш лоши неща за мен — несръчно започна той. — Не познавам човек като теб и по-скоро бих умрял, отколкото… — гласът му пресекна.

Аяко се усмихна и улови ръката му.

— Знам — рече тихо тя.

Акитада с несигурни крачки излезе на площадката, за да стане свидетел на тази нежна сцена. Лицето му се изпъна.

— Тора — извика той рязко.

Младият мъж се сепна.

Всички отправиха очи към Акитада, който се държеше за перилата с лице, бяло почти колкото превръзката на главата му.

— Виждам, че се справяш добре. Съобщи ли на младите жени за… За онова, което се случи?

— Младите жени ли? — попита Аяко и пристъпи напред. Очите й се срещнаха с тези на ранения горе, но той бързо отклони поглед. — За какво говориш? Какво се е случило?

Тора и Хидесато се спогледаха стъписани. Акитада се спусна бавно по стълбите, опирайки се на перилата, кимна безразлично към Аяко и рече сковано:

— Боя се, че на мен се падна неприятната задача да ви съобщя, че баща ви е починал днес следобед.

Аяко притихна. Очите й не слизаха от устните му.

— Бил е убит от мъжете, които нападнаха днес теб и сестра ти — продължи Акитада със същия равен тон. — Бил се е смело и е убил петима души, преди да падне поразен от меча на последния. Много съжалявам, че трябва да ви съобщя тази трагична новина.

— Много съм задължена на ваше превъзходителство — опъна рамене Аяко. — Аз и сестра ми ще сме ви вечно задължени, че ни се притекохте на помощ. — Тя се поклони дълбоко, обърна му гръб и отиде до Хидесато.

Сърцето на Акитада се сви болезнено. Усети как сълзи опарват очите му. С огромно усилие изкатери отново стълбите и потъна в мрака на основната зала на храма.

---

[1] Според китайската традиция денонощието е разделено на 12 двойки часове и всяка двойка носи името на един от знаците на китайския зодиак. Часът на петела е от 17 до 19 часа. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА
ПРАЗНИКЪТ

Паланкинът на губернатора беше удобен и елегантен, но по стръмния планински път се накланяше твърде неприятно, дори рисковано. Пътуването в такова превозно средство бе ново за Акитада и той реши, че би предпочел ездата. Дръпна завесата от бамбукови мъниста и погледна навън.

Намираха се сред гъстата борова гора, покрила склона. Яркото слънце, огряло пътя и всичко наоколо, бе в пълно противоречие с мрачното му настроение. Един от конниците на ескорта мина покрай прозореца отдясно. Личната гвардия на губернатора ги придружаваше в цялото си великолепие, с развети от вятъра знамена и изобилие от червени пискюли. Акитада инстинктивно подръпна поовехтялата си дворцова дреха, надявайки се, че не изглежда прекалено мизерно редом с великолепието на Мотосуке. Губернаторът седеше срещу него, облечен в чисто нов жакет на фигури от зелен брокат, който покриваше донякъде пищните му панталони от тъмночервена коприна.

— Почти стигнахме — отбеляза Мотосуке и също надникна навън. — Подават се върховете на пагодата. Виждал ли си такова множество?

Колкото повече приближаваха, толкова повече хора задминаваха. Всички те бяха тръгнали за церемонията по освещаването. Пътниците в паланкина размениха погледи. Отговорността за толкова много хора беше направо ужасяваща. Въпреки внимателната подготовка все нещо можеше да се обърка.

Акитада бе сигурен, че това ще се случи. Всичко, до което се докосваше в последно време, се проваляше. Където и да се появеше, сееше смърт. Откакто направиха ужасяващото откритие за смъртта на Хигекуро, не минаваше и час мислите му да не се върнат към няколкото минути, прекарани в залата за тренировки тогава. Единствено изключение правеха спомените му за Аяко, но тутакси ги прогонваше.

Сякаш прочел мислите му, Мотосуке отбеляза:

— Никога няма да забравя колко много кръв имаше в школата по борба. Хигекуро трябва да е бил забележителен мъж.

Акитада кимна.

— Истински късмет, че двете сестри за оцелели. Глухонямото момиче е много добра художничка.

Акитада кимна отново. Дали Аяко щеше да е в безопасност с човек като Хидесато? Щеше ли той да заеме мястото на баща й в школата… както бе заел неговото място в прегръдките й?

— За щастие, лежах в безсъзнание в главната зала на храма — рече той на глас, — когато Тора и Хидесато са пленили хората на Джото. Монахът, който избяга, можеше да провали нашите планове, ако ме познаеше.

Мотосуке потри пухкавите си длани доволно.

— Така е. Това е добър знак. Богинята на милосърдието е на наша страна.

Нищо подобно, помисли си Акитада с горчивина и в съзнанието му изникна леко ироничното й изражение на рисунката в храма.

— Защо си така сериозен, по-възрастни братко? — поинтересува се Мотосуке. — Боли ли те още главата?

— Не. — Колкото и изненадващо да беше, това бе истина. Въпреки треската и удара на Хидесато се чувстваше отново във форма. Не можеше да се каже същото за настроението му. — Искрено завиждам на доброто ти настроение — печално отбеляза той. — Влезем ли веднъж в храма, ще сме като клечащи патици.

— Не се безпокой. Всичко ще мине добре. Охраняват ни моите хора и хората на Юкинари. Лоялността на войниците, които ще се разположат във вътрешния двор и в голямата зала на Буда, е проверена.

Засрамен от това, че може би думите му са прозвучали като на страхливец, Акитада замълча.

— Помисли си само — не спираше Мотосуке, — в този момент Акинобу и стражите му претърсват дома и складовете на търговеца на коприна. В края на деня ще разполагаме със задържани, с доказателства и… С плячка. — Губернаторът отново потри ръце и се изкикоти тихичко. — Представяш ли си колко ще се изненадат в столицата, като получат трите пратки, които отдавна са отписали?

— Едва ли ще получат всичко — промърмори Акитада. Мощният звън на камбаната на храма отекна. Паланкинът подскочи и се наклони силно надясно. През прозореца от страната на Мотосуке се появи храмът на Четворната мъдрост, чиито сини керемиди искряха на слънцето.

От двете страни на стълбите стояха монаси с тъмнооранжеви облекла.

— Интересно дали Икеда е тук — замислено рече Мотосуке.

— Питам се дали е жив. Той е сериозна заплаха за Джото. — Акитада вдигна малкото огледало, закачено на една от куките в кабинката, и провери дали дворцовата му шапка не се е разместила. Приличаше на черна кутийка, обвита в колосана коприна, с гайки отзад. Той се намръщи на бледото си отражение с гъсти вежди и подаде огледалото на Мотосуке. Най-сетне паланкинът спря и носачите го оставиха на твърда земя.

— Тук ли ще слезем? — полюбопитства Акитада.

Мотосуке избута завесата още малко.

— Не. Спряхме само за кратка формалност по посрещането. Ето, тръгваме отново. — Носилката се люшна и двамата мъже инстинктивно посегнаха към шапките си. — Виждам, че Юкинари е поставил постове и при голямата порта. Умен мъж. Според мен историята с госпожа Тачибана беше много сериозен удар за него.

— Едва не наредих да го арестуват. И слугинята на Тачибана, и просякът бяха категорични, че убиецът е носел шлем.

— О! — тупна се Мотосуке по коляното. — Исках да ти кажа, но от тревогите по болестта ти и проблемите с Джото съвсем забравих. Този млад глупак ми довери, че когато й казал, че се разделя с нея, младата госпожа вдигнала страхотна врява и той буквално побягнал навън. В бързината забравил шлема си у тях.

Паланкинът се килна рязко назад, тъй като носачите започнаха да изкачват стъпалата към входната врата.

— Това наистина обяснява всичко — отговори Акитада и се хвана за една от копринените примки наблизо, за да не падне и да не развали украшенията на главата си.

— Според мен Икеда го е носил всеки път, за да не го познаят. Предположих подобно нещо, когато ми казаха, че убиецът бил облечен в синя туника. Няма истински военен, който да носи шлем без

униформата си. — Този път носилката се килна напред, тъй като носачите трябваше да слязат по стълбите от другата страна на портата. Щом се изравни отново, Акитада продължи: — По-рано трябваше да се сетя за Икеда. Беше облечен със синя туника по време на вечерята у вас.

Отвън долиташе звук, подобен на жуженето на гигантски пчелен кошер. Минаваха през човешкото множество, изпълнило двора на храма. От двете страни на паланкина монаси в оранжеви роби размахваха кадилници с тамян и припяваха своите мелодии. Зад тях местните жители се притискаха и надничаха над главите и раменете си, за да видят какво става и кои са изтъкнатите гости.

Носачите, които вече бяха обект на всеобщо внимание, ускориха стъпки към голямата зала на Буда и тръснаха така ентусиазирано носилката, че зъбите на пътниците изтракаха.

Излизането от паланкина бе сериозно изпитание. Първо навън подаде крак Мотосуке, последван от Акитада. Двамата загръщаха старателно обемните си облекла и колосаните панталони около тялото си, за да минат през малката врата, като същевременно внимаваха да не ударят шапките си.

Следващият проблем бе изкачването на широките стъпала към площадката пред входа, без да настъпят пищните си облекла, които се простираха на близо метър около тях. За щастие олюляващата се походка се смяташе за нещо елегантно сред високопоставените благородници, особено когато са с церемониалните си одежди. Докато стигнат площадката, Акитада беше плувнал в пот. Поради ниското си положение в дворцовата йерархия, той не бе имал достъп до подобни церемонии. Правеше му впечатление обаче, че Мотосуке, въпреки по-голямата си възраст и повечето килограми, се справяше с лекота.

Групата, която ги посрещна, бе оглавявана от възрастен свещеник с бледо лице и хлътнали очи. Мотосуке се обърна към него, като го нарече Кукай. Значи това беше дяконът, изпратен да даде духовна утеха на госпожа Тачибана. Изпитал почти физическо отвращение, Акитада извърна глава и погледна към множеството долу в двора.

Гости, монаси, войници щъкаха навсякъде. Пред новата зала се извисяваха няколко платформи и носилките на богатите семейства бяха наредени в дъното покрай далечните галерии. Жените от висшата

класа и техните придружителки бяха скрити зад паравани, далеч от любопитните погледи на непознати. На всяка крачка се виждаха униформи и ризници. Войниците на Юкинари стояха дискретно в проходите между хората, само около изходите и близо до новата зала имаше по-големи групи.

Поуспокоен, Акитада тръгна с Мотосуке на обиколка в новата зала.

Беше просторна и красива, но Акитада почти не слушаше обясненията на Кукай. Спряха пред висока бронзова фигура на Буда за задължителните поклони. Група възрастни монаси пееха тихичко, този звук му напомни за затворените в подземието техни събратя. По едно време край тях мина дълга редица от момчета на не повече от десет-единайсет години. Бяха облечени в прекрасни копринени одежди във всевъзможни цветове и държаха в ръце златни звънчета. Всеки път, когато чистите им тонове прозвъняваха, най-малките момченца избухваха в смях. Невинността им порази Акитада със своята неуместност, децата нямаха място в света на монасите. Докато гледаше обърканата цветната група, те изчезнаха в сребристата мъгла на тамяна, обвила Буда.

— Най-младите членове на нашето общество — отбеляза Кукай. — Семействата им ги повериха на нашите грижи.

Акитада си спомни обвиненията на стария монах към Джото и усети как стомахът му се свива. Животът в манастирите забраняваше връзките между мъже и жени и обществена тайна бе, че монасите се обръщат един към друг за обмяна на нежности, но с деца…? А какво да мисли за своя приятел Тасуку, който винаги бе обичал жените? Как бе събрал сили да им обърне гръб завинаги?

Напуснаха залата и Кукай ги поведе към една от платформите за зрители, обяснявайки, че останалите платформи са на около пет метра една от друга и са определени за игумена, който ще води церемонията, за управата на храма и за танцьорите.

Тяхната платформа бе покрита с дебела рогозка обточена с брокат, а отгоре бяха наредени копринени възглавници. Тента от брокат щеше да ги предпазва от лъчите на зимното слънце. На Акитада бе определено почетното място, до него бе губернаторът. Възглавницата отляво на Мотосуке бе за липсващия Икеда. Вдясно от Акитада се настани Юкинари. Отзад се наредиха останалите членове

на официалната делегация — няколко съдии, старши секретари в администрацията на провинцията, начело със Сеймей.

Акитада поздрави с кимване Юкинари, който изглеждаше чудесно. Настоящите му отговорности бяха вдъхнали живот и цвят на лицето му, придаваха сигурност на поведението му.

Под тях оркестърът от барабани, флейти и цитри засвири и танцьорите се понесоха на централната платформа в ритуални религиозни танци. Акитада час по час хвърляше погледи към платформата, определена за игумена.

Най-сетне танцьорите свършиха изпълнението си и музиката спря. Настъпи тишина, изпълнена с очакване. Сребърен звън на звънчета привлече вниманието на присъстващите към вратите на новата зала, където се бяха събрали децата. Портите бавно се разтвориха и Джото се появи. Тълпата избухна във възторжени приветствия.

Той остана така няколко дълги минути, докато хората викаха и махаха с ръце, и едва тогава пристъпи напред. Спря пред първото стъпало, за да изчака възторгът да утихне, допря събраните си длани до устните, после до челото си в знак на поздрав и благословия и накрая тръгна надолу по стълбата. Копринената му дреха от два контрастни нюанса на пурпурното се гънеше и потрепваше при всяко негово движение. Златни бродерии и перли обточваха дългия му епитрахил.

Две редици монаси излязоха от храма. Всеки от тях носеше жезъл със завързани за него цветни панделки. Джото, Кукай и останалите официални лица от храма поведоха процесията. Припявайки: „Амида, Амида“, те се отправиха към главната порта, за да изпълнят ритуала по обиколката на храма.

— Виждал ли си някога подобна показна театралност? — прошепна в ухото на Акитада Мотосуке. — Мисля, че току-що пред очите ни се разходиха златото и коприната от три конвоя с данъци.

— Все нещо е останало — отбеляза Акитада. — Човек като Джото има по-големи планове от обикновено освещаване на храм. — След това се обърна към Юкинари: — Време беше да са освободили затворниците. Никъде не виждам Тора.

— Заедно с неколцина от най-добрите ми момчета тръгна към складовете. Ако намерят бързо входа към подземията, до завръщането

на монасите би трябвало да са тук. Тора обеща да даде знак, когато са готови.

До този момент всичко се движеше по план. Отвъд стените на храма се носеше пеенето на монасите. Акитада предположи, че като се имат предвид размерът на двора около храма и трудният терен, обиколката ще трае поне половин час.

За да задържат тълпата вътре в двора, музикантите и танцьорите подхванаха отново своите изпълнения. Някои от най-малките послушници поднесоха плодови сокове на гостите. Момченцето, което спря пред Акитада, едва ли имаше повече от шест или седем години. Беше красиво, както само децата на тези години могат да бъдат, а когато успя да напълни чашата, без да разлее нито капка, се усмихна зарадвано от своето постижение и показа на Акитада равните си бели зъби, един от които липсваше.

Най-сетне началото на процесията се зададе отново. Дългата като змия опашка от монаси опаса платформата, определена за висшите духовници от храма. Щом игуменът, Кукай и останалите заеха местата си, започна четенето на сутра. Останалите монаси се разположиха на различни места, откъдето от време на време се включваха със съответните припявания.

Следваха поздравленията от представителя на императора. И Акитада, и Мотосуке трябваше да изразят радостта си от щастливото събитие. Официалните подаръци под формата на рула коприна, туники, кутии за сутра и броеници бяха красиво опаковани и наредени в подножието на тяхната платформа.

Като представител на императора Акитада щеше пръв да отправи своите поздравления към Джото. Всъщност намеренията му бяха съвсем други.

Всичко обаче зависеше от това дали Тора ще успее да освободи затворниците. Къде се губеше той? Стомахът на Акитада се свиваше болезнено и змията на съмнението се бе свила на топка там. По едно време не издържа, извърна се към Сеймей и му кимна с глава. Както се бяха уговорили предварително, старецът стана и безмълвно се отправи към задния двор на храма и тоалетните.

Сеймей крачеше решително напред като човек, който иска да стигне час по-скоро до отходните места. В района на кухнята не се виждаше почти никой. Най-малкото монаси. Той се опитваше да си спомни архитектурата на храма и реши да завие към портата на северната стена.

Следващият двор беше съвсем пуст. Сигурен беше, че голямата сграда пред него е складът, в който бяха скрити алебардите. Тук някъде се намираха Тора и войниците, които трябваше да освободят монасите от подземието. Само дето не се виждаше жива душа. Отвътре обаче долиташе шум. Сеймей се зарадва и бързо отвори вратата. Мярна му се някаква сянка.

— Има ли някой? — попита той с приглушен глас.

Никакъв отговор.

Хрумна му, че задачата му можеше да се окаже и опасна. Коварни монаси, а нищо чудно и да са цяла банда, може би се криеха зад буретата и балите и щяха да скочат отгоре му, за да го убият. За миг се поколеба дали да не тръшне вратата и да я заключи отвън, така че онзи да си остане там. Но си спомни дадените му инструкции. Трябваше да разбере дали нещо се е объркало и да предупреди господаря си.

Смело пристъпи напред. Огледа дългите редици с бурета и кошници и много скоро забеляза развитите рогозки, където са били скрити *нагината*, още повече че наблизо лежаха няколко.

Пристъпи напред с разтреперани крака, стигна до буретата и надникна зад тях. Приклекнал зад най-отдалеченото буре, се бе свил мъж, който носеше синя дреха, също като неговата. И Тора носеше днес такава, но това със сигурност не беше той. Защо ще се крие от него… Освен ако не му правеше някой от глупавите си номера.

Сеймей пристъпи още малко напред. После, събрал цялата си смелост, се пресегна и спипа онзи за яката.

— Какво правиш тук? Не ме ли чу? — Едва сега осъзна кой беше този човек. — Моля да ме извините — задъха се от вълнение старецът и мигом пусна плата.

Пред него се изправи префектът Икеда. Лицето му беше бледо. Изгледа невъзмутимо слабата приведена фигура на беловласия Сеймей.

— А, ти ли си? — попита той и без да бърза, се измъкна иззад бурето и се насочи към изхода. — Тъкмо си тръгвах. Изглежда, Джото е складирал контрабандни стоки. Вашият Тора и няколко войници бяха тук преди малко. Исках да се уверя, че не са пропуснали нещо.

Сеймей го изгледа с присвити очи и препречи пътя му към изхода.

— Не ви вярвам — рече той. — Криете се тук, защото ви търсят за убийството на господаря Тачибана.

— Това ли било? — засмя се Икеда и спря. — Нещата вече се изясниха.

— Няма такова нещо. Не ме правете на глупак. По една случайност ми е известно, че се опитвате да се скриете от правосъдието. — Още докато изричаше последните думи, Сеймей осъзна, че в този момент трябваше да вдигне тревога, за да може Икеда да бъде заловен. Само че господарят му не би искал да се вдига тревога точно сега. Ето защо се направи на важен и погледна Икеда смело в очите. — Арестувам ви.

Колкото и странно да беше, Икеда не отговори. Просто стоеше и се усмихваше, сякаш чакаше да види какво ще последва.

Сеймей се обърка.

— По-добре да взема да ви вържа с нещо — рече той и потърси с поглед въже. Видя една намотка близо до буретата, но щом се наведе, за да я вдигне, Икеда се спусна към вратата.

За щастие не беше премерил добре разстоянието и Сеймей се хвърли отгоре му. Ударът беше страшен. Останали без дъх, двамата се строполиха на земята.

— А, не! — изхриптя Сеймей и попипа натъртеното си ляво рамо. — Няма да се отървете толкова лесно.

— Махни се от пътя ми, старче — изръмжа Икеда и разтри ръката си.

Ако Икеда се измъкнеше, щеше да отиде да предупреди Джото.

Къде се бяха дянали Тора и войниците? Сеймей реши да печели време.

— Нали искахте да обясните? — попита той.

— Ти си голям глупак. Наложи се да убия Тачибана. Искаше да ни съсипе. — Префектът огледа Сеймей и се усмихна неприятно. — Възрастта невинаги е гаранция за мъдрост. Май ще се наложи да убия

и теб. — Свали капака на бурето до себе си, бръкна вътре и порови няколко секунди. Навън се изсипа порой зърна от фасул.

Очевидно нищо добро не беше скрито там. Сеймей преглътна с усилие и отстъпи към вратата, без да изпуска Икеда от очи. Онзи измъкна с ръмжене ръката си и в нея имаше къс меч, чието чисто ново острие проблесна на слабата светлина. Започна да пристъпва към стареца.

Той, на свой ред, се огледа отчаяно и зърна в краката си една *нагината*. Светкавично се наведе, вдигна я, но се олюля от тежестта на оръжието. Нямаше представа как се използва този гигантски прът с дълго острие накрая, но знаеше, че е създаден, за да убива и наранява врага отдалеч. Тъй като мечът на Икеда беше къс, *нагината* му даваше известно предимство. За съжаление, беше прекалено тежка. Опита се да я вдигне срещу пристъпващия към него далеч по-млад мъж и се олюля.

— Какво се опитваш да направиш с това нещо, старче?

Сеймей стисна по-здраво закръглената дръжка. Опита се да си спомни движенията, които бе виждал да прави господарят му по време на тренировките си. Ако не може да замахне или да мушка, то поне щеше да успее да се завърти и да халоса врага си. Обви с двете си длани дръжката и отскочи настрани, но за нещастие стъпи върху изсипалите се зърна фасул и се стовари на пода. Икеда се изсмя зловещо. Побеснял, Сеймей се изправи на крака. Събра всичките си сили, стисна отново оръжието и се завъртя с него. С изненада установи, че едва ли ще може да спре.

Икеда така се разсмя, че чак се преви надве. Това бе твърде много за гордостта на стареца. Отново надигна пръта и нападна.

Икеда мигом стана сериозен и отстъпи встрани. Вдигна меча си, но в този момент нечия сянка застана на входа на склада и блокира притока на светлина. Префектът се извърна да види кой е.

С известно усилие Сеймей промени посоката си на движение и полетя напред, повлечен от тежестта на оръжието. Удари Икеда наместо с металния връх с дървената част, но онзи се просна на земята и не мръдна повече. От ноздрите му започна да се стича кръв.

— Велики Буда! — възкликна нечий познат глас. — Очите ли ме лъжат, или това наистина е Сеймей?

Секретарят пусна алебардата на земята.

— Тора! — прошепна той. — Къде беше? Наложи се… Трябваше да го цапардосам. Иначе като нищо щеше да ме убие. — Усетил слабост, той приседна на първото буре. — Господарят ме изпрати да видя дали всичко е наред при вас. Не ви открих, но срещнах този. — Погледна безжизненото тяло пред себе си и потръпна.

— В името на великия Амида! — възкликна отново слугата. — Не съм виждал по-прекрасна гледка. Кой да предположи, че в теб се крие такъв талант? Нека те поздравя.

Тора се наведе, обгърна здраво Сеймей и го вдигна от бурето.

— Пусни ме! — Старецът започна да рита. — Завържи го, защото всеки миг може да се свести.

— Кажи на господаря, че сме освободили затворниците — рече Тора. След това приближи Икеда и го ритна в ребрата. Никакъв резултат. Ето защо се наведе и опря пръсти в шията му.

— По всичко личи, че си му светил маслото. Видях те как използваш *нагината* — роден войник си, да знаеш. Защо никога не си споменавал, че умееш да се биеш?

— Мъртъв ли е? — пребледня Сеймей. Очите му се спряха на лицето на Икеда и усети как стомахът се надига към гърлото му. — Трябва да се връщам — процеди той и тръгна към вратата. Вече навън, се наведе и повърна.

С меча на Икеда в ръка, Тора го последва широко усмихнат.

— Не мога да повярвам, че са крили мечовете в буретата с фасул. Нищо чудно, че не ги открихме.

— Да заключваме и да си вървим — обърса устата си Сеймей с края на ръкава си.

— Ти тръгвай — посъветва го Тора, докато затваряше високите врати. Лицето му бе станало необикновено сериозно. — Ще помогна на хората да пренесат онези нещастници.

Сеймей вдигна очи и забеляза в дъното на двора няколко от войниците на Юкинари, които подкрепяха потънали в мръсотия дрипави създания, подобни по-скоро на движещи се скелети.

— Божичко, горките — възкликна секретарят на Акитада. Ужасът от срещата му със смъртта тутакси се изпари. — Върви, върви.

Продължи навън от двора, но все още се олюляваше.

Акитада прибра с длани дрехата си и се изправи. Студеният зимен вятър охлади изпотеното му лице. Видя как на платформата с монасите един от тях говори нещо развълнувано в ухото на Джото. Човекът много му заприлича на онзи здравеняк с деформираното ухо, когото бяха срещнали в първия ден на своя престой в Кадзуса. Джото хвърли на пратеника на императора поглед, изпълнен с триумф и подигравка, сякаш го предизвикваше на бой.

В следващия миг край портите се забеляза раздвижване — войниците на Юкинари се готвеха да запречат всички изходи. Под него гвардията на губернатора сгъсти редиците си. Моментът беше настъпил. Акитада или щеше да пристъпи към изпълнението на плана, или губеше единствения си шанс.

Един от гвардейците, който държеше дълъг прът със знамето на императора, застана точно под него. Очевидно смутен, Джото оглеждаше от своята платформа раздвижването и пренареждането на войниците около изходите. Множеството започна да шепти неспокойно. Мозъкът на Акитада щеше да се пръсне от напрежение. Какво да прави?

В този миг Сеймей изникна пред тълпата и кимна безмълвно. Акитада въздъхна и усети как Юкинари се изправя и напуска платформата. Започна се.

Постепенно всички млъкнаха. Акитада измъкна от ръкава си свитък с императорския декрет и го вдигна високо, така че хората да видят златния печат и червените шнурове. Барабаните в подножието на платформата забиха ритмично.

— Пригответе се да чуете словото на августейшия! — прогърмя гласът на знаменосеца.

Хората в двора коленичиха и опряха чела в земята.

Акитада прочете със сравнително спокоен глас нарежданията на императора, които му даваха правото да разследва и преследва виновниците. Когато свърши, нави императорската заповед.

— Можете да станете — високо обяви той. — Разследването, с което бях натоварен, приключи. Злодеите, задигнали вашите данъци от три години и избили войниците от охраната, са известни.

Множеството долу се раздвижи развълнувано.

Акитада погледна към съседната платформа и замлъкна. Кукай беше там, но Джото липсваше. Потисна тревогата си и продължи:

— Виновниците се крият тук, в този храм. — След това разказа за вината на Джото и неговите съучастници.

Хората мълчаха вцепенени, но личеше, че постепенно ги обзема паника. Някои от монасите се опитаха да се измъкнат, но войниците ги спряха. Все пак на едно-две места станаха сбивания.

— Тишина! — провикна се знаменосецът.

Резултат почти нямаше.

Мотосуке се изправи и застана до Акитада. Лицето му беше напрегнато и сериозно. Акитада забеляза Юкинари, а до него и Тора. Капитанът вдигна ръка и две редици войници излязоха напред. Всички притихнаха, когато видяха малката група от изнемощели и потънали в мръсотия монаси. Двама войници носеха на носилка стария игумен. Следваше ги отряд войници.

Пуснатите от затвора монаси бяха целите в рани, едва се държаха на краката си и непрестанно криеха очи от лъчите на слънцето. Когато клетниците стигнаха платформата с официалните гости, войниците пуснаха носилката на земята, а тълпата съвсем замлъкна.

— Виждате как Джото се е отнесъл със светите мъже на този храм — рече високо Акитада. — Като представител на Негово величество и с подкрепата на вашия губернатор ще се погрижа справедливостта да се върне в тази провинция и в този храм. Джото, заместникът му Кукай и техните съучастници са арестувани.

Тихо стенание се разнесе из тълпата. Много хора бяха загубили роднини и близки в охраната на конвоите.

Неочаквано откъм платформата на монасите се разнесе възглас. Кукай се изправи и вдигна високо ръце.

— Не вярвайте на враговете на Буда. Тук са, за да разбият истинската вяра и да ви хвърлят отново в ноктите на бедността. Това е заговор, за да се отърват от светеца, нашия игумен. — Той се люшна напред и посочи с пръст Акитада и Мотосуке. — Това са престъпниците. Там е и човекът, който държи вашите данъци, платени с кървавия ви труд, за да напълни собствената си хазна и така да купи място за наложница на императора на дъщеря си. Там е и пратеникът на столицата, който да прикрие престъпленията на благородниците. Нима ще позволите на злото да възтържествува и няма да защитите вярата си?

Тълпата се колебаеше. Някъде изпищя жена. Войниците вдигнаха оръжията си и тълпата се раздвижи като вряща вода. Акитада се опита да ги надвика, но без резултат.

— В името на императора, напуснете двора — извика силно Мотосуке.

— Напуснете двора! — изрева с все сила и знаменосецът.

— Върнете се по домовете си — продължи да се надвиква с хората Мотосуке — и оплачете вашите синове и бащи, вашите братя и съпрузи, подло избити от Джото и неговите последователи. Оставете официалните власти да си свършат работата и да въдворят справедливост в тази провинция!

За миг сякаш нещата бяха овладени, докато една жена не зави жалостиво. Към гласа й се присъединиха и други. Тълпата се раздели. Хората от крайните редици се отправиха към изходите. Войниците разпръсваха групите и оградиха монасите.

Акитада натика императорския свитък по-дълбоко в ръкава си и се отпусна немощно на възглавницата. Ръцете и коленете му трепереха. Мотосуке стоя прав още няколко минути и го последва. Мълчаха. Юкинари беше сред тълпата и даваше нареждания на своите хора. Местните стражи придружаваха жените и децата към изходите. Когато дворът на храма се поизпразни, войниците изтикаха монасите в единия ъгъл. Юкинари бе арестувал Кукай и приближените на Джото. Но засега от игумена нямаше и следа.

Сеймей се приближи с несигурни стъпки.

Като видя в какво състояние е, Акитада се изправи.

— Да не си болен? — попита той.

— Не, господарю… — Старецът обърса потното си лице. — Залових Икеда. Наложи се да го убия, за да не предупреди игумена.

— Как така си убил Икеда? Съвсем сам?

— Нямах изход, а никога не съм убивал човек. Учудващо лесно се оказа. Дано боговете ми простят.

Акитада обгърна раменете му с ръка.

— Направил си каквото трябва. Много сме ти благодарни. Икеда беше убиец и предател. Ако не го бе спрял, много невинни щяха днес да загинат. Благодаря ти. Така успяхме да спрем опасен заговор.

— Така си е — потвърди и Мотосуке и потупа стареца по гърба. — Каква смелост само. Ще станеш новината на града. Непременно ще

спомена името ти в доклада си до императора.

— Много ви благодаря, господине — примигна Сеймей. — Не съм направил нищо особено.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА
МОЛИТВЕНАТА БРОЕНИЦА

Малката група от официални гости последва Акитада и Мотосуке по време на инспекцията в дворовете на храма и галериите. Обиколиха склада, надникнаха в подземния затвор. Навсякъде срещаха войници, които отдаваха чест.

Юкинари и Тора стояха пред жилището на игумена. Акитада изостана от групата и ги попита:

— Джото появявал ли се е?

— Не още — прехапа устни капитанът. — Няма да си простя, ваше превъзходителство. Ако го бях държал под око, това нямаше да се случи. Стражите, които отговаряха за него, трябвало да отблъснат група граждани. По време на стълкновението стълбите на платформата останали без охрана.

— Не се тревожи. Едва ли е отишъл далеч. Някакви други новини?

— Нали разбрахте за Икеда? — попита Тора и се ухили широко. — Да не му се надяваш на стария Сеймей. Окото му не мигна. Прасна го направо по главата — разсмя се той високо. — Успяхме да заловим и онзи разбойник с деформираното ухо. Оказа се, че той е, който избяга през стената в храма на Канон. Значи е един от убийците на Хигекуро. Тук системата е доста сериозна. Сигурно знае къде е Джото.

— Видях ги да си говорят двамата по време на церемонията — смръщи вежди Акитада. — Как са старият игумен и останалите?

Веселата физиономия угасна от лицето на Тора.

— Нещастните старци. Да можех да пипна този самодоволен дявол Джото. Едва са живи. Някои от тях от години не са виждали слънце. Толкова са слепи, че се наложи да ги водим за ръка. Някои изобщо не могат да ходят. И това са късметлиите. Мястото е пълно с гробове, които останалите живи са копали с голи ръце. Старият игумен е в много лошо състояние, твърде слаб е да говори дори. Останалите са

малко, но съвсем малко по-добре. Намерих трима, които ще успеят да ви разкажат историята си.

Мотосуке се беше присъединил към тях и слушаше мълчаливо.

— Какъв ужас — въздъхна той накрая. — Като си помисля само, че никой от нас не е знаел нищо.

— Ще се видим с тях по-късно — отбеляза загрижено Акитада. — Какво стана с децата?

— С малките красиви момченца на Джото ли? — Тора завъртя отвратен очи и посочи с глава сградата пред тях. — Предполагам, че си играят в дома на игумена.

— Сигурно родителите им се тревожат за тях — рече Мотосуке.

— Малко късно — горчиво поклати глава Акитада. — Трябвало е да помислят, преди да им ги поверят. — Забелязал изненадата на Мотосуке, добави: — Знам, че това е обичайна практика, но все пак на тези години… Нямаше да е зле да прекарат малко повече време сред топлината на семейството. — Той замлъкна. Не можеше да се похвали, че собственото му детство е минало в топлината на семейството. А и публичното изявяване на несъгласие с будизма не беше мъдро от политическа гледна точка.

— Горе главата! — тупна го Тора по гърба. — Скоро ще си отидат вкъщи, а ние ще пием за тяхно здраве.

Мотосуке дръпна Акитада настрани.

— По-стари братко, известно ми е, че Тора е незаменим, но маниерите му са доста необичайни. Сигурен съм, че хората, които ги виждат, са шокирани. Няма коленичене, най-много по някое свеждане на глава, този човек няма никаква представа как да се обръща към теб и към останалите високостоящи. Не си ли говорил с него за това?

— Съмнявам се, че бих могъл да променя Тора — развесели се Акитада. — А и протоколът е истинска загуба на време.

В този момент при Юкинари дотича един от войниците. След кратък оживен разговор капитанът дойде при тях.

— Извинявайте, че ви прекъсвам, но, изглежда, има проблем с освобождаването на децата.

— Какво имаш предвид? — попита Мотосуке.

— Заключени са и никой няма ключ за помещението. Родителите са гневни и заплашват да разбият вратата.

— Как така заключени? — попита Акитада и неприятно предчувствие сви болезнено стомаха му. — Кога за последен път някой е бил при тях?

— Не знам, ваше превъзходителство. Наредих на един от войниците си да ги открие и изведе, веднага щом обградихме монасите.

Тора пристъпи при тях и двамата с Акитада размениха погледи.

— Небеса! Дано да греша. Да вървим, Тора.

Двамата се спуснаха към покритата галерия, водеща към жилището на игумена. Пред вратата се бе събрала малобройна тълпа от родители, които викаха, блъскаха и драскаха по дървените плоскости.

Когато видяха Акитада и Тора, се отдръпнаха, по лицата им личеше колко са разтревожени.

— Ще отворим вратата и ще оставим децата ви да дойдат при вас, но, моля ви, отдръпнете се и идете навън.

— Не мърдам оттук — излезе напред млад мъж с гневни очи. — Искам си сина или ще убия всеки гологлав идиот, който го докосне.

Някои от жените завиха тъжно.

— Е, добре — въздъхна Акитада. — Но поне мълчете. Тора, можеш ли да отвориш ключалката?

Тора кимна и измъкна приспособлението си от пояса.

— Като си помисля, че за малко да го оставя днес у дома. Не се връзва с официалните ми дрехи.

Само след минута вратата беше отворена.

Пред очите им се разкри необикновена гледка. Джото, все още с пурпурната си копринена дреха и бродирания епитрахил, седеше на стола на игумена, поставен върху дървена платформа. Около обутите му в чехли крака се бяха струпали децата, които вдигнаха изплашени очи. В скута на монаха седеше най-малкото момче, онова, което поднесе на Акитада сок по време на празника. Броеницата му — кръгли мъниста от розов планински кварц — бе увита около врата на хлапето.

Преди някой да успее да проговори, ядосаният баща разбута Акитада и Тора и се спусна към Джото.

— Ти, дявол такъв, сега ще те науча…

Акитада и Тора бързо го уловиха и го задържаха. Останалите родители вече се тълпяха зад тях. Акитада горчиво съжали, че се бе съгласил да останат.

— Много разумно, че схващаш ситуацията — долетя необичайно равният глас на фалшивия игумен. Джото бе изправил детето пред себе си и розовите топчета вече се бяха впили в кожата на шията. Момченцето проплака уплашено. — Ще убия това дете, ако направи още една крачка напред.

Хората зад Акитада и Тора възкликнаха изненадани. Бащата, когото държаха за ръцете, се извиваше.

— Тосуке — провикна се той, — ела тук.

Едно момче се изправи плахо, след което изтича при баща си. Впи пръсти в крачола му и избухна в сълзи.

— Искам да си отида вкъщи — изви то.

В следващия миг останалите деца, с изключение само на това, което бе в ръцете на Джото, вече тичаха към родителите си. Игуменът се изправи, притисна мятащия се хлапак до гърдите си и отстъпи назад.

Акитада пусна бащата, когото все още задържаше, човекът грабна момчето си и се затича с него навън.

Спокойствието бе напуснало Джото. Лицето му гореше, а свободната му ръка бе на тила на детето.

— Ще го убия — изрева той, успявайки да надвика плача на децата и тревожната гюрултия, която родителите вдигаха.

— Изведи всички навън — обърна се Акитада към слугата си. — Затвори вратата и пази никой да не влиза.

Тора побърза да изпълни нарежданията. Подбра деца и родители и ги изтика навън от стаята. Останаха единствено Джото, момченцето и Акитада. Игуменът се върна на стола си.

— Пусни детето — каза Акитада. Лицето на хлапето се зачервяваше с всяка изминала минута. Джото извиваше броеницата, така че мънистата се впиваха все повече и повече в нежната кожа. — Не е виновно за положението, в което се намираш.

— И след това ще ме задържиш, нали? — присви очи Джото.

— Налага се да отговаряш по някои обвинения.

— Нямам никакво намерение да те улеснявам. — Той отпусна за малко ръката си и детето успя да поеме въздух, закашля се и проплака.

Изведнъж изпищя така сърцераздирателно, че Акитада го полазиха тръпки.

— Мълчи, животно! — Джото зашлеви момчето със свободната си ръка. Момчето зяпна от изненада и млъкна с широко отворени очи. Пръстите на игумена оставиха белези по обляната в сълзи буза.

— По-противен си от кръвожаден звяр — стисна пестници Акитада.

— Да речем, че слагам моя и неговия живот на кантар — хладно го осведоми Джото и отново посегна към броеницата. — Смятам, че моят е с по-висока стойност от неговия. Какво може да предложи той на човечеството с неговите седем години? След няколко години няма и да е така красив. — Той извърна малкото лице към себе си. — Кожата му ще загрубее, а тези нежни страни няма да са така пухкави. Алените устни няма да предлагат обич, нежният глас ще подрезгавее. Ще е напълно ненужен. Докато аз бих оставил следа в тази нация. Ако, разбира се, не беше твоята намеса. Щях да съм по пътя към властта, защото мога да стана духовен водач на народа.

— Негово величество не допуска монасите да носят оръжие, да грабят и да убиват поданиците му.

— Както вече отбелязах, ако не беше се набъркал, нямаше да съм в това положение. Пожертвахме само няколко носачи и войници — незначителна загуба на фона на далеч по-мащабните ни планове. И точно тогава се появи ти и Тачибана започна да ни създава проблеми. Ако Икеда беше по-внимателен и не бе убил Тачибана, щяхме да се справим с жените. — Джото замълча, но след малко продължи: — И всичко това не е толкова сериозно. Имам приятели навсякъде. Временно ще напусна Кадзуса, а след няколко години обикаляне и медитация… Кой знае?

— Не ставай смешен. Никой няма да ти позволи да си тръгнеш просто ей така.

— Ти май много харесваш деца — усмихна се мръснишки Джото. — Да вземем този приятел тук. Докато стояхме скрити тук с момчетата, той ми довери, че си му се усмихнал. Нали, Тацуо? Харесваш господина, нали?

Момченцето преглътна мъчително. Огромните му очи се наляха със сълзи и то промълви едва чуто:

— Моля да ме вземете, господине. Ще бъда послушен.

— Пусни го! — изсъска Акитада. — Ще направя каквото мога за теб.

— А, не! Ще ме пуснеш да си вървя. Дори ще ми осигуриш възможност да напусна провинцията безпрепятствено.

— Това не зависи от мен.

— Тогава ще умре. — Броеницата се стегна и устата на момченцето се отвори широко. То размаха безпомощно ръце.

— Не! — изкрещя Акитада и пристъпи напред. Даде си сметка, че няма да успее да стигне навреме.

Джото отпусна леко примката. Хлапето успя да си поеме малко въздух, пръстите му се впиха в мънистата.

— Защо продължаваш тази агония? — засмя се снизходително Джото.

Акитада трескаво се мъчеше да измисли някакво решение, но нищо не му хрумваше.

— Добре — капитулира той. — Приемам. Пусни го.

— Нали не ме мислиш за толкова глупав? Няма да се разделя с него, докато не съм в безопасност.

— Пусни детето. Болно е. Вземи мен за заложник.

Джото завъртя глава отрицателно.

Отчаян, Акитада се обърна, за да даде необходимите нареждания, като не искаше да мисли дори за онова, което щеше да обяснява после в докладите си. Тъкмо посягаше да отвори вратата, когато тя се отвори със замах и на прага застана млада жена с безумен поглед. Лицето й бе бяло като платно.

— Тацуо! — възкликна тя.

— Мамо! — изхленчи детето.

Всичко се разви с мълниеносна бързина. Жената профуча покрай Акитада и се спусна напред. В това време Джото скочи от мястото си и столът му се преобърна назад.

— Не се приближавай! — изкрещя игуменът. Протегнатата му за отбрана ръка успя да улови ръкава й, но тя се дръпна толкова рязко, че материята се разпра. Джото отстъпваше назад, докато опря гръб в стената. — Стой далеч, иначе ще умре! — изръмжа той.

Жената очевидно не го чуваше. В мига, в който майката докосна сина си, Акитада видя как ръката на Джото трепна. Макар и далеч, Акитада ясно чу изпукване и мънистата изтрополиха на пода като

градушка върху сламен покрив. Отпуснатото тяло на детето се озова в ръцете на майката. Тя го притисна и му зашепна нежни слова.

В първия миг Акитада въздъхна с облекчение и благодарност към съдбата за това, че конецът се скъса тъкмо навреме. После обаче си даде сметка колко безжизнено е отпусната назад главата на момченцето, колко неподвижни са обърнатите нагоре очи и освирепя. Не се усети как стигна до игумена и впи пръсти в шията му.

Джото се задави. Очите им се срещнаха и сякаш мина цяла вечност, преди Акитада да реши какво да прави. Знаеше, че не може да убие този човек, и разбра, че онзи също го знае.

— Защо? — откърти се ридание от гърдите на пратеника на императора, докато разтърсваше тялото на игумена. — Щях да те пусна. — Онзи мълчеше. Акитада го оттласна отвратен от себе си и отстъпи.

Майката все така люлееше момченцето си, тананикаше някаква мелодия, притиснала главата му до гърдите си. По едно време сбърчи чело.

— Тацуо? — прошепна тя. — Не заспивай. Кажи ми нещо, врабченце. Кажи нещо на мама.

Небеса, помисли си Акитада с ужас. Какво направих? И той се спусна към вратата за помощ.

Отвън завари малка група. Останалите родители бяха отвели децата си, но Тора, Мотосуке и още неколцина от официалните лица стояха там и когато видяха изражението на Акитада, отново се разтревожиха.

— Той уби момчето — изхриптя Акитада.

Първи реагира Тора. Измъкна меча на един от войниците и преди да се втурне в стаята, извика през рамо:

— Ще ни трябва верига.

В този миг се чу воят на майката. Един-единствен, но Акитада знаеше, че до края на дните си няма да забрави този звук. Тя остави нежно тялото на земята и с несигурни стъпки се отправи към Джото и Тора, който вече стоеше до игумена. След няколко крачки се олюля и Тора протегна ръце, за да я задържи. Тя обаче се изви, измъкна меча от ръката му, стисна го с двете си ръце и го вдигна високо. Докато Тора се усети, жената се хвърли към Джото, който бе вдигнал ръце към лицето си. Острието се удари в едната и се изметна към главата му. Кръв

шурна във всички посоки. Игуменът изпищя от болка. Следващият удар жената нанесе право в гърдите му. Очите на жертвата се отвориха широко, от гърлото му излезе зловещо хърхорене и облеченото в пурпурна коприна тяло се свлече на земята. От устата избликна кръв, очите се изцъклиха безжизнено.

Преди Тора да успее да я спре, майката измъкна меча и го заби отново в трупа.

Тора откри Акитада пред статуята на Буда в сумрака на голямата зала. Господарят му съзерцаваше неподвижно гладкото златисто лице.

— Господарю?

Никакъв знак, че го е чул.

Слугата пристъпи от крак на крак и след малко подхвана отново:

— Някой си лейтенант Накано иска да говори с вас.

— Кажи му да си върви.

— Познал е един от монасите.

— Тора, искам да остана сам.

Човекът поседя така миг-два, но накрая не издържа и бързо-бързо заговори, сякаш се страхуваше да не го прекъснат:

— Човекът, когото разпозна, бил преди лейтенант в гарнизона. Казвал се Оно. Предвождал е първите два конвоя. Казал му, че едва се отървал жив, когато охранявал първия конвой. След изчезването на втория не се върнал и се смятало, че е загинал. И сега се оказа в бандата на Джото.

Акитада извърна бавно лице и срещна разтревожения поглед на слугата си.

— Кажи го на губернатора — промълви той с безжизнен глас. — Но в името на Буда и на паметта на родителите ти, остави ме сам!

Сетне извърна отново лице към статуята. Чу как стъпките на Тора се отдалечават към изхода. В мрака на залата отново се възцари тишина.

Устните на божеството бяха пълни и красиво очертани, също като тези на момченцето. Но Буда не се усмихваше, не му липсваше и преден зъб. Погледът му бе сведен надолу към Акитада, но бе някак разсеян.

Мъждивата светлина на свещите и газеничетата създаваше илюзията, че Буда диша.

— Амида? — прошепна мъжът. — Защо детето? Защо отне живота на семето, преди растението да е пораснало и да е дало плод?

Никакъв отговор. Някои хора вярват, че Буда е навсякъде — във всички същества, дори и в човека. Други назовават името му с надеждата, че ще им се яви. Или ще им запази място в рая. Детето бе пяло дни наред. Дали сега беше в рая? А нима Джото не бе пял? И какво беше това място, този ад, където хората се борят и се обичат така яростно и така болезнено, в който се молят на изтъкани от безразличие богове за по-добър живот?

Заблуден молец се появи отнякъде и прелетя през пламъка на свещ, запалена пред статуята. Чу се лек пукот и овъглените крилца литнаха встрани, а от хвъркатото създание остана само тънка черна струя дим.

Щяха да изправят нещастната жена на съд за убийството на Джото. Вероятно в скръбта си на нея й е беше все едно. Но Акитада си мислеше за обляния в сълзи съпруг, който не откъсваше очи от трупа на сина си. Бе обгърнал раменете й, а на лицето му нямаше нищо друго, освен отчаяние и любов. Шепнеше й мили думи, молеше я да помисли и за другите деца, за него, за старите им родители.

Тя обаче мълчеше като вкаменена, дори когато войниците я поведоха навън.

Жените понякога се държаха много странно. Очевидно живееха ръководени от собствената си логика, която оставаше непонятна за мъжете. За тях имаше прости закони. Следваха собствените си амбиции, собствените си задължения, така както ги виждаха, приемаха, че правото да вземат решения вместо другите им се полага по рождение. Ами ако жените и децата понасяха страдания заради погрешно взети от мъжете решения?

Акитада откъсна очи от овъглената мушица и отново ги насочи към позлатеното лице. Всички изображения на Буда бяха от мъжки пол. Имаха големи уши, символизиращи способността му да чува всички молитви, и закръглена издатина на върха на главата, символизираща неговото всезнание. Възможно бе Амида да е прочел мислите му.

Повей раздвижи пламъка на свещите и сенките заиграха по лицето на божеството. Изглеждаше така, сякаш покритите с тежки клепачи очи се взират в Акитада и Буда накланя глава.

— Господарю… — Тора отново беше влязъл на пръсти. — Паланкинът чака. Време е да се прибираме.

Акитада въздъхна дълбоко и извърна лице от статуята.

— Да — съгласи се той. — Трябва да се връщам. Горката жена. Ще им кажем, че Джото ме е нападнал и тя е измъкнала от ръцете ти меча, за да ме защити.

Слугата зяпна, но след миг затвори уста и само кимна.

По обратния път към града малко по малко тъгата напусна Мотосуке. Поглеждаше от време на време пребледнялото лице на спътника си, докато не издържа и рече:

— Представям си как се чувстваш след онова, което се случи с горкото дете. Нямаше как да го предвидиш. Мисли за добрите неща, които произлязоха от този ден. Мисли и за бъдещето. Брилянтно проведе цялото това разследване. Ще се погрижа лично да разкажа на императора. Убеден съм, че ще отидеш далеч в службата си на този народ.

Акитада дръпна завесата. Вече навлизаха в града. Хората отстрани на пътя навеждаха почтително глави пред представителите на властта. Тази власт, която имаше прекалено висока цена.

Мотосуке го изгледа загрижено.

— Да ти кажа право, общо взето, извадихме голям късмет — с изкуствена приповдигнатост продължаваше той. — Ония престъпни жени се обесиха, твоят достоен за възхищение Сеймей видя сметката на Икеда, а обезумялото създание уби Джото. Кой знае колко неприятности можеха да причинят тези убийци, ако продължаваха да ходят по земята.

Акитада мълчеше. Ръката му се плъзна в пояса и той докосна гладката повърхност на сгушените там малки мъниста. Топчета от прохладен розов кварц. Зрънца от броеница.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА
ПРОЦЕСЪТ

На следващия ден се събраха в резиденцията на губернатора за неофициално предварително изслушване.

Акитада и Мотосуке седяха на подиума в залата за приеми, от двете им страни се бяха наредили други официални лица. Началникът на местната стража, един старши съдия, кметът на града, човекът, който оглавяваше сдружението на гилдиите. Сеймей и двама чиновници от службите на губернатора се бяха настанили зад ниски масички пред подиума, заедно с принадлежностите си за писане. Щяха да изслушат свидетелите по делото срещу монасите.

Акитада не успя да мигне през цялата нощ. Беше започнал да се страхува, че никога няма да намери покой за душата си. Със зачервени очи и изнурено от умора лице, той бе твърдо решен да довърши започнатото. Помоли съдията да изслуша обвиненията срещу Джото и неговите привърженици.

Старшият съдия, едър мъж с гъста черна брада, се сепна.

— Ваше превъзходителство навярно знае, че игуменът има много влиятелни приятели в Кадзуса — изтъкна той. — Известно ми е също така, че будистите са със сериозна подкрепа в столицата. Някои от принцовете дори са игумени. Какво ни гарантира, че няма да ни призоват да отговаряме за това дело.

— Джото е мъртъв — отбеляза Акитада — и ако имате търпение, ще чуете колко сериозни са обвиненията срещу него и последователите му. Престъпленията им са толкова тежки, че никой в столицата няма да дръзне да възрази, дори и обществото на будистите.

— Надявам се ваше превъзходителство правилно да ме разбере, но в момента имаме твърде много затворници, а съдът ми е ангажиран и с още две дела за убийство. Не би ли било по-разумно да изпратим някого в столицата с молба за още съдии и чиновници?

Акитада се помъчи да намери извинения, с които да обясни държането на човека. Току-що пред него се постави задачата да се

заеме с опасен от политическа гледна точка проблем и той естествено се страхуваше да не сбърка в бюрократичната процедура, а и обемът на работата бе голям. Само че не можеше да му помогне, а и нямаше желание да търси основания да го успокоява.

— Не разполагаме с време — сухо рече той. — Хората на губернатора ще ви помогнат. Голяма част от писмената работа е свършена, а и свидетелите са ни подръка. Обвиненията към повечето участници са много сходни.

Съдията се поклони безмълвно.

Появата на първите трима монаси предизвика развълнуван шепот на съчувствие. Двама от тях очевидно бяха сериозно болни. Възрастните мъже пристъпваха несигурно, очите им течаха и те примигваха безпомощно от светлината. Бяха измити, с обръснати глави и лица, носеха чисти дрехи, но очевидно изглеждаха объркани от официалните личности, пред които трябваше да говорят. Третият беше монахът, който Акитада помнеше от среднощното си посещение в храма. Той бе в по-добро състояние, но носеше белези на тежък побой. Мотосуке се изсекна и обърса сълзите с ръкава на дрехата си.

— Моля ви, седнете и се настанете удобно — обърна се Акитада към монасите. — Разбирам, че имате обвинения срещу монаха Джото.

— Ваш покорен слуга, Шинсей — представи се човекът от склада. — Много сме задължени на ваше превъзходителство за това, че ни спасихте от онзи гроб, за да изразим обвиненията си срещу чудовището, което ни зарови живи. Бях дякон на този храм по времето на игумена Генин. Тогава Джото бе един от монасите, постъпили в манастира наскоро. Когато е взел властта, аз бях на посещение в друг храм, но приятелят ми Тосай ме предупреди с писмо какво се е случило. Върнах се и се представих за готвач. Надявах се по този начин да мога да се движа безпрепятствено и ако имам възможност, да бъда полезен на негово преподобие Генин и другите си братя с по-висок сан, хвърлени вече в подземните килии на затвора. — Старецът въздъхна тежко и след малко продължи: — За съжаление, не можех да направя нищо повече от това да открадвам по малко храна и лекарства за тях. Онези дяволи ме следяха отблизо. Негово преподобие беше тежко болен. Естествено, останалите монаси ме познаваха, но ни бяха верни и запазиха тайната ми, въпреки че се правеха, че се подчиняват

на Джото. Докато една вечер в гнева си се изказах по-остро и също попаднах в затвора.

— Но как успя Джото да се провъзгласи за игумен? — попита Мотосуке.

— Допуснахме го, ваше превъзходителство. Той се отличаваше от останалите с талантите и обноските си и преди всичко с познанията си. Стори ни се, че превъзхожда всички нас. Особено силно впечатление бе направил на Кукай. По негов съвет игуменът Генин направи Джото лектор. Хората приждаха да го слушат и ние бяхме толкова щастливи, че окуражихме Генин да го назначи за първи проповедник. Почти веднага след това аз заминах.

— Надявам се негово преподобие Генин да се възстанови и да ни обясни по-подробно как точно е станал изборът за игумен на Джото — обади се Акитада. — Сега не бихте ли ни разказали за някои конкретни престъпления, извършени от този човек и приближените му.

— Престъпления ли? — провикна се Шинсей. — Няма закон на Буда, който те да не са нарушили. Изопачиха учението, насочваха в грешна посока богомолците, които идваха за съвет, а децата, които им бяха поверени като послушници, поквариха с гнусната си похот. Вие вероятно искате да знаете за прегрешенията им в светските работи. Мисля, че можете да ги обвините в кражба, защото оплячкосаха съкровищата на храма; в отвличане и нападение, което извършиха към нашия игумен и верните му монаси; също и в убийство, защото деветима умряха от глад и липса на медицинска помощ, докато бяха заключени в подземията. А един от нас — Кукай — се присъедини към тях.

Официалните лица от двете страни на Мотосуке и Акитада един през друг започнаха да се надвикват и да задават въпроси.

Акитада изчака малко, но накрая вдигна ръка, за да въдвори тишина.

— Господа — рече той високо, — онова, което току-що чухте, е гнусно престъпление и заслужава да бъде наказано с цялата строгост на закона, но съвсем не е всичко, което Джото е извършил.

— Ами да — потвърди Мотосуке. — Да минем към кражбата на конвоите с данъци.

Шинсей и монасите с него не знаеха нищо по този въпрос, затова ги освободиха.

След малко вратата отново се отвори и в залата на съда влезе Тора с кутия в ръце.

— Точно така — потвърди губернаторът. — Това е кутията и тук е белегът, който остана. — Той посочи прогореното място от едната страна и обясни как се е случило.

— Тора, разкажи ни къде намери тази кутия — обърна се Акитада към слугата.

— В един от складовете на храма. Същият, в който бяха скрити алебардите. Във всички бурета с фасул имаше мечове. Цял арсенал.

Трябваше да се сетят, че в този склад няма място за бурета с фасул, помисли си Акитада, но това не беше единственият им пропуск.

Официалните представители си подаваха един на друг кутията и мърмореха дълбокомислено.

— Какво е станало със златото? — попита съдията. — И как монасите са стигнали до него?

— Най-вероятно са го изхарчили за сградите на храма и други разходи. Разполагаме със свидетел на последното нападение. Сеймей?

Сеймей излезе напред, разгърна свитъка с рисунката на Отоми и я закачи на един пирон. След това отиде до вратата и въведе Аяко и сестра й. Облечени в най-хубавите си дрехи, те коленичиха пред подиума.

Тънката фигура на Аяко и бледото й лице с големите привлекателни очи натъжиха Акитада. Той сви пръсти и се обърна към мъжете до него.

— Това са дъщерите на Хигекуро, известен инструктор по борба в този град. По-младата се казва Отоми. Художничка е и е нарисувала картината, която виждате пред себе си. Сестра й Аяко ще ни превежда показанията й с езика на жестовете.

След това внимателно разпита двете момичета. И двете потвърдиха, че това е картината на Отоми, рисувана от нея по време на посещението й в храм в провинция Шинано. Аяко предаде разказа на Отоми за нападението на конвоя и последвалото клане и овластените мъже доста се развълнуваха.

Съдията се наведе към тях и прошепна:

— Възможно е родните на убитите да потърсят справедливост.

— Положително ще потърсят, уважаеми — уморено потвърди Акитада. — Ваш дълг ще бъде да я раздадете.

— Не ме разбрахте, ваше превъзходителство — отговори човекът. — Става дума за граждански вълнения. За бунтове. За нападение върху гражданската власт, която се опитва да охранява затворниците.

— Страховете ви са преждевременни — отсече Акитада. — Вярвайте в сигурността на гарнизона. Капитан Юкинари вече доказа своите чудесни умения.

Съдията се изчерви и утихна.

Акитада се засрами от това, че изпусна нервите си. Присъствието на Аяко го разстройваше. Когато стана дума за убийството на Хигекуро и преследването на момичетата, усети, че говори прекалено остро и сухо, дори бездушно, но бързаше, за да приключи час по-скоро.

Най-тежката част предстоеше. Трябваше да докаже, че двете момичета са надеждни свидетелки, и да подложи и без това достатъчно бледата и разстроена Отоми на още по-сериозно изпитание.

— Бих искал вие двете да идентифицирате един човек. Ще можете ли?

— Ще се опитаме — тутакси отвърна Аяко.

Какво самообладание имаше тази жена! От мига, в който прекрачи прага на стаята, тя се държеше с достойнство, каквото рядко се очакваше от жена с нейния скромен произход.

— В нощта, когато двете със сестра ви сте били нападнати, единият от нападателите е избягал. В момента е задържан и сега ще бъде доведен.

Очите на Аяко се разшириха за част от секундата.

— Ако това е човек с осакатено ухо, Отоми ще ви каже, че той е монахът, предвождал нападението на конвоя. — Тя пристъпи до свитъка с картината и посочи седналия монах. — Ако се приближите, ще видите, че част от ухото му липсва.

Момичето улесни задачата му неимоверно.

— Надявам се да го разпознае, но дали изпитанието няма да е прекалено тежко за нея?

— Сестра ми ще изпълни дълга си — отвърна спокойно Аяко.

Двама войници довлякоха окован във вериги монах с окървавена оранжева дреха и го хвърлиха пред подиума. Той бавно се изправи и подпирайки се на мускулестите си ръце, коленичи.

— Обърни се — заповяда Акитада.

Човекът извърна лице към сестрите и от гърдите на Отоми се изтръгна уплашено ридание. С разтреперана ръка посочи затворника, а сетне и свитъка на стената. След това загуби съзнание.

Докато я поемаше в прегръдките си, Аяко заяви:

— Отоми разпозна в лицето на този човек онзи, който е водил нападението на конвоя с данъците. — След това се наведе и се опита да я свести.

— Не чух да казва нищо — скочи затворникът.

— Застани отново на колене и се представи — изсъска заплашително Акитада.

— Дайши — изстреля с дрезгав глас мъжът. — Не че е ваша работа. Нямате право да задържате ученици на светия Джото.

Единият от войниците, който го доведе, го натисна надолу и докато измъкваше кожен камшик от пояса си, погледна към Акитада с надежда и очакване.

— Нито ти, нито Джото сте законни членове на братството на този храм — уточни Акитада. — Искам да знам истинското ти име.

— Дайши — упорстваше онзи и изгледа предизвикателно групата на подиума.

Войникът вдигна камшика.

— Добре, добре. В момента това не е толкова важно. Ти и твоите приятели сте арестувани по обвинение в измяна и убийство. Много скоро всеки от вас ще бъде подробно разпитан, за да ви бъдат взети пълни показания. Вярвам, че знаеш как се прави това.

— Нямате право на такова нещо — рече мъжът, но тънка струйка пот вече се стичаше от челото му.

— Сигурно ще издържиш да бъдеш бит с камшици много пъти, но те уверявам, че останалите заговорници ще са по-склонни да ти прехвърлят вината. Техните признания ще съвпаднат с данните от другите доказателства, каквато е и тази картина тук. Момичето, което я е рисувало, е било свидетел на нападението. Ако се вгледаш по-добре, ще видиш, че човекът, седнал на издигнатата платформа, е с половин ухо.

Мъжът изви глава и едва тогава видя свитъка на стената. Дясната му ръка неволно се вдигна към ухото му. Долната част липсваше и на нейно място се виждаше червен белег. Очевидно смутен, той извика:

— Това е лъжа! Тя не беше там. Тук е нарисуван морски ураган. Тогава нямаше буря… Искам да кажа по това време на годината.

Мотосуке изсумтя презрително.

— Вижте го само. Прилича на котка, сърдита, че я обвиняват в кражба на риба, докато опашката на рибата се подава от устата й.

— Освен че си предвождал групата за нападение на конвоя с данъците, си водил и групата убийци на инструктора по борба Хигекуро, както и тези, които са преследвали след това дъщерите му.

— Помниш ли ме, копеле? — провикна се Тора. — Видяхме те в градината на храма. Същата нощ заловихме двама от твоите разбойници.

— Така е. Аз също го видях там — обади се Аяко с кристален глас.

— Още доказателства ли искаш, за да ти докажа, че нямаш шанс? — попита Акитада.

Представящият се за монах мъж се огледа като уловено животно. Когато зърна Отоми, внезапно се изправи на крака и се впусна към нея.

Аяко придържаше разплаканата си сестра, когато онзи връхлетя върху тях с вой и ругатни, веригите дрънкаха и се удряха в краката му, а ръцете му бяха протегнати напред, свити като нокти на граблива птица.

Тора мигновено дръпна малката маса за писане пред Сеймей и я запокити през стаята. Масата се блъсна в краката на затворника. Той се строполи и я премаза с тялото си. С известно закъснение и пазачите се хвърлиха отгоре му.

За първи път в живота си Сеймей изруга звучно.

Акитада се обърна изумен към своя порядъчен секретар и видя как човекът възмутено оглежда разпилените си принадлежности и хартии, а пръстите му все още стискаха четчицата за писане. Излитайки от масата, мастилницата се бе разляла и сега дрехата му и върхът на носа му бяха омазани в черно.

Разгневен, той вдигна очи към Акитада и само попита:

— Дали има някъде още една маса? Защото… Ако искате да продължите с този доста… как да кажа… необикновен разпит, ще ми е необходима. — Успокоен, че вината е прехвърлена на Акитада, той извади мека хартия и попи мастилото от лицето си.

— Не се тревожи. И без това приключихме — успокои го Акитада и като се обърна към охраната на затворника, нареди кратко: — Отведете го.

Аяко помогна на сестра си да се изправи и след кратък поклон се обърна към седналите там.

— Ако нямате повече нужда от нас, ще си вървим. Сестра ми не е много издръжлива.

Акитада още търсеше подходящи думи, когато Мотосуке го изпревари:

— И двете направихте голяма услуга на тази провинция и на своя народ. Никога няма да забравим колко сме ви задължени.

Аяко наведе леко глава встрани и каза:

— Благодаря ви, ваше превъзходителство. Нашето семейство винаги е държало на задълженията си към своята страна. — Без дори да поглежда към Акитада, тя поведе сестра си навън.

Акитада остана безмълвен и нещастен.

Мотосуке се покашля леко.

— Е? — попита той след малко. — Има ли още нещо?

— Не, това беше всичко.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА
СНЕЖИНКИ

Оловни облаци тегнеха над сградите на трибунала. Вече няколко вихрушки се бяха извили и дразнеха разярените муцуни на керамичните дракони, украсяващи извитите стрехи на губернаторската резиденция. Вятърът гонеше снежинките около Акитада, който се промъкваше между носачите и товарните колички, в които слуги трупаха стоки и кутии. Семейството на Мотосуке се готвеше за пътуването си към столицата.

Вече навън от портата, Акитада зави наляво и се отправи към префектурата. Мислеше си колко различно се оказа неговото голямо приключение, което бе очаквал с такова нетърпение. Само преди няколко седмици се бе надявал да се срещне с различни хора, да научи нови неща и най-вече да постигне успех. Всичко това се бе случило, но цената беше висока — човешки живот. Освен със задоволство и удовлетворение, той завършваше задачата си разстроен и смутен. Беше загубил нещо много ценно — вярата в себе си. Беше му останало единствено чувството за дълг, което родители и учители бяха успели да му насадят. Дълг към императора и семейството, който доминираше над всички лични желания и сам по себе си бе достатъчно основание да продължи напред. За съжаление перспективата беше мрачна.

И пак дългът накара Акитада да излезе навън през този последен ден от престоя си тук. Префектурата, първата му спирка, бе много по-малка от седалището на администрацията на провинцията. Състоеше се от скромна зала, затвор и казарма за стражите. Завари Акинобу наведен над огромна купчина документи. Новият префект посрещна госта си с уморена усмивка.

— Много съжалявам, че не мога да предложа на негово превъзходителство чай — извини се той, — но се съмнявам, че бюджетът ни позволява такъв лукс. Може би чаша вино?

— Не, благодаря ти. Самият аз не съм свикнал много с лукса. Моята задача тук приключва едновременно с началото на твоята. Най-

сърдечните ми поздравления за новата длъжност като префект.

— Да ви кажа правото — изкриви лице в неопределена гримаса Акинобу, — и тук съм най-обикновен чиновник и работата не се отличава много от предишната при губернатора. — Той посочи с глава към купчината документи, отрупала писалището му.

— Сигурен съм, че кризата, в която сте в момента, е изключение — въздъхна тежко Акитада и продължи с горчивина: — Имам усещането, че донесох в провинцията ви само тревоги.

— Не, ваше превъзходителство, нашите тревоги ви доведоха при нас. Много сме ви признателни за това, което направихте. Имах намерение да ви посетя утре сутрин, за да се сбогуваме официално, преди да отпътувате.

— Моля те, наричай ме Акитада. И не е нужно да ми правиш официална визита. Сигурно разбираш колко съм ти благодарен за безценната помощ. Имам много високо мнение за твоите способности. — Двамата мъже се усмихнаха един на друг и се поклониха. — Има още една причина за визитата ми. Искам да говоря с един от затворниците ви. Наричат го Белязания.

— Свързан ли е с делото с данъците? — вдигна вежди Акинобу.

— Не, случаят е съвсем друг. Задържан е при вас във връзка с убийството на една проститутка — Джасмин. Подозирам, че е убил още две жени — в столицата и във Фуджисава.

— Но… — Акинобу се поколеба, преди да продължи, но все пак попита: — Простете, но бихте ли ми казали защо едва сега споделяте тази информация?

— Самият аз не знаех до тази сутрин. И ако трябва да бъда точен, не разбирах онова, което ми бе известно. Продължавам да се губя в догадки за някои подробности. Трябва да говоря с човека, за да съм сигурен в подозренията си.

— Боя се, че не познавате достатъчно добре Белязания. Този човек упорито отказва да признае всички престъпления, в които го обвиняваме. Твърди, че убийството на Джасмин е дело на негов приятел — слабоумен дебил.

— Вярно е — съгласи се Акитада. — И мен ме заблуди така. Но като имам предвид убийството на проститутката във Фуджисава и мотива му в случая с Джасмин, вече съм убеден, че именно той е убил момичето тук. В деня на убийството тя му е съобщила, че го напуска

заради друг мъж. Смятам, че той е разпрал гърлото й, след което е оставил тялото на слабоумния си приятел, за да се позабавлява. Той има страст към кръв и ножове и е опасен, ако го оставиш сам. Но не той е убил жената.

— Много е възможно — кимна Акинобу. — А кои са останалите убийства, които подозирате, че е извършил Белязания?

— Според мен в деня на Празника на хризантемата е убил млада жена от благороден произход в Хейан Кио заради украшението й за коса. — Акитада извади синьото цвете орнамент от пояса си и го постави на писалището на Акинобу. — Ето част от това украшение. Джасмин го продала на един уличен продавач от града, който на свой ред ми го предложи в първия ден на нашето пристигане.

— Изумително! — възкликна Акинобу и се наведе да разгледа бижуто. — Винаги съм смятал, че подобни украшения носят жените единствено от императорския двор. — Акитада предпочете да замълчи и протегна ръка. Акинобу му върна миниатюрното цвете и посегна към един от свитъците на масата си. — Напуснал е Хейан Кио на десетия ден от месеца на падащите листа и е прекарал следващите два месеца в обикаляне на изток, по протежението на главен път Токайдо.

— Датите съвпадат — кимна Акитада. — Вероятно е напуснал столицата веднага след убийството. Следващата жертва пак е проститутка, от Фуджисава, и нейното гърло е било прерязано. Минавахме през Фуджисава по същото време и по погрешка арестуваха Тора, тъй като по лицето му има белези.

— Гледай ти! Значи е имало свидетел?

— Да, и в двата случая. Във Фуджисава жените от бардака са го видели. А в столицата е бил видян от един скитник. И в двата случая са го описали като човек с много силно нарязано лице.

— Сигурно сте прав — надигна се Акинобу. — Но нека ви предупредя, че Белязания беше разпитван няколко пъти и не призна по нито едно от обвиненията към него.

Акитада знаеше какво означава това — изключително болезнена процедура на бой с пръчки, който рядко не дава искания резултат.

Прекосиха двора и се запътиха към малката сграда на затвора. Покривите наоколо вече бяха посипани с тънък слой сняг, а и тук-там по застланата с чакъл пътека се бяха образували ниски преспи.

В леденото преддверие седеше пазач и топлеше ръцете си над мангал. При кратката заповед на Акинобу се изправи, извади връзка ключове и отвори тежката врата. От другата страна ги посрещна тесен коридор, осветен от мъждивата светлина на газеничета по стените. Вдясно бяха вратите на килиите, а в дъното сякаш имаше фурна със запален огън. Когато приближиха, се оказа, че това всъщност е малка стая, в чийто център гореше открит огън и черният дим се издигаше нагоре към отвор в тавана, целият опушен от сажди. Покривните греди също бяха опушени, а по стените години наред се бяха напластявали мръсотията и потта на окървавените тела. Вътре едва се дишаше, беше задушно и задимено. В съзнанието на Акитада изникнаха живописните картини, които всеки може да види в будистките храмове — какво очаква грешниците в отвъдното.

Между решетките на две от килиите се подадоха глави. И двете напомняха за създания, излезли от преизподнята. Пазачът отвори трета врата.

— Излизай, гад! — подкани той обитателя. — Имаш посетители.

Създанието, което се подаде след шумното дрънкане на веригите, бе в пълен унисон с мястото. Лицето би предизвикало кошмари не само в сънищата на крехките духом. Акитада бе подготвен от описанието на Тора, но отстъпи крачка назад. Това не убягна от вниманието на затворника и той се ухили зловещо.

Играта на пламъците в огъня правеше лицето му още по-страшно. Червените белези разкривяваха чертите по особен начин. Налетите с кръв очи светеха със скрита възбуда, а подутите от побоя устни се кривяха и показваха криви жълти зъби. Мъжът се изправи пред тях — висок, широкоплещест, спокойно арогантен и ухилен, истински дявол с човешки облик.

Акитада отвърна на погледа му безмълвно и мислено се съгласи с описанието, което Мишока даде в абсурдната си история за демони. Онова убийство се бе случило преди три месеца в друг град и с друга жена, но и трите престъпления сега някак странно се събраха в поредица от съвпадения.

Въпреки жегата, която лъхаше от огъня в дъното, Акитада потрепери. Дланта му обгърна малкото цвете украшение. Кой знае как духовете на жертвите се бяха събрали, за да потърсят възмездие. Синьото цвете бе последвало убиеца до Кадзуса, свидетелят бе

пътувал по същия път, а последната жертва — Джасмин, го бе предала нататък, докато то стигна до единствения човек, който по случайност можеше да свърже всичко в едно. Бе сънувал цвят на утринна красавица, по чиито листенца се стичаше кръв. Бе получил писмо от дома, че госпожа Асагао, любимката на императора, е изчезнала необяснимо. Асагао означава „утринна красавица“. В писмата му се съдържаше и друга информация: красивият приятел на Акитада, Тасуку, внезапно се бе отказал от светския живот и бе станал монах. Точно той, най-големият любител на жените, чиито любовни истории с дами от висшите кръгове бе постоянна тема на разговор в столицата. Вероятно щеше да разбере цялата истина, когато се прибере у дома.

— Добре ли сте, ваше превъзходителство? — докосна ръкава му Акинобу.

Акитада кимна.

— Как се казваш и къде си роден? — попита той след кратка борба със себе си.

— Наричат ме Року — поклони се леко мъжът, — кратко от Хейроку, от клана на Сано. На вашите услуги, господарю. — Гласът и маниерите му прозвучаха като на човек от семейство с добро възпитание. — Моля да извините външния ми вид. Тъпаците в тази провинция ме взеха за някакъв долен убиец. Може би ваше благородие ще е в състояние да изясни въпроса.

Този човек наистина се владееше. Изправен пред дълъг списък с обвинения, след толкова изтезания, той продължаваше да упорства.

Акитада реши да продължи играта му още известно време.

— По речта ти разбирам, че си израснал в столицата и си получил добро образование. Как стана така, че стигна дотук?

— Веднага си личи, когато си имаш работа с господин от вашето съсловие — отвърна онзи и на уродливото лице се изписа хитро изражение. — Както сам се досетихте, израснах в столицата, посещавах будистката академия край Рашомон. Родителите ми искаха да стана учител, но духът ми бе прекалено амбициозен за това. Залових се с меча и минах през няколко военни академии. Тъкмо започнах да добивам слава, и се забърках в неприятности. Уменията ми породили завист у враговете ми и когато един от моите съперници ме предизвика, сбихме се и нещата загрубяха неимоверно. Той ме обезобрази ето как — посочи към лицето си, — но аз го убих.

Приятелите му ме обвиниха в убийство. Наложи се да си търся късмета по други места и ето ме тук. За съжаление почти веднага ме арестуваха за убийството на някаква уличница. Душевно болен човек признал, че той го е извършил, но властите не му вярват и се опитват да изтръгнат с бой признание от мен. — Очите на Белязания не слизаха от лицето на Акинобу, но пък той изобщо не се смути. Акитада мълчеше и затворникът се обърна с гръб към него. По бялата му риза личаха следи от засъхнала кръв. Той вдигна дрехата и разкри подути течащи рани от камшик. След това се наведе и показа глезените си. Те приличаха на маса окървавено месо.

На Акитада му се повдигна. Истинско чудо бе, че този човек можеше да стои на краката си. Побърза да си напомни, че злините, причинени от него, далеч надхвърлят понесените страдания.

— Тъй като се прибирам в столицата, ще ви взема с мен. Властите там бързо ще оправят нещата.

Мъжът рязко се извърна и отново застана с лице към посетителите.

— Излишно е да си правите този труд. А и това ще донесе срам за семейството ми. Само кажете няколко думи на тукашните власти.

— Глупости. Тук нищо не мога да направя, но много скоро ще тръгнем на път. Кланът Сано не е с такава известност, че постъпките на член от него да притеснят останалите. — След тези думи Акитада се завъртя на пета и се отправи към изхода.

Белязания започна да ругае на висок глас, но пазачът бързо го усмири с един удар на камшика.

— Не говорихте сериозно, нали? — попита Акинобу, когато се озоваха навън. — Той лъже.

— Знам — отвърна Акитада, докато жадно поемаше чистия въздух и оставяше снежинките да кацат на езика му. — Ще изпратя още днес доклад по куриер, който да пристигне преди нас.

— Ами престъплението му тук? А това във Фуджисава? Той е много опасен престъпник.

— Ще пътува с голям ескорт. — Изражението на Акитада бе строго и непроницаемо. — Престъплението, което е извършил в столицата, ще се разглежда по бърза процедура от специален закрит съд и ще се стигне до екзекуция. Тук без признанието му сте с вързани ръце.

Последната задача на Акитада бе и най-трудната. Много скоро стигна улицата, където бе домът на Хигекуро, и като видя къщата, неволно забави крачки. Снежинки докосваха лицето му като хладни милувки. Не си направи труда да извади ръце от ръкавите си, за да ги избърше. Когато минаваше покрай портата на търговеца на коприна, видя, че дървото носи следи от секирите на стражите, ключалката бе разбита и на нейно място стоеше само хартиена връзка с печата на местната администрация. Колко хаос и мъка видя тази малка улица през последните няколко дни. Той вдигна очи към тежките облаци. Снегът заглушаваше звуците и заглаждаше острите ръбове. Мир и спокойствие се бяха възцарили на тази улица, но за него този мир беше безрадостен.

Предната порта на школата бе широко отворена. Вътре видя, че Хидесато мете пътеката от сухите листа. Сержантът изсипа сметта в канавката отпред, вдигна глава и едва тогава забеляза Акитада. Изражението на щастие, което до този момент озаряваше лицето му, внезапно се замени от тревога и загриженост.

— Дойдох да се сбогувам — пръв заговори Акитада.

Облекчението на Хидесато бе очевидно. Той се огледа, но преди това остави метлата и лопатата до стената на сградата и се поклони.

— Надявам се ваше превъзходителство да се прибере жив и здрав у дома.

— Благодаря ти. Виждам, че помагаш.

— Момичетата имат нужда от това — изчерви се мъжът и добави: — Тора е вътре.

Подобна новина не можеше да изненада госта, но все пак го жегна. Беше очаквал, че Тора ще предпочете да остане при Отоми. Спомни си за първата им среща. Това, което изпитваше сега към грубия войник и син на селяни, тогава би му се сторило немислимо.

— Аз… такова… — пристъпваше от крак на крак Хидесато — много съм ви благодарен за помощта, господине. Разбрах, че благодарение на вас обвинението, че съм убил, е било свалено.

— Няма нищо. Рано или късно то щеше да падне и без моята намеса.

— Ако не бяхте вие с Тора — поклати той глава, — Аяко и аз нямаше да сме заедно сега. Не съм толкова млад и отдавна бях загубил надежда, че ще намеря дом и семейство, да не говорим пък за момиче като нея. Никога няма да забравя какво направихте за мен.

Потискайки болката и гнева си, Акитада се обърна с гръб към войника и влезе в тренировъчната зала.

Вратите в дъното бяха широко отворени. Заснежени купища рогозки и изпочупени капаци бяха струпани до оградата. Тора седеше на пода в жилищното помещение на семейството, недалеч от запаления мангал, и поправяше лъка на Хигекуро. Може би Хидесато скоро щеше да го използва. Откъм кухненския ъгъл се носеше аромат на нещо вкусно.

Тора посрещна Акитада с широка усмивка — още един щастлив мъж!

— Мястото изглежда доста по-различно от последния път, нали?

Новопристигналият гост се огледа и кимна. Нямаше ги окървавените рогозки, дъските на пода и колоните бяха измити и изстъргани до бяло. Оръжията бяха подредени в строен ред по стените или стояха прибрани зад решетките си.

— Добра работа сте свършили тук — отбеляза той и се огледа неспокойно.

Очакваше да види Аяко около печката, но зърна единствено Отоми. Беше се свила на земята над опъната между две пръчки коприна и рисуваше съсредоточено образа на богинята на милосърдието. Акитада обърна очи към ниския подиум под прозореца. С изключение на два недовършени сандала от плетена слама, там бе празно.

Неочаквано го връхлетя дълбока скръб по Хигекуро. Фактът, че толкова качествен човек трябваше да напусне света, докато оставаха да живеят хора с далеч по-малко достойнства, изведнъж му се видя абсурден. В някакъв смисъл неговата смърт беше почти толкова безсмислена, колкото и смъртта на едно дете, но поне не си бе отишъл напразно. Най-голямото му желание открай време беше да намери добри съпрузи за дъщерите си. Беше го постигнал. Тук животът щеше да продължи. Тора, Хидесато и Аяко щяха да продължат да работят в школата, Отоми щеше да рисува, а двете двойки да отглеждат деца.

Много скоро щастието щеше да заличи спомените за пролятата по този под кръв.

— Къде е Аяко? — обърна се той към Тора.

— Нямам представа — опита се да се измъкне Тора, но като видя изражението на господаря си, побърза да извика: — Хидесато!

Сержантът тутакси пристигна, сякаш бе чакал отвън, нетърпелив да изпрати Акитада до изхода.

— Къде отиде Аяко?

Сержантът стрелна с поглед Акитада. Поколеба се миг-два, но най-накрая каза:

— В храма на Канон. Както всеки ден, откакто… Откакто умря баща й.

— Благодаря ти. Ще се видим ли довечера? — попита той Тора.

— Разбира се. — Този човек беше потискащо весел. — Всеки момент ще свършим. Кажете на Аяко, че вечерята е готова.

Сега, когато трябваше да измине разстоянието до храма пеша, то му се видя много по-голямо, но пък днес не бързаше. Колко различни са понякога едни и същи неща. Хората наоколо пак бяха със сламените си обувки, цветните шалове и жакети. Приглушени детски смехове се носеха от някои домове и само засилваха още повече потиснатостта му. Над комините се виеше дим и се смесваше с бялата пелена на падащия сняг. Стъпките му заглъхваха в мекия килим на снега под краката му и той имаше усещането, че се движи в облаци.

Представата за откъсване от реалността се засили още повече, когато стигна храма. Посрещна го пълна тишина. Сградите изглеждаха нереални, като дворец на феи, населен с небесни принцеси. Спомни си колко злокобни му се бяха видели високите кули с тъмни покриви и пагодата сред мрачните дървета в онази нощ. Сега сребристата пелена на снега покриваше извитите стрехи като с перушина и те напомняха криле на бели птици. Зад магическото място клоните на дърветата, мълчаливи стражи на храма, образуваха плетеница от бели и черни нишки. Акитада спря. Стори му се, че обикновен човек няма право да прекрачи прага на това неземно място, без да причини щета.

Той обаче имаше задължение. Прекоси бързо улицата, мина между лакираните с червен лак подпорни греди на портата и влезе в двора. Недокоснатият сняг бе нарушен от наниз малки самотни стъпки,

които водеха към основната зала. Тръгна успоредно на тях, за да не наруши съвършенството им.

Не я завари вътре, макар че в подножието на картината с образа на богинята гореше свещ и във въздуха се виеше бяла струйка дим от пръчица тамян. Акитада прекоси залата и излезе на площадката отвън.

Облечена в тъмна подплатена дреха, Аяко се бе подпряла на една от колоните и съзерцаваше побелялата гора.

— Знаех, че рано или късно ще дойдеш тук — обади се тя, без да извръща глава.

— Бях много зает. — Дори не мислеше какво казва, толкова бе погълнат от спомена си за извивката на шията и бузата й, за гордия начин, по който държеше изправените си рамене. Мислено я съблече, загледа се в златистата й кожа, закръглените бедра, докосна ги, вдиша аромата й.

— Чакам те тук всеки ден — извърна се тя и го погледна с огромна нежност.

— Всичко се промени — издържа той на погледа й.

Тя кимна, след което най-неочаквано констатира:

— Все още ми се сърдиш, нали? И на мен, и на Хидесато.

— Така е. Съзнавайки, че нямам никакво право.

— Мислиш си, че съм го завела в банята, там, където прекарахме с теб толкова прекрасни часове.

Акитада се засрами от ревността си, но не можеше да я излъже.

— Да — плахо потвърди той.

— Грешиш — въздъхна тя. — Може би така ще се почувстваш по-добре. Не знам. Няма никакво значение, защото сме от два различни свята. Макар баща ми да е имал някога чин, станахме никои в тази държава. Нито благородници, нито обикновени. Баща ни се научи да живее с това и успя да ни внуши, че човешките отношения зависят от качества, които рядко се срещат в твоя свят. Вярваше в честта и по неговите стандарти дори Мишока има своето достойнство, понякога дори повече от това на много хора с благороден произход в столицата.

— Как смееш да ме обвиняваш в липса на чест! — вбеси се Акитада. — Ти, която се отдаде на обикновен сержант от улицата, който търсеше къде да се скрие от закона. Откъде знаеш, че той няма

да те отхвърли, ако му се прииска да си тръгне? За такъв човек ти си просто удобно решение, уреждане на бита, жена в леглото нощем.

Аяко трепна от гневния му изблик.

— Прости ми — меко прошепна тя. — Нямах намерение да те засегна. — Гласът й бе натежал от сълзи и тя се загърна по-плътно с дрехата си, сякаш искаше да се предпази от студа на презрението му. — Чух за случката с детето и бих искала да мога да ти помогна.

— Аяко — тласкан от внезапен порив започна той, — не е късно. Ела с мен. — Замълча за миг. — Стани моя жена.

— Не. Твърде късно е — прошепна тя. — Беше късно още когато се срещнахме. Знаех го, но просто не можех да се удържа и точно за това те моля за прошка. Стана ли твоя жена, винаги ще се опитвам да те направя такъв, каквито сме ние. Затова трябваше да избера Хидесато.

— Не!

— Да. — Застанала бе с гръб към заснежената гора, черната й коса обрамчваше тясното лице, така че очите изпъкваха още по-ясно. Цялата бе напрегната, пръстите й стискаха толкова здраво лакираната дървена колона, че Акитада ясно различаваше костите под тънката кожа. Гласът й обаче отекваше чист и ясен в тишината. — Хидесато е мил човек с чувство за чест, далеч по-голямо, отколкото ти се иска да признаеш, защото до този момент не ме е докоснал нито веднъж. След твоето заминаване ще стана негова жена, такова щеше да е желанието на баща ми, такова е и моето. Заедно ще създадем дом за Отоми и за самите нас.

Акитада стоеше и я съзерцаваше. Леки снежинки падаха и оставаха в черната й коса, преди да се превърнат в искрящи капки кристал. Най-сетне кимна, капитулирал пред нейната категоричност и чувството й за дълг.

— Сега трябва да си вървиш — прошепна Аяко. — Моля те, Акитада, върви си! Бързо!

Той вдигна ръка, за да избърше стеклата се по бузата й сълза, обърна се и си тръгна.

През останалата част от този последен ден в града Акитада крачи по улиците. От храма на богинята на милосърдието отиде до

обиталището на скитниците, след това зави на север до гарнизона, където постоя известно време и наблюдава занятията на група войници по строева подготовка. Капитанът ги готвеше за задача на следващия ден и той реши да не му се обажда.

Зави в квартала на заможните граждани и влезе в уличката, където се намираше жилището на Тачибана. Задната врата зееше широко отворена. Влезе и огледа градината. Кабинетът на господаря спеше дълбок сън, завит с бяла завивка. Акитада спря пред малкото езеро. Очевидно усетила присъствието му, от дълбините към повърхността изплува рибата на Тачибана в очакване да получи някоя и друга троха. Освен снежинки, нищо друго не падаше във водата и тя се върна отново на дъното. Следите, които оставяха ботушите му по бялата пътека, вероятно никога повече нямаше да бъдат пометени. Когато напусна двора, той залости вратата.

В припадащия мрак Акитада се движеше бавно към светлините и множеството на пазара. Краката му бяха станали безчувствени от студа, но не им обръщаше внимание. Тръгна по улицата на удоволствията, където напудрени лица му се усмихваха и го викаха, някои дори го дърпаха за ръкава. Чуваше звуците на цитра и лютня, примесени с пискливите гласове на жените и грубия смях на техните клиенти. Сви и по по-бедните улици, където двойки се криеха във входовете на затворените магазини. Имаше усещането, че е привидение, наблюдаващо отстрани света на живите.

Когато се върна в сградата на трибунала, премръзнал и изморен до смърт, вече бе настъпила дълбока нощ.

Тора и Сеймей прибираха багажа в кутии. Чайник вреше на мангала, а на писалището му бяха оставени няколко покрити купички с храна. Акитада изведнъж осъзна, че от сутринта не беше слагал нищо в уста.

— Отдавна ли ме чакаш?

— Няма нищо. Сеймей ми разказва за майка ви и за сестрите ви.

Акитада се сепна. Онова, което го чакаше в столицата, бе всичко, от което се бе опитвал да избяга. Овдовялата му майка ръководеше живота на сестрите му и неговия с желязна ръка и хаплив език.

— Изглеждате ми изморен — отбеляза Сеймей. — Посещенията за сбогуване винаги са потискащи. Запазих ви вечерята, в случай че не са ви предложили храна.

— По-късно, Сеймей. Сега трябва да уредя нещата с Тора. — Той изгледа младия мъж с тъга. Стори му се по-хубав от преди. Направи му впечатление, че е облякъл синята дреха. — Не я ли размени?

— Реших да си я взема обратно. Мисля, че цветът ми отива. А и забелязах, че понякога е необходимо да направиш съответното впечатление — и намигна на Сеймей, който се изсмя тихичко.

— Ясно — въздъхна тежко Акитада. — Все едно какво правиш или в какво си облечен, ти ще се справиш, Тора. — Извърна се, за да прикрие надигналите се чувства. Вдигна капака на кутията за документи. — Тук е заплатата ти. Добавил съм малка сума заради усилията, които положи, и идеите, които имаше по повод издирването на конвоите с данъци. Има и подарък, за да можеш да разполагаш със средства за ново начало — и подаде на Тора малък пакет.

Мъжът гледаше изумен и изобщо не посегна да вземе парите.

— Не се ли нуждаете повече от мен? — попита той тихо.

— Преди време ти казах, че си свободен да си отидеш, когато поискаш. Тъй като приключих тук, не мога да те задържам повече.

— Какво като сте приключили тук? Сърдите се заради онова, което изтърсих по повод на чиновниците. А аз си мислех, че ще ми дадете още една възможност. — Той дръпна парите от ръцете на Акитада и отвори пакета. — Много щедро наистина. — Сетне, за изненада на господаря, захвърли в краката му златния слитък и сребърните монети. — Пази се, старче — рече той на Сеймей и се отправи към вратата.

— Какво? — зяпна Акитада. — Какво толкова казах?

— Надяваше се, че ще го вземете със себе си — обади се секретарят му и се отпусна тъжно на възглавниците. — Само за това говореше. Разпиташе за столицата, за семейството, за това каква е къщата, в която живеете, и каква работа би могъл да върши. Страхуваше се, че може да го освободите, а аз го уверявах, че това никога няма да се случи, че ще намерите начин да го задържите. Голяма грешка направих, като му давах надежда. — Сеймей обърса очи с ръкава на дрехата си. — Толкова малко бяхме заедно. Прави са хората, като казват, че всяка среща е начало на следваща раздяла. Ще ми липсва това момче.

Акитада разтърси глава. Изпуснал ли беше нещо? Обзет от надежда, той скочи и се спусна след Тора.

Настигна го след портата на трибунала. Завари го да се взира унило в табелата със съобщения. Очевидно се опитваше да разбере какво гласят надписите.

— Тора — рече задъхано Акитада. — Нямах представа, че искаш да дойдеш с нас.

Тора не се обърна.

— Не се тревожете. Виждам, че вече не ме търсят. Все ще си намеря някаква работа. Тук пада доста бой. Може да се върна отново в армията.

— Нали щеше да се жениш за Отоми?

— Аз ли? Да се женя? — изуми се Тора и се извърна.

Дотук с любовта! Огромно облекчение заля Акитада. Загубата на Отоми беше печалба за него.

— В такъв случай може би ще обмислиш възможността да ме придружиш до столицата. Боя се, че работата не е интересна и не мога да ти плащам много, но пък там има доста красиви момичета.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА
УТРИННА КРАСАВИЦА

В аскетично обзаведения кабинет на Службата за контрол двама мъже на средна възраст седяха от двете страни на малко писалище с няколко спретнато наредени свитъка. И писалището, и кабинетът бяха собственост на Минамото Ютака, председател на Службата за контрол на държавата. Постът беше толкова важен, че Председателя докладваше направо на Първия министър. Мъжът бе висок, мъртвешки блед, оскъдната му коса бе посребрена. Над вечно стиснатите тънки устни със закривени надолу крайчета се спускаше дълъг клюнообразен нос. Седеше с изправен като дъска гръб и длани, пъхнати в ръкавите на тъмнозелена брокатена дреха. Тесните очи зорко следяха седналия срещу него мъж.

Сога Йетада, който в момента изпълняваше длъжността министър на правосъдието, бе облякъл светлозелена дреха и физически бе пълна противоположност на Минамото — закръглен като топка, с гъста коса, рунтави вежди и обилно окосмени ръце. В момента бе ангажиран с ветрилото си в едната ръка и чашата чай — в другата.

— В двора има хора, които предричат друг изход на този въпрос — рече Сога и остави празната чаша. Обичайната му интонация бе с леки извивки и в първия миг човек имаше усещането, че се оплаква.

Ъглите на устните на Председателя увиснаха още по-надолу.

— Кланът Фудживара са благословени от Буда. Мотосуке излезе от тази неприятна история не само чист като сълза, но и като човек, разкрил опасен заговор.

Министърът размаха нервно ветрилото си.

— Трябваше да спрем Мото… — той прекъсна насред думата и забрави дори да затвори устата си.

Кокалестият мъж насреща му бе вдигнал рязко ръка.

— Нещо си се объркал, Сога. Естествено с голямо облекчение и задоволство научихме новините за завръщането на Мотосуке Фудживара от Кадзуса и за назначаването му за старши съветник във

Великото събрание на държавата. Не по-малка е радостта ни от факта, че дъщеря му ще бъде нов член на императорското семейство.

Съвзел се, министърът додаде:

— Ако роди наследник, Мотосуке може да бъде и следващият Пръв министър.

— Напълно възможно — сви устни Председателя. — А след подходящ срок твоят младши чиновник Сугавара може да се озове на поста министър на правосъдието.

Сега вече министърът пребледня.

— Вижда ми се невъзможно. Сугавара е съвсем дребен чиновник, нищо че всички говорят за бляскавото му бъдеще. Най-лошото е, че се очаква от нас да подкрепяме фракцията от Фудживара, защото лично ви препоръчах Сугавара.

Председателя се усмихна неприятно.

— Ако си очаквал определен изход, трябвало е да избереш другиго. Дори е било необходимо да видиш възможностите на този човек. Прегледах родословното му дърво и прочетох докладите му. Завършил е блестящо университета със специалност Китай и право, завоевания, които би трябвало да му осигурят добър пост в администрацията. Наместо това е запратен в прашните ти архиви. Докладите му показват висока степен на интелигентност и голяма компетентност, които човек рядко очаква да срещне сред твоите чиновници. Такъв човек трябва да бъде следен по-отблизо.

— Нали точно това правех? — изви глас министърът. — Но той започна да се бърка в делата за убийство, създаваше напрежение по разни поводи и затова реших да го изпратя в провинцията. Ваше превъзходителство сам ми каза тогава, че когото и да изпратим, ще се провали. Един неуспех щеше да е повод да го изпратим завинаги в администрацията на някоя далечна провинция.

Председателя се наведе напред и впи студен поглед в министъра.

— Не смей да прехвърляш собствената си вина на друг. За съжаление сметките ти се оказаха грешни. Не прецени нещата както трябва. Нямам нищо общо с личното ти отмъщение, макар да съжалявам, че ти се доверих…

Министърът стана бял като платно.

— Аз… Нямах намерение да…

— Достатъчно — хладно го сряза Минамото. — Случаят е приключен.

Веднага щом посетителят напусна стаята след полагащите се поклони, Председателя плесна с ръце.

— Нека Сугавара влезе — нареди той.

Акитада се препъна в прага на вратата, залитна и веднага посегна към главата си, за да намести дворцовата шапка, докато несръчно коленичеше на входа. Близо час бе чакал отвън. В това време началникът му, неговият министър, пристигна, кимна му едва забележимо и влезе в кабинета, пред който той самият чакаше. Когато само преди миг излезе, като попиваше лицето си, той беше толкова видимо ядосан, че Акитада го изпрати със зяпнала уста.

И ето го сега, коленичил пред един от най-могъщите мъже в страната, за когото се говореше, че няма нито приятели, нито врагове, толкова много се плашат хората от него. Акитада целият се сви при мисълта какво го очаква.

— Приближете се — разнесе се гласът на домакина, леден почти колкото пода, на който бе коленичил.

Акитада се премести по-близо до писалището и погледна крадешком към великия мъж пред себе си. Това, което видя, никак не го окуражи. Ледният немигащ поглед удивително много наподобяваше този на змия, която оглежда мишка.

— Вие ли сте човекът, когото изпратихме в Кадзуса, за да провери делата на напускащия губернатор?

— Да, ваше превъзходителство.

— Четох доклада ви. В частта за данъците той показва изключителна небрежност при разследването, прибързаност в действията, граничеща с лудост, и отвратителна липса на внимание към елементарни правила на поведение. Успели сте в изпълнение на задачата единствено благодарение на невероятния си късмет и благоприятното стечение на обстоятелствата. Имате ли да кажете нещо?

— Безкрайно много съжалявам за глупавите си грешки и ще положа всички усилия, за да се поуча от тях.

Настъпи мълчание. Когато вдигна поглед, очите на Председателя гледаха някъде встрани, сякаш Акитада дори не заслужаваше да спре погледа си върху него.

— Ако искате да кажете — най-сетне продума Минамото с равен глас, — че очаквате следваща подобна задача или някакъв отговорен пост, значи, че сте по-слабо интелигентен, отколкото си представях. Не можем да си позволим да държим нескопосници.

Акитада изстина от злокобно предчувствие.

— Пишете ясно и се вижда, че проверката на сметките е извършена както трябва. Подобни умения са полезни за администрацията. Тъй като все пак има хора, които са далеч по-силно впечатлени от дейността ви в Кадзуса от мен, препоръчвам ви да се прехвърлите в Министерството по протокола. Мястото на старши регистратор е вакантно. Това означава повишение в длъжност с половин степен и увеличение на заплатата. По мое мнение не заслужавате повече.

Сърцето на Акитада се вледени. Министерство по протокола? Ще води регистрите на всички официални лица, техния ранг, длъжности, задачи и освобождаване. По време на дворцовите церемонии ще отговаря за програмата, забавленията, присъствието на гостите и протокола. Постът осигуряваше обществено положение и приход, без никакво предизвикателство или бъдеще.

Всичко в него се разбунтува. Той посрещна погледа на Председателя.

— С цялото ми уважение, ваше превъзходителство, подготовката и образованието ми по право не са свързани с протокола. Надявах се на задача или пост, които са свързани с правото. Ако това не е възможно, предпочитам да си остана чиновник в Министерството на правосъдието. — Едва довършил изречението си, разбра, че е направил нечувано нарушение на етикета. Обърка се и замълча виновно.

Известно време в стаята не се чуваше нищо друго, освен дишането на Председателя и почукването на върховете на пръстите му по масата пред него. И двете недвусмислено означаваха едва потискан гняв.

Когато Председателя отново заговори, Акитада имаше чувството, че от гласа му се ронят ледени висулки.

— Отказвате значи повишението? Очевидно не можете да осъзнаете грешките си — с преувеличена снизходителност констатира той. — Ще посоча само някои от тях. Бяхте изпратен да разследвате липси — чисто счетоводна задача. Наместо това сте се нагърбили да

ангажирате войскови и граждански отряди, за да разкриете нередности в местния храм. В резултат сте оставили след себе си редица убити хора и купища писмена работа. Вижте само! — прогърмя гневният глас. Акитада подскочи. Председателя сочеше купчината свитъци на масата. — Тези документи тук са само малка част от онова, което посещението ви в Кадзуса е постигнало. Доклади от четири различни министерства, които успяхте да забъркате в това разследване. Протоколи за конфискувано имущество на храм, съпроводени от жалби на будисткото духовенство от Кадзуса и от столицата. Тук има и лични писма от хора, в част от които се настоява за забраняване на будизма, а в други за вашето изпращане в изгнание за подкопаване на истинската вяра. — Студените очи на Председателя се впиха в Акитада. — Не разбирате ли, че сте прехвърлили стократно пълномощията си? Какво бихте казали в своя защита?

Акитада преглътна мъчително. Чудесно си даваше сметка за направените пропуски, страдаше за смъртта на невинните хора и се чувстваше достатъчно виновен за това. Успокояваше го единствено мисълта, че се беше ръководил от чисти намерения.

— Прецених, че постъпките на монаха Джото са заплаха за правителството. И в резултат действията ми бяха ръководени единствено от клетвата, която положих при постъпването си на служба при Негово величество. Всичко друго би било неизпълнение на моите задължения.

— Позволявате си да се защитавате? — наведе се напред Председателя, а лицето му бе изкривено в присмехулна усмивка. — Не притежавате нито зрелостта, нито опита за подобно нещо. Това е направо нелепо! Няма монах от провинцията, който да застраши нашето правителство. Правилното действие е било да се обърнете към местния съд. Наместо това, очевидно в желанието да спечелите лична слава, сте изчакали и така престъпниците са имали време да убият още хора.

Това беше вярно. Хигекуро щеше да е още жив, ако Акитада бе действал по-експедитивно. Момченцето щеше да си играе с новогодишните подаръци, ако Акитада не го беше изложил на риск. Това много му тежеше и той се простря по лице пред високия сановник.

— Споменах преди, че успехът ви се дължи единствено на добрия шанс. Трябва ли да ви напомня, че е било чиста случайност да попаднете на рисунката на глухонямото момиче? Имахте невероятния късмет да разкриете кой е убиецът на господаря Тачибана благодарение на небрежността на извършителя. За ваше щастие началникът на гарнизона има алиби точно за тази нощ, иначе щяхте да го пратите на съд. Арестът на поддръжниците на Джото е станал възможен заради удобството точно в тези ден да се състои празникът на храма, така че сте успели да скриете цял гарнизон с войници сред тълпата. И пълен идиот би се справил при тези условия. А вие така сте объркали нещата, че онзи успява да убие едно дете и да ви нападне. Когато обезумялата от скръб жена убива този фалшив монах, за да ви запази, всъщност ни лишава от показанията на най-важния заподозрян.

Акитада за пореден път удари чело в рогозката на пода. Думите на Председателя бяха справедливи и той дълбоко се засрами от това, че по време на дългия път към столицата се бе надявал на признание. Трескаво търсеше в съзнанието си подходящи думи за извинение.

— След като настоявате, можете да се върнете на предишната си служба в Министерството на правосъдието. Естествено, тя не предполага издигане в йерархията. Можете да си вървите.

Акитада се надигна и след серия от дълбоки поклони отстъпи назад до вратата. Когато петите му докоснаха твърдата повърхност, той дръзна да се покашля. Високопоставеният мъж зад масата вдигна изненадано поглед от документите, в които се бе зачел.

— Моля ваше превъзходителство да ми прости дързостта — започна неспокойно Акитада, — но бих искал да разбера какво е състоянието на делото.

— Едва ли вече е ваша работа, но наредихме виновните монаси да бъдат отлъчени от духовенството и са осъдени на каторжен труд в северните райони. При добро поведение след време ще получат разрешение да се запишат в армията по границата. Предишното ръководство на храма е възстановено и е назначен нов префект на областта. — Забелязал недоумението на Акитада, Председателя уточни: — Високата оценка на губернатора Фудживара, дадена за двама от служителите му, доведе до тяхното издигане. Неговият секретар Акинобу ще стане помощник губернатор. Постът на губернатора ще бъде поет от брата на Негово величество, който ще

остане в столицата. Другото повишение се отнася до командира на гарнизона Юкинари, който ще се включи в императорската гвардия. Мисля, че това е всичко.

Акитада се зарадва за Акинобу и Юкинари, но всъщност повече се вълнуваше от друг проблем.

— Доведох в столицата един затворник, ваше превъзходителство — дръзна да продължи той. — Обвинен е в друго престъпление във връзка с изчезването на госпожа…

— Мълчете! — изрева Председателя и скочи на крака. Той протегна кривия си показалец към Акитада. — Ще забравите този случай, за да не заминете в доживотно изгнание. Няма да задавате никакви въпроси, дори няма да споменавате за тази част от разследванията си, нито ще общувате с хора, които по някакъв, дори и най-малък повод са свързани с това дело. Разбрахте ли ме?

— Да. Простете ми.

— Напуснете.

Акитада буквално излетя навън от мрачните стаи и коридори на двора, където пое дълбоко студения въздух, почти претича под портата с малък покрив и излезе на улицата. Вдясно от него лежаха просторните сгради на Двореца на осемте министерства, откъдето императорът и неговата администрация управляваха народа. След него се издигаше Дворецът на празненствата. А по-нататък сред други по-малки дворци бе разположено Министерството на правосъдието. Негово задължение беше да отиде там и да докладва за току-що проведения разговор, но споменът за отвращението, изписано на лицето на Сога, още пареше съзнанието му и той зави в обратна посока към градската порта.

Ситният сняг бе покрил покривите и улиците. Украсени дървета напомняха за предстоящите новогодишни празници. Граждани, стъпили на високи дървени сандали, бързаха радостно развълнувани по улиците. На следващия ден се очакваше императорът да обяви новите назначения. По традиция тези, които биваха облагодетелствани от решенията на императора, даваха тържество за всички и най-вече за онези, които не бяха имали техния късмет. Акитада бе получил такава покана за голямото тържество, което Мотосуке даваше в дома на братовчед си Косехира. Беше отседнал там, докато новият му дом бъде ремонтиран и готов.

Акитада се отправи към дома и се замисли как да съобщи новината на майка си. Тя страшно щеше да се разсърди, че отново не е успял. Средствата им едва стигаха, за да преживяват, а той се бе върнал от пътуването си с още едно гърло. Реакцията й при вида на Тора бе смесена. Изказа недоволството си насаме пред Акитада, след което превърна Тора в свой личен помощник.

Мисълта за Тора разведри малко Акитада. Може пък да им потръгне. Ще подновят утринните си упражнения. Днес бяха решили Акитада да му покаже града. Добре че поне се отърва от Министерството на протокола.

На следващата вечер, твърде скоро след обиколката из града с Тора, Акитада наближаваше дома на своя приятел Косехира. Докато запознаваше „Тигъра на Токайдо“ със забавленията в столицата, като гостилниците съвсем не бяха на последно място, Акитада успя да прогони от съзнанието си поне временно змийските очи на председателя Минамото. Цената, която плащаше обаче сега, бе адско главоболие и пронизваща болка между очите.

Той бе може би единственият гост, който пристигаше пеш на тържеството, факли осветяваха цялата улица и двора, където поне петдесетина карети от всякакъв размер и тип седяха плътно една до друга, докато кочияшите бъбреха около малки огньове или хвърляха зарове.

Акитада добре познаваше къщата и лесно откри залата за приеми и прилежащите помещения. Слуги щъкаха навсякъде. Един пое обувките му, друг — връхната дреха, а трети притича с огледало, за да може да се огледа и да намести шапката си.

Разговори на висок глас и силен смях долитаха от стаите. Акитада започна да ги обикаля, за да намери кръглото добродушно лице на своя приятел. Поканените представляваха внушителна група. Виждаше се, че Мотосуке има приятели сред висшите кръгове — съдии, придворни, висши чиновници. Все още под влияние на разговора си с Минамото, Акитада сериозно обмисляше възможността да изпрати поздравленията си на Мотосуке и бързо да напусне тържеството.

За съжаление вече беше късно. Косехира го бе забелязал.

— Ето го и нашия герой! — провикна се той. — Акитада, ела! Всички те очакват с нетърпение.

Новодошлият се изчерви от неудобство. Огледа се смутено и видя сред гостите трима принцове, двама министри, няколко съветници на императора — бъдещи колеги на Мотосуке, — както и един от чичовците на суверена. Косехира го улови за ръкава и го повлече из стаята. Доброто настроение на приятеля му беше заразително. Акитада се запознаваше с усмихнати хора, задаваха му въпроси, на които се стараеше да отговаря кратко и предпазливо с надеждата, че не нарушава някои правила, за които дори не знаеше.

Главата още го болеше и от страх да не сбърка, отказа дори чашата вино, която му предложиха. Каква ирония само, мислеше си той. Толкова много хора с висок ранг очевидно се радваха на неговия успех, докато единствените двама души, които държаха бъдещето му в ръцете си, го смятаха за пълен глупак и неудачник.

Косехира го поведе към съседната стая. Там на почетно място седеше Мотосуке в разкошна пурпурночервена дреха, грейнал от изпитото вино и от щастие. Щом зърна Акитада, скочи, отиде да го прегърне и го настани на възглавницата до себе си.

— На този човек тук дължа късмета си — съобщи той на всеослушание. — Затънете ли в някоя бъркотия, повикайте го и той ще ви измъкне.

Репликата предизвика весел смях и нови въпроси. Тъй като Акитада продължаваше да е пестелив в думите си, Мотосуке се зае да разказва с цветисти подробности всичко, което се бе случило, като не спираше да сипе хвалебствия за способностите на Акитада. На него направо му идваше да потъне в земята.

Най-сетне Косехира се притече на помощ.

— Стига, братовчеде — без достатъчна почтителност прекъсна той Мотосуке. — Тук има един човек, който иска да се срещне с Акитада.

По една от покритите галерии стигнаха до павилионите, обитавани от Косехира. През цялото време той тайнствено избягваше да отговори на въпросите на Акитада с кого ще се среща. Постепенно смехът и разговорите заглъхнаха, клоните на дърветата скриха светлината на факлите и фенерите и те потънаха в тишината на зимната градина.

Акитада позна езерото, около което Косехира организира прощалното му тържество, преди да отпътува на изток.

— Колко различно изглежда всичко тук — отбеляза той с въздишка. — Наистина ли има някой, който чака, или просто искаше да си поговорим на спокойствие?

— Ще разбереш след малко. — Влязоха в полутъмен коридор, водещ до кабинета на Косехира. Пред вратата спря и сложи ръката си върху ръкава на Акитада.

— Вътре е. Ела при нас, когато можеш. — След това се върна при гостите.

Акитада дръпна вратата. Вътре нямаше осветление, единствено сиянието на луната и на падналия сняг в градината правеха възможно ориентирането. На верандата седеше неподвижната фигура на млад монах в черна роба. Беше с гръб към Акитада и пръстите му бавно отброяваха зърната на броеницата.

Станала бе някаква грешка. Каква работа би могъл да има той с монах? Тъкмо се канеше да се оттегли безмълвно, когато познат глас стигна до съзнанието му.

— Ти ли си, Акитада?

Сърцето на Акитада се сви болезнено.

— Да, Тасуку. Косехира ме доведе.

Монахът посочи възглавницата до себе си и Акитада приближи.

Сега, когато можеше да види лицето на приятеля си, беше поразен от промяната. Не само гъстата лъскава коса бе обръсната — на нейно място се виждаше голият череп, който сега лунната светлина правеше да изглежда неестествено синкаво сребрист. Красивото някога лице на Тасуку сега бе съвсем измършавяло. Нямаше и следа от младежката закръгленост на страните, брадичката и устните. Нищо не бе останало и от здравословния му цвят. Очите все още горяха, но устните бяха здраво стиснати. Акитада с тревога забеляза, че костите на приятеля му стърчат и някога мускулестите рамене са увиснали, сякаш тежката конопена дреха бе прекалено голямо бреме за крехката им структура.

— Да не си боледувал, Тасуку? — възкликна Акитада.

— Сега името ми е Геншин — с тъжна, едва забележима усмивка обяви той. — Ти как си? Разбрах, че си се върнал покрит с почести.

Изглежда, всички сме грешали, опитвайки се да те отклоним от това пътуване.

Акитада отправи замислен поглед към езерото, около което преди много месеци бяха съчинявали стихове. Ако само бе знаел колко пъти щеше да се срещне с ужасяващите форми на смъртта в последно време, може би нямаше да се бунтува толкова много срещу условията, които съдбата му предлагаше тогава. Отново в съзнанието му изникнаха образът на прекършеното тяло на момченцето, разцепеният череп на Хигекуро и кръвопролитието, в което бе участвал, извиращата от устата на Джото кръв и крехкото тяло на Тачибана.

На просторната тераса в голямата къща гостите на Мотосуке излизаха, за да се насладят на обляната в лунна светлина градина. Някой се бе облегнал на перилата и съзерцаваше голите клони на дърветата. Точно така бе стояла и Аяко.

— Не — въздъхна той. — В крайна сметка се оказахте прави. Не съм имал по-сложни проблеми.

Приятелят му го изгледа, след което отново обърна лице към тъмното небе.

— Същата луна, а ние сме вече толкова различни.

В тези думи Акитада разпозна стария си приятел, който бе съчинил дълго стихотворение за загубеното щастие. Така беше, никой от двамата нямаше да е като преди.

— Не искаш ли да знаеш защо се оттеглих от светския живот?

— Не, Тасуку. Прощавай, Геншин. Това ме натъжава, но те разбирам.

Блестящите очи потърсиха неговите.

— Как така?

Наместо отговор, Акитада извади от пояса си синьото цвете и го подаде на приятеля си. Чу как дъхът му секна за миг, след което тънките пръсти се свиха около парченцето, останало от бижуто.

— Прости ми, ако ти причиних болка.

— Полагам много усилия за своето превъзпитание. Надявам се много скоро фактите от този свят да не ме докосват. Помолих за среща с теб, за да се сбогуваме и да оставя тези тревоги зад гърба си. Разбрах, че си довел нейния убиец в столицата.

Стомахът на Акитада се обърна при спомена за предупреждението на Председателя.

— Не бих искал да добавям факти, които да те разстроят — опита се да се измъкне той.

Бледият монах се усмихна. За първи път заприлича на предишния Тасуку.

— Свободата от болката идва единствено със забравянето — промълви той. — Само истината ще ми помогне да забравя.

— Вие бяхте любовници с госпожа Асагао, нали? — попита примирено Акитада.

Приятелят му кимна.

— Няма извинение за това, което направих, но ние израснахме заедно. Родителите ни бяха съседи. Обичах я още тогава, но я изпратиха в двора на новата императрица. Посещавах я от време на време, носех й писма от семейството й. Знаех, че е нещастна, но един ден тя сподели с мен, че императорът я удостоил… Оказал й внимание. — Той затвори очи, пое дълбоко въздух и постоя така няколко секунди. После продължи: — Изгарях от ревност и насочих гнева си към нея. Горкото момиче. Какво можеше да направи? — Очите му горяха. — Прелъстих я, Акитада. Срещахме се тайно в летния павилион на една полуразрушена къща в запустялата част на града. Тя вземаше паланкин от двореца, за да посети старата си дойка, където я посрещах и я отвеждах в нашето скривалище.

Мъжът замълча и се загледа в зимната градина пред тях. Акитада чакаше.

— Не я заслужавах. — Изпълнените с болка думи звучаха странно, изречени от устата на монах. — Рискът, който тя поемаше, беше огромен и това бе знак за голямата й любов. Рискуваше репутацията си, бъдещето на семейството си заради мен. Но все не ми стигаше. Исках я само за себе си. Настоявах да ми дава непрекъснати доказателства за своята любов, докато не се надух като паун от това, че любимката на императора предпочита мен. И все не ми стигаше. — Гласът му пресекна.

Акитада потрепери. Леденият вятър се промушваше през дебелите талпи на верандата. Щеше му се да се преместят вътре, но очевидно студът не тревожеше приятеля му въпреки тънката дреха.

— През онази последна нощ поисках от нея поредното доказателство. Знаех, че това ще доведе до разкриване на връзката ни. Разплакана, тя ме умоляваше на колене. Уверяваше ме, че собственият

й живот е без значение, но не иска да нарани Негово величество, който бе проявил единствено доброта и внимание към нея. Бях непреклонен, но и тя също. Когато се приготви да си върви, ме помоли за ескорт. Отказах.

Настъпи дълго мълчание. Акитада отпусна длан върху ръкава на приятеля си.

Ръката под грубата материя му се стори тънка и крехка.

— Много съжалявам. Представям си какъв ужас си изживял — меко промълви той. — В нощта на прощалното ни тържество ти носеше нейното ветрило, нали?

Обръснатата глава висеше наведена.

— Беше го забравила. Това бе всичко, което ми остана от нея, защото никога повече не я видях. Минаваха седмици. Бях решил, че се е прибрала в двореца. После започнаха да се носят слухове, че е изчезнала. Губех се в догадки какво може да й се е случило. Точно тогава се видяхме с теб.

— Мислиш ли, че ще имаш сили да чуеш какво се е случило?

— Видях как умира нейният убиец.

— Моля?

— Отиде си в страшни мъки. Умря така, както аз трябваше да умра. Грехът бе мой. А избегнах смъртта. Въпреки че те са знаели. Избегнах я само защото бях станал вече монах. — Замълча и се загледа в обсипаното със звезди небе. — Не всичко ми беше спестено. Личният секретар на императора ме посети в манастира. Съобщи ми, че убиецът на госпожа Асагао е осъден и е поискал среща със свещеник преди екзекуцията. Поискал точно аз да бъда този духовник.

— Нищо не съм им казал за теб — обади се Акитада.

— Знам — усмихна се монахът. — Но те вече са знаели. Вероятно тя е запазила някои от стихотворенията ми. Освен това човекът, който държеше летния павилион, ме е познал. Опитах се да откажа под предлог, че нямам достатъчно опит, но секретарят ме увери, че човекът назовал моето име. И тогава си дадох сметка, че те знаят. Секретарят ми каза кога и къде е умряла Асагао и ме остави да се гърча в собствената си вина.

— Било е жестоко.

— Жестоко ли? Не. Казах ти, че трябваше да стоя там, докато нещастникът умираше. Трая страшно дълго. Никой не ме докосна с

пръст.

— Може да не са те докоснали, но въпреки всичко преживяването е било страшно. Не си хаби съчувствието за онова животно. Закла две нещастни жени, след като ги бе използвал и малтретирал, и вероятно щеше да продължи с този кървав занаят, ако не се бях сетил, че е убиец на госпожа Асагао.

— Досетил си се? — проблеснаха очите на монаха.

— Според мен госпожа Асагао има пръст в тази работа — потръпна отново Акитада. — Синьото цвете случайно попадна у мен в Кадзуса.

Приятелят му отвори шепа и погледна ситния орнамент.

— Част е от бижу, което императорът й беше подарил.

— Убиецът го дал на първата от жените, които след това закла. Тя го продала на уличен търговец, от когото го купих аз. В града се разказваше необикновена история за духове и за демон с огнено лице, който убил благородна девица в изоставен храм край столицата. Задигнал бижуто й, след което й прерязал гърлото и я хвърлил в кладенец.

Тасуку потръпна.

— За мен е необяснимо как загадката по нейното изчезване и цветето се срещнаха в съзнанието ми и се преплетоха с тази история. Едва по-късно забелязах сходни факти в историята и този убиец. Докладвах подозренията си на императора и доведох убиеца тук. Нито за миг не съм намесвал твоето име. Много съжалявам. — Акитада се взря в лицето на приятеля си, за да намери потвърждение, че му е простил.

Треперенето на ръката под пръстите му бе спряло и на лицето на Тасуку изгря предишната му усмивка.

— Благодаря ти, скъпи мой Акитада. — Той пъхна ръце в ръкавите си, загледа се в луната над тях и промърмори: — Като снежинки, топящи се на лунна светлина, като затихващ вик на кукумявка преди изгрев, угасва сънят на нашия живот.

Изправи се, поклони се на приятеля си и безшумно напусна верандата.

Акитада остана още известно време неподвижен. Неволно Тасуку бе отворил отново раната му. Затвори очи и сцената в храма на богинята на милосърдието изникна в съзнанието му. Някъде далеч

изкрещя кукумявка — звукът бе самотен и провлачен. Долу в градината женска фигура се сгуши в прегръдките на някакъв мъж. Нощта преминаваше в ден — сив, влажен ден, в който вятърът носи снежинките и те кацват по косата й. Миг по-късно се превръщат в кристални мъниста. Или капки роса.

— Ето те и теб! Сам-самичък в тъмното — ръката на Косехира се отпусна на рамото на Акитада. — Отиде ли си Тасуку? Горкият.

— Отиде си — въздъхна Акитада, неочаквано почувствал се много остарял. — Време е и аз да си вървя. Денят беше дълъг.

— Глупости, приятелю — възрази Косехира. — Не позволявай решението на Тасуку да те натъжи. Той се измори от светския живот и потърси утеха в друг. Докато пред теб има голямо бъдеще. Всички го казват. Някой ден ще извършиш големи подвизи. Чувствам го.

Той стисна китката на Акитада и го поведе към къщата, откъдето се носеха оживени гласове и смях, музика на цитри и флейти, там, където бе светът на живите хора.

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

През периода Хейан (794–1185) японското правителство в много отношения наподобява централизираното управление по време на династията Танг в Китай. Япония се управлява от столицата Хейан Кио (Киото) от император и благородници в сложна бюрократична система. Управители на провинциите са губернатори, назначавани всеки четири години от столицата. Една от основните им задачи била да следят за спазването на законите и за събирането на данъци. В края на техния мандат бил изпращан инспектор *кагеюши*, който да провери счетоводните им книги. Разстоянията били големи, а транспортът — в началния етап на своето развитие. Разбойници и грабители се вихрели по пътищата и в морето. Земевладелците в провинцията, както и големите манастири, поддържали свои собствени въоръжени отряди, за да бранят имотите си. Към края на периода Хейан военната мощ на тези частни армии се превърнала в заплаха за губернаторите и империята.

Събитията в този роман са измислени, но са създадени на базата на политиката и културата на единайсети век. Акитада принадлежи на управляващата класа и е служител в онази част на държавната администрация, която постепенно губи власт. От добро семейство е, има университетско образование, говори свободно китайски, езика на правителството, проникнат е от идеалите на Конфуций и се стреми към издигане в йерархията, към повече власт и привилегии. За разлика от повечето равни нему, общува с обикновените хора, не го бива в поезията и не харесва будизма.

Ранната японска култура стъпва на древните китайски традиции. Например има дванайсет месеца и четири сезона, както в западния свят, но календарът започва един месец по-късно. През единайсети век работната седмица траела шест дни и един ден е почивен. Както и в китайската система, денят е разделен на дванайсет двучасови сегмента. Времето се измервало с воден часовник[1] и часовете се съобщавали от глашатай и от камбаните на храм. Обикновено членовете на висшата

класа и духовниците можели да четат и пишат. Правителствените чиновници пък трябвало да могат да четат и пишат, освен на японски, и на китайски. Жените с благороден произход умеели да четат и пишат на родния си японски език. Именно тези жени са създали богатата и красива литература на онова време. Госпожа Мурасаки, придворна дама на една от императриците, е автор и на първия роман в света — „Разказът на Генджи“.

През единайсети век в Япония се изповядвали две религии — шинтоизъм и будизъм. Те съществували успоредно и безконфликтно. Последователите на Шинто, традиционната религия, почитат *ками*, висши сили на природата, които покровителстват добрата реколта. Будизмът навлиза в Япония от Китай през Корея и става изключително популярен сред аристокрацията. В шинтоизма има множество забрани, а според будизма отвъдното се състои от ад и рай. Построени са и редица богати будистки храмове и манастири из цялата страна.

Животът на хората по онова време търпи ограниченията на безброй предразсъдъци, като се започне от вярата в духове и свръхестествени чудовища и се стигне до непосредствени забрани и насоки за определени дни в годината. Медицината в много отношения била примитивна и се практикувала както от подготвени в университетите лекари, така и от монаси — аптекари. Включвала лечение с билки, акупунктура, горене на билкови конусчета върху кожата, както и съобразяване с енергиите на ин-ян и шейсетгодишния цикъл[2].

Будизмът държи на хранене без месо, което се състои предимно от ориз и всякакви други зърнени храни, зеленчуци и риба. Хората предпочитат оризовото вино пред чая. Мъжете по онова време не бръснат темето си и носят дълги коси, завързани на върха на главата във възел, а жените носят косите си дълги, понякога дори се влачат по земята или ги завързват с панделка. Жените от висшата класа боядисват зъбите си в черно. В зависимост от класовата принадлежност дрехите са от коприна или коноп. Хората от по-висшата класа обличали няколко пласта дрехи един върху друг над одеждите си, тип кимоно, докато селяните минавали с обикновен панталон и риза или дори само с препаска. Все още не било настъпило времето на самураите, но бойните изкуства вече придобивали значение. Благородниците умеели да яздят, да използват лък и меч,

учели се на военна стратегия, но предпочитали да пишат стихове и да участват в дворцови церемонии. Боят с дървени мечове *кендо* бил доста популярен, но обикновените хора предпочитали боя с тояги или пръчки *бо*, тъй като оръжието за него е много по-евтино и е на практика на всяка крачка. Оттам и уменията на Тора да води бой с тояги *бо-джутсу*.

Ролята на жената в ранната японска култура е доста ограничена. Жените от по-висшите класи прекарвали времето си предимно у дома в жилището на родителите си или на съпрузите си, а бедните жени работели наравно с мъжете. Жените с благороден произход имали право на собственост, но под контрола на мъжете от семейството. Жените с по-низш произход имали повече свободи, но пък и по-малко време, за да им се насладят. Аяко не е типичната жена на своето време, но сексуалната свобода е нещо често срещано във всички класи и благородниците са не само полигамни, но и поддържат и дълготрайни връзки успоредно с брака си.

Проблемите на закона и реда са от първостепенно значение за всяка криминална история. В това отношение Япония на единайсети век е твърде близо до нашата съвременност. Тя разполага със своеобразна полиция, съдии, затвори и система от закони, свързани с престъпленията и тяхното санкциониране. Тъй като будизмът забранява убийството, най-лошото, което може да се случи на един убиец, е да бъде осъден на заточение и каторжен труд и собствеността и имотите му да бъдат конфискувани. Разрешавало се по време на разпит да се използват мъчения, тъй като, за да се произнесе присъда, били необходими признания. Обикновено затворите били препълнени, но периодично се обявявали амнистии. В резултат престъпността разцъфтявала, за огромна тревога на гражданите, които спазвали закона.

Провинцията Кадзуса била част от известната в наши дни префектура Чиба, а прочутият търговски път Токайдо, който свързвал източните провинции със столицата, съществува и до днес. Голяма част от подробностите за пътуването на Акитада и живота му в Кадзуса са измислени.

Част от сюжета на „Свитъкът на Дракона“ се основава на древни японски истории. Пиратството и изчезването на придворната дама са

подсказани от епизоди в „Уджи Шуи Монгатари“, а източникът на историята с трите монаси е в „Санин Хоши“.

---

[1] Устройство, показващо времето чрез равномерно събиране на вода в резервоар. — Б.пр. ↑

[2] Шейсетгодишният цикъл съдържа пет 12-годишни цикъла с животински имена на годините. — Б.пр. ↑

БЛАГОДАРНОСТИ

Безкрайно съм задължена на групата прекрасни приятели и колеги писатели — Жаклин Фолкенан, Джон Розенман, Ричард Роуанд и Боб Стайн, за любезността да прочетат първоначалните варианти на тази книга. Оценявам високо предоставената от тях щедра помощ. Нещо повече, имах късмета Алиша Ботуел-Манчини да бъде мой редактор и нейният верен усет ми помогна да стегна и изгладя текста. И накрая, но не на последно място, дължа огромна благодарност на екипа на Джийн Нагар за неуморната им работа за разпространение на книгата в чужбина и за сключването на договорите. Никой автор не може да има по-добри представители. Джийн Нагар наистина е върхът.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.